

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALICE FEENEY

*New York Times Bestselling Author
of ROCK PAPER SCISSORS*

GOOD BAD GIRL

A Novel

"Feeney lives up to her reputation as the 'queen of the twist.'" —*REAL SIMPLE*

Discover more books at www.alicefeeney.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

The End

Frankie

Patience

Frankie

Edith

Clio

Patience

Edith

Frankie

Patience

Frankie

Clio

Frankie

Clio

Sabır

Frankie

Clio

Sabır

Clio

Sabır

Frankie

Son

Sabır

Edith

Frankie
Clio
Patience
Edith
Frankie
Clio
Sabır
Frankie
Clio
Frankie
Patience
Edith
Clio
Patience
Edith
Frankie
Clio
Frankie
Son
Edith
Patience
Edith
Frankie
Clio
Edith
Frankie
Clio
Frankie
Clio
Sabır

Clio
Son
Frankie
Clio
Sabır
Clio
Frankie
Clio
Frankie
Patience
Frankie
Clio
Frankie
Clio
Sabır
Başlangıç

Teşekkür Yazar
Hakkında

Kız annelerinin kızları için ...

Son

Anneler Günü

İnsanlar anne sevgisi gibisi yoktur der. Bunu kaldırırsanız, bir kızın nefreti gibi bir şey olmadığını . Anne olduğumda her şeyin farklı olacağını kendime söyledim. Aynı hataları yapmamaya kararlıydım. annem olarak hatalar yaptım ve çocuğumun her zaman sevineceğine inandım. Kızıma doğduğu gün bunun sözünü vermiştim.

Ama yaptım. Hatalar yaptım. Kötü olanlar.

Ve sözümü birden fazla kez tutmadım.

Yorgunluktan sarhoş hissediyorum. Zihnim karmakarışık ve düşüncelerim Yavaş, karmakarışık, yorgunluğun sisiyle bulanık. Ama bir şeylere ihtiyacı var ve onları benim getirmemi istiyor. İhtiyacı olan şeyi yapmak, bulmak, olmak

doğduğu gün mesleğim oldu. İsteddiğimi sandığım ama şimdi bırakamadığım bir iş. Anne olmak sevgi, nefret ve suçluluğun tuhaf bir karışımı. Bu şekilde hisseden tek kişi olduğum için endişeleniyorum ve akla hayale gelmeyecek şeyler düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Keşke kızım ortadan kaybolsa.

Yağmur başlamadan önce süpermarkete girmeyi umarak arabayı ana cadde boyunca itiyorum ki yaşlı bir kadın yolumu kesti.

"Ne kadar sevimli, değil mi?" diyor ve bana gülümsemeden önce uyuyan çocuğa bakıyor.

Tereddüt ediyorum, şaşkın beynimde doğru cevabı arıyorum. "Evet." "Kaç yaşında?"

"Altı ay." "O çok güzel." *O bir kabus.*

"Teşekkür ederim," diyorum. Yüzüme gülümsemesini söylüyorum ama beni dinlemiyor. *Lütfen onu uyandırmayın.*

Tek düşündüğüm bu. Çünkü biri ya da bir şey onu uyandırırsa tekrar ağlamaya başlayacak. Ve eğer o tekrar ağlarsa, ben de tekrar ağlarım. Ya da daha kötü bir şey yaparım.

Süpermarketin içinde ihtiyacım olan şeyleri almak için acele ediyorum: bebek maması, bebek bezleri, kahve. Sonra tanıdık bir yüz görüyorum -eski bir iş arkadaşı- ve bir an için bütün gün, her gün ne kadar yorgun olduğumu unutuyorum. Artık bir yabancıya dönüşmüş olan çocuksuz arkadaşımın, benimkinden çok daha ilginç görünen hayatını dinliyorum. Yalnız yaşıyorum ve bir arkadaşımın olmasını özlüyorum.

Yetişkinlerle sohbet. Bir süre sohbet ediyoruz. Söyleyecek pek bir şeyim olmadığı için çoğunlukla dinliyorum - artık benim için her gün bir önceki günün aynısı. Ve dinlerken, artık herhangi bir hayalim ya da rüyam olmadığını unutuyorum.

hırslarım ya da kendime ait bir hayatım yoktu. Kızım doğduğu gün benim dünyam, amacım, her şeyim oldu.

Bazen keşke diyorum.

Bu düşüncelerimi asla paylaşmamam ya da yüksek sesle dile getirmemem gerektiğini biliyorum. Bunun yerine iyiymişim gibi, mutluymuşum gibi, ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranıyorum. Rol yapmakta iyiyim ama bu çok yorucu. Hayatımdaki diğer her şey gibi. Onun gibi.

Konuşma üç dakikadan az sürüyor. Arkamı döndüğümde iki dakikadan az.

Bir dakika sonra dünyam sona erdi.

Araba boş.

Zaman durur. Süpermarket aniden sessizleşiyor, sanki biri sesi kırmış gibi. Her zaman çok gürültülü olan bir hayatı susturdu. Onun ağlayışını duymak isteyeceğimi, o küçücük buruşuk yüzü, bitmek bilmeyen çığlıkları ve açıklanamaz bir öfkeyle kıpkırmızı olmuş yüzünü görmeyi arzulayacağımı hiç düşünmemiştim. Şu anda tek ses kulaklarımdaki kalp atışlarımın gumbürtüsü ve günlerdir ilk kez uyanık hissediyorum.

Bebeği evde bırakıp bırakmadığımı merak ederek boş bebek arabasına bakıyorum. Dün o kadar yorgundum ki telefonumu yanlışlıkla buzdolabına koymuşum. Belki de bugün evden çıkmadan önce bebeği bebek arabasına koymayı unuttum? Ama sonra sokaktaki yaşlı kadını hatırladım, bebeği görmüştü. Artık bir yabancı olan arkadaşım da bebeği gördü. Beş dakika önce bebeği gördüm.

Belki on. Onu en son *ne* zaman gördüm? Paniğim artıyor ve etrafımda dönüp süpermarket reyonunda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. O gitmişti. Bebek emeklemek için çok küçük. Kendi başına tırmanmadı.

Biri onu kaçırmış.

Kelimeler kafamın içinde kendi kendilerine fısıldıyor. Midem bulanıyor ve ağlamaya başlıyorum.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Diğer müşteriler hiçbir şey olmamış gibi davranarak işlerine devam ediyorlar. Onun gittiğini fark edeli saniyeler oldu ama sanki dakikalar geçmiş gibi geliyor. Rüya mı görüyorum? Bu kabusu daha önce de görmüştüm. Bazen onun doğmamış olmasını ama bunu kastetmedim. Hiç istemedim. Onu sevmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha çok seviyorum.

Titriyorum, ağlıyorum ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kızımın kaybolmasını diledim ve şimdi biri bebeği aldı.

Onun adını
fısıldıyorum.

Sonra bağırırım.

İnsanlar durup bakıyor. Sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Hayat aniden yeniden gürültülü bir hal aldı. Koşmaya başlıyorum, umutsuzca çocuktan ya da onu kaçıran kişiden bir iz arıyorum. Kucağında bebek taşıyan kadın görüyorum ve önce öfke, sonra rahatlama, sonra da o olmadığını anlayınca aşağılanma hissediyorum. Özür diliyorum ve koşmaya devam ediyorum, aramaya devam ediyorum, nasıl cevap vereceğini bilemeyecek kadar küçük olmasına rağmen adını haykırmaya devam ediyorum. İnsanlar bana bakıyor ama umurumda değil. Onu bulmalıyım, ona ihtiyacım var, onu seviyorum. O benim ve ben de onunum. Onun için her şeyi yaparım. Onun hakkında bir daha asla kötü şeyler düşünmeyeceğim.

Ama o gitti.

Kalbim gerçekten kırılıyormuş gibi göğsüm ağrıyor.

Ve ağlıyorum. Ve yere düşüyorum. Ve insanlar bana yardım çalışıyor.

Ama kimse bana yardım edemez.

Çocuğum, dünyam, her şeyim elimden alındı.
Kızımın yok olmasını diledim ve şimdi bebek gitti.
Şimdiden onu bir daha göremeyeceğimden korkuyorum ve hepsi benim suçum. Çünkü onu kimin çaldığını biliyorum.
Ve nedenini biliyorum.

Frankie

Başka Bir Anneler Günü

O annesinin kızıydı. İnsanlar bunu sık sık söyler ve Frankie de çok uzun zamandır görmediği küçük kızının çerçeveli fotoğrafına bakarken ona katılıyor. Aynı yeşil gözleri, aynı gülümsemeyi, aynı vahşi kıvrırcık saçları paylaşıyorlar.

Gümüş çerçeveyi çantasına yerleştiriyor ve hapishane kütüphanesine son bir kez bakıyor. Bugün HMP Crossroads'ta baş kütüphaneci olarak son günü, bunu başka kimse bilmiyor. Henüz.

Anneler Günü hiçbir zaman kolay olmamıştır ve Frankie'nin kederinden uzaklaşmak için yaptığı hiçbir şey artık işe yaramamaktadır. Bir çocuğu kaybetmekten daha büyük bir acı yoktur ve hatırlamayı çok istediğiniz birini unutmak zordur. Kızı kaybolduğunda ergenlik çağındaydı ama bu, küçük bir çocuğu kaybetmekten daha kolay bir şey değil. Ve kızının kaybolduğunu söyleyememesi de yardımcı olmuyor.

Gerçekte ne olduğunu kimseye anlatmadı, anlatmak kızını geri getirmeyecekti. Meşgul olmak daha iyiydi. Sıkı çalışmak her zaman kalp kırıklığı için en iyi tedavi olmuştur.

Modası geçmiş bilgisayarı kapatıyor ve kupasını eline alıyor. Birkaç yıl önce hediye edilmişti -el yapımı ve elle boyanmıştı- sapı yamuk yumuktu ve önünde Frankie'nin adı yazıyordu. *Diğer* adı. Artık gereksiz olan. Annemin. İşte ve evde içmeyi sevdiği tek kupa bu, bu yüzden onu her yere götürüyor. Onu asla *burada* bırakmaz. Frankie başkalarının onun özel eşyalarına dokunmasından hoşlanmaz. Masasından kütüphane kapısına kadar on dört adım yürüyor, sonra ışıkları kapatıyor ve

Bir anlığına karanlığa gömüldü, artık ne kendine ne de duyularına güveniyordu. Onun yorgun

Bu günlerde gözleri bazen gölgelerin içinde şekiller görüyor, zihninin gerçekte orada olmadığına ısrar ettiği şeyler. Bu yüzden ışıkları tekrar açıyor, sessizliğin uğultusunu dinliyor ve nefes alışının yavaşlamasını bekliyor.

Frankie her zaman karanlıktan korkmazdı.

Işıkları üç kez açıp kapatıyor ama her şey eskisi gibi. Her zaman olduğu gibi. İnsanlar karanlık yerine ışığa alışmak için çok uzun zaman harcıyorlar, bu yüzden başlarına kötü şeyler geldiğinde çok hazırlıksız oluyorlar. Frankie kütüphane kapısını son kez kilitlemeden önce ondan geriye doğru sayıyor. Üniformasının kemerinde seçebileceği on üç anahtar var ama bakmadan her kilit için doğru anahtarı seçebiliyor. Kesimi, şekli ve elindeki soğuk metal hissi ona rahatlık veriyor. Tek tek anahtarları acıyıp iz bırakana kadar parmaklarının ucuna bastırmayı seviyor. Bir şey hissetmek -acı bile olsa- hiçbir şey hissetmemekten daha iyidir.

Hapishane kütüphanesinden merdivenlere kadar yirmi iki basamak var. Onları saymayı seviyor. Sessizce, tabii ki. Bir şeyleri saymak her zaman yardımcı olmuştur.

Frankie'ye sakın olmasını söyledi. Başka bir kapıya ulaşır, başka bir anahtar bulur, sonra önceki kapıyı arkasından kilitlemeden önce merdiven boşluğuna doğru adım atar.

Aşağıya kırk basamak var, sonra dış kapıya beş basamak.

Bu sefer büyük anahtar.

Avlu boyunca elli sekiz adım, patikaya sadık kalarak, çimlerden kaçınarak.

Yine büyük anahtar.

Resepsiyona on sekiz adım. Telefonunu ve kesici aletleri aldığı on iki adım. Frankie'nin işe giderken aranmaya ve her gün kişisel eşyalarını geride bırakmak zorunda kalmaya alışması biraz zaman aldı. Ama uyum sağlamayı öğrendi. Bunun onu özel kılmadığını biliyor; değişimle başa çıkma becerisi suya da hava kadar gerekli. Bu her şey ve her insan için aynı kurallar geçerlidir. Hayatta şimdi normal olan her şey bir zamanlar alışılmadıktı.

Telefonunu kontrol eder ama yeni mesaj ya da cevapsız arama yoktur. Kendisine daha sonra başka bir alarm kurması gerektiğini hatırlatmak için bir alarm kurar. Frankie her şey için telefonuna alarm kurmayı seviyor, sadece o zaman ses çıkarıyor. Dış kapıya otuz iki basamak var. Her zaman yürür yolculuğun bu kısmı için daha hızlı ama nedenini bilmiyor. Hızlı,

Sanki kendini geçmeye çalışıyormuş gibi kararlı adımlar atıyor. Ya da kaçmaya. Kalan adım sayısını sayısal bir mantra gibi fısıldıyor. Ya da bir dua gibi.

Otuz iki. Otuz bir. Otuz. Yirmi dokuz.

Sanki kafasındaki tüm sayılar ondan çıkmanın bir yolunu bulmak istiyor. Dudaklarından kaçıp uçana kadar arılar gibi vızıldarlar.

On dokuz. On sekiz. On yedi. On altı.

Frankie son kontrol noktasındaki nöbetçiyi merhaba diyecek kadar iyi tanıyor. İki kez onunla bir şeyler içmeye gitmesini istedi. Frankie hayır dedi. O da yalnız içmeyi tercih eder ve *insanlara* güvenilmez. İnsanlara güvenmemek annesinin bir numaralı kuralıydı ve bu ona miras kaldı. Frankie Erkeklerin onu neden çekici bulduğunu bilmiyorum, belki de hapisane üniformasıdır. Bir klişeden, bir fanteziden, bir kılık değiştirmeden başka bir şey olmayan bir üniforma. Hepimiz günlük giydirme oyunları oynarız, gardırobumuzdan bir şey seçerken hangi karakter olacağımızı seçeriz. Kıyafetlerimizin arkasına saklanarak başkalarının bizi kim olarak görmesini istediğimize karar veriyoruz. Dünya kötü olmakta iyi olan ve iyi olmakta kötü olan insanlarla dolu. Kendini her zaman iyi ve kötü bir kız olarak görmüştür. Yaşadığı kötü hayatı en iyi şekilde değerlendiren biri. ve onunla iyi bir şeyler yapmaya çalıştı. Ama Frankie Bugünlerde aynaya baktığında tek gördüğü otuzlu yaşlarında, sade görünümlü bir kadın. Gözlerinin altında koyu halkalar ve bir yığın koyu renk her zaman evcilleştirilmeyi reddeden bukleler. Eskiden tanıdığı birine benzeyen bir kadın.

Bir hayalet.

Muhafız, içeriyle *dışarıyı* sınırlayan küçük güvenlik kulübesinden dışarı adım atıyor. Adam gülümsüyor ve kadın küçüldüğünü hissediyor. Yaka kartında Tom yazıyor ama Tim'e benziyor.

On üç adım. Yoksa on iki miydi?

Herkes buraya kulübe diyor ama kalın betonarme duvarlardan yapılmış, çatısında dikenli teller var ve 7 gün 24 saat silahlı muhafızlar görev yapıyor. Tom, Frankie'den biraz daha yaşlı. Uzun boylu, ama geniş omuzları her zaman biraz kambur, sanki kendi boyundan utanıyormuş gibi.

On adım. Dokuz.

Frankie onun bakışlarından kaçınmak için ayaklarına bakıyor - bu durumdan hoşlanmıyor. İnsanlar ona bakıyor ve ayakkabısının bağının çözüldüğünü fark ediyor. Bekleyebilir; duracak zaman yok.

Beş adım. Dört.

Tom ona tepeden bakar, ama bunun tek nedeni Tom'un 1.80 boyunda olması ve kadının .80 boyunda olmamasıdır.

Üç.

Artık adamın nefesindeki çayın kokusunu alabilecek kadar yakın.

İki.

Frankie anahtarlardan birini parmağının ucuna acıyana kadar bastırıyor.

Bir.

Gardiyan dış kapının kilidini açmaya başladığında kendine nefes almasını hatırlatıyor. Hapishaneyi çevreleyen kaçınılmaz, uzun, kalın beton çit tarafından kamufle edilmiştir. Frankie kanlı beyaz çitlere bakmamaya çalışır. üstündeki dikenli telleri süsleyen tüyler. Tom tekrar gülümsüyor ve o da gülümsemeye çalışır ama yüzü buna izin vermez. Adamın sohbet başlatmaya çalışmaması onu rahatlatır. Frankie onlara nasıl sahip olduğunu hatırlayamıyor ve kapıdan minibüsüne kadar olan yetmiş üç basamağı saymaya devam etmesi gerekiyor.

Hayat ona diğer insanlarla arasına mesafe koyması gerektiğini öğretmiştir. *İnsanlara* güvenilmez. İnsanlara güvenemez, bu yüzden onun yerine başka şeyleri sayar. Gerçek olan şeyleri saymak onun dünyasının duvarlarını daha sağlam. Ve Frankie duvarları seviyor, hapishaneyi çevreleyenleri bile. *İnsanları* dışarıda tutmak için sürekli kendi etrafına tıpkı onlar gibi hayali duvarlar inşa ediyor.

Frankie, eski mavi beyaz Volkswagen karavanına biner binmez kapıları kilitliyor. Özel kupasını yolcu koltuğuna koyar ve bunu yapan kişinin hâlâ burada olmasını diler. Kızını kaybetmek Frankie'nin başına gelen en kötü şeydir. Ondan önce olan tüm diğer kötü şeylerden daha kötü.

Frankie bazen kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan sözcükleri fısıldıyor:

Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin. İyisin.

Yalan söylemenin çok kolay olduğu bir dünyada yaşıyoruz.

Mickey Mouse saatini kontrol ediyor - çocukken sahip olduğu saatin aynısı -Ve acele gerektiğini, yoksa geç kalacağını anlar. Hapishaneden son kez uzaklaşmak çok zor. Onu hapishaneden uzak tutan tek şey işidir. Frankie son zamanlarda akli başındaydı ama onu da kaybetmek üzere. Ne yaptığını öğrendiklerinde HMP Crossroads'daki kütüphaneye dönmesine asla izin vermeyecekler.

Yaptığı korkunç şeyler ve yapmakta olduğu korkunç şeyler

yapmak üzereyim. Geçmişiniz bugününüzü gelecek çok belirsiz görünebilir.

Frankie'nin onu bir şeye ihtiyacı vardır. Radyoyu açmak iyi bir fikir gibi görünür ama radyodan gelen seslerin hepsi Anneler Günü'nden bahsetmektedir, bu yüzden radyoyu kapatır. El çantasının içini arar ve bir paket Rolos bulur. Toplamda on çikolata vardır, ki bu iyi bir şeydir. Çünkü on iyi bir sayıdır. Pisagorcu mükemmellik sembolüdür; insanların on el ve on ayak parmağı vardır, On Emir vardır ve on sayısı bir döngünün tamamlanmasını sembolize eder. Bu bir işaret olmalı. Çünkü Frankie dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyor. Her bir Rolo'yu yerken sayıyor ama sonuncusunu kızı için saklıyor, altın folyoya dikkatlice sarıyor, asla tüm umudunu yitirmek istemiyor. Bir yalnız bir sayıdır. Bir, yalnız bir sayıdır.

Pisagorcular bunu bir sayı olarak kabul etmemişlerdir, çünkü sayı çokluk anlamına gelir ve bir tekildir. Bir sayısı Frankie'ye dünyada ne kadar yalnız olduğunu hatırlatır.

Zihninin karanlık köşelerine doğru gitmeye başladığını hisseder ve torpido gözünden bir kutu Bay Sheen alır.

cılayı direksiyon simidine sürüyor ve bir bezle deriye masaj yapıyor. Frankie derin bir nefes alıyor; temizlik ürünlerinin kokusunu sakinleştirici buluyor. Kirden neredeyse karanlıktan korktuğu kadar korkuyor, ama iyi bir nedeni var. Hayat üzerine yeterince kir attığında, bazıları her zaman yapışır. Cılayı yerine koyuyor ve torpido gözündeki diğer üç şeyi kontrol ediyor:

1999'dan kalma eski bir on
poundluk banknot. Bir gazete
kupürü.

Gümüş bir uğur böceği yüzüğü.

Yüzüğü parmağına takar ve zihninin nihayet sessiz ve sakin olduğunu fark eder. Saymayı bırakmıştır. Frankie ne yapması gerektiğini biliyor ve artık sonuçları umursamıyor. Her şeyini kaybetmenin tek iyi yanı, kaybedecek bir şeyinin kalmamasının getirdiği özgürlüktür.

Sabır

Pazar sabahı mesaim asansör kapılarının kapanması ve beni içeride hapsedmesiyle başlıyor. Her şey homurdanarak canlanmadan önce titriyor ve Viktorya döneminden kalma bu mekanizma beni isteksizce en üst kata taşıyor, yol boyunca inliyor. Kararmış aynadaki yansımama bakıyorum ve on sekiz yaşında bir kız bana ters ters bakıyor. Bazen artık kim olduğumu bilmiyorum.

I

Adımı biliyorum, rozetimde yazıyor: Sabır. Nerede yaşadığımı biliyorum: Londra. Nerede çalıştığımı biliyorum: burada, ne yazık ki. Ne yemeyi, içmeyi, okumayı sevdiğimi biliyorum... ama *kendimi* tanımıyorum. Gerçek benim kim olduğumu hatırlayamıyorum.

Aynadaki kız kalın çerçeveli reçetesiz gözlük takıyor. Bunlara ihtiyacı , ama bunların onu daha az güzel gösterdiğini düşünüyor. Başkalarına göre yeşil gözleri onun en iyi özelliği. Bu yüzden onları saklamaya çalışıyor. En kötü özelliği olan burnundaki belirgin çilleri gizlemenin daha kolay olmasını diliyor. Uzun, vahşi, kıvrıkcık saçları bir örgü haline getirilmiş ve siyah-beyaz başörtüsünün bir omzunda duruyor. sevilmeyen bir evcil hayvan gibi. Ellerindeki en küçük beden olmasına rağmen ona hâlâ çok büyük gelen bir üniforma.

Eskiden olduğum kız gitti.

Aynadaki kız benden geriye kalan tek şey.

Uyum sağlamak istediğimden değil, sadece göze çarpmak istemediğimden.

Eski asansör en üst kata vardığımı bildirmek için çalışıyor. Yıldızlarla kaplı sırt çantamı ayarlıyorum -ağır ama yere koymaya cesaret edemiyorum- ve temizlik arabasını loş koridora itmeden önce metal kapıyı bir kenara çekiyorum. Kapıyı açık tutarak asansörün bazı düğmelerine basıyorum.

Normalde çalışmayı durdurması için gereken tek şey bu - kendime biraz zaman kazandırıyorum. Döşeme tahtaları gıcırıyor ve el arabasının tekerlekleri beni ele vermek istercesine gıcırıyor ama yukarıda beni görececek kimse yok.

Diğer herkes başka yerlerde meşgul, dikkati dağınık. Ben hala iki kez kontrol ediyorum kendimi 13 numaralı odaya sokmadan önce. Yanlış bir şey yapmak bazen yapılacak en doğru şeydir. Bunu herkes bilir, bilmiyormuş gibi yapsalar bile.

Yatak odası karanlık ama biliyorum. On üç numaralı oda en-suite banyolu büyük bir çift kişilik odadır. Yakın zamanda yeniden dekore edilmiş, Çünkü son sakinin duvarlarda bıraktıklarını saklamak için bir şeyler yapmaları gerekiyordu. İlk şey -kapıyı arkamdan kilitleyip arabayı park ettikten sonra- odanın uzak tarafındaki panjurlu kapıları açmak oldu. Kapıları açıyorum, içeriye ışığın girmesine izin veriyorum ve küçük bir balkon ortaya çıkıyor. Beyaz perdeler hayaletler gibi dalgalanıyor ve şehrin sesleri hava fırsat bulamadan kendilerini içeri bırakıyor. A

Trafiğin ve hayatın kaotik senfonisi muhteşem bir kreşendo ile beni selamlamak için yükseliyor ve kafamın içindeki tüm nahoş düşünceleri bastırıyor.

Kiremitli küçük balkona çıkıyorum ve aşağıdaki kalabalık Londra caddesine bakıyorum. İnsanlar her iki yöne doğru koşuşturuyor, telefonlarıyla konuşuyor ya da ekranlarına bakıyor, birbirlerinin yanından aceleyle geçip gidiyorlar. Sanki önemli şeyler konuşmak için önemli yerlere giden önemli insanlarmış gibi davranıyorlar. Ama buradan hepsi çok küçük görünüyor. Çok önemsiz. Biri düşse, atlasa ya da bu balkondan aşağı itilse, öleceğinden neredeyse eminim. Diğer insanların da ölümü benim kadar sık düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Bu benim için mesleki bir tehlike.

Gözlerimi kapatıyorum, sadece bir anlığına, yüzümdeki güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Gözlerim kapalıyken, herhangi bir yerdeymişim gibi davranabilirim. Ve öyleymiş gibi yapıyorum. Saklanmak için kendi rüyalarınızın içinden daha iyi bir yer yoktur. Birkaç saniye için şehir garip bir şekilde durgun ve sessiz görünüyor, sanki olacakları bekliyormuş gibi. Bu mükemmel yalnızlık anı bir dakikadan az sürüyor ve on iki saatlik vardiyam boyunca molaya en yakın olduğum an.

Yatak odasına geri dönüyorum, tuvalet masasının üzerindeki aynada kendime hoş olmayan bakış atıyorum ve o kızı tekrar görüyorum. Benim kılığıma girmiş olan.

Hizmetçi gibi görünüyorum ama öyle değilim.

Bina bir otel gibi görünüyor ama öyle değil.

Burası insanların ölmek için geldiği yer.

İnsanların böyle kötü yerlerde kalmak için iyi para ödemesi beni hala şaşırtıyor.

Yaklaşık bir yıldır Londra'daki Windsor Bakım Evi'nde çalışıyorum. Adı burayı kraliyet evi gibi gösteriyor ama bir kraliçe için uygun değil. Amaca ancak uygun. Yeterli sayıda personel yok ve bakım evi müdürü iyi giyimli, elli yaşlarında bir kadın kılığına girmiş bir canavar. Adı Joy. Bu gerçekten ironik, çünkü daha önce hiç bu kadar sefil biriyle tanışmamıştım.

Bu güzel restore edilmiş Viktorya dönemi binasında yaşayan yaşlı sakinlerin ücretleri astronomik, ancak burada çalışmak için asgari ücretten çok daha az bir ücret alıyorum. Bunu da günde on iki saat, haftada altı gün, nakit para karşılığında yapıyorum. Broşürde tarif edildiği gibi eski "saray", on sekiz odası olan dört katlı bir şehir evi. Burada bir oda tutabilmek için sakinlerin -ya da akrabalarının- varlıklı olması gerekiyor. Ancak para yalnızlık, ölüm ve umutsuzluk kokusunu maskeleyemiyor. Tanrı'nın bekleme odası lüks görünebilir ama duvar kâğıtları ve desenli halılarıyla bir hapishane gibi hissettiriyor. Halının altında saklanan birinin şeklini gördüğümde donup kalıyorum.

On üç numaralı odadaki çarşaflar.

"Benim," diyorum, ağır sırt çantamı dikkatlice yere indirirken.

Yaşlı bir kadın yatakta oturmaktadır. Üzerinde pembe flamingolarla kaplı bir pijama var. "Neden söylemedin?" diyor ellerini birbirine vurarak. "Ah, Uğur Böceği, seni gördüğüme *çok* sevindim!"

Saçları, içinde birkaç mor ısıtılmış bigudi kalmış beyaz buklelerden oluşan bir karmaşa ve ağır çizgilerle kaplı yüzü neşenin bir resmi. İskoç aksanı beni her zaman gülümsetiyor ve kelimeleri ağzından çıkma telaşıyla kendi kendine takılıyor, insanların sık sık konuşacak birileri olmadığında konuştukları gibi.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor. "Dün gelmeyince, işi bırakmış olabileceğinden endişelendim! Onun yerine *Joy* beni görmeye geldi. Personel yetersizliği nedeniyle *diğerleriyle* birlikte yemek odasında yemek zorunda kalacağımı söyledi.

Kadın cahilin teki ve sadece zırvalamayı biliyor. Beni açlıktan odamdan çıkarmaya çalıştı ama muhallebi kremaları ve Werther's Originals ile hayatta kaldım. Yine *o* olabileceğini düşündüm, bu yüzden ölü numarası yapıyordum. Öyle olduğumu mu düşündün?"

"Hayır ve üzgünüm, dün izinliydim. Bugün kimse seni kontrol gelmedi mi?"

O başını sallıyor, ben de kendi başımı sallıyorum, sanki baş sallamak bulaşıcıymış gibi. Ne yazık ki meslektaşlarımdan hiçbirinin, muhtemelen onlara sadece gitmelerini söyleyecek birini kontrol etmeye gelmemiş olması beni şaşırtmıyor.

"Ara sıra tekrar aşağıya inmeye başlaman gerekebilir," diyorum. "Diğerleriyle birlikte yemeyi reddetsen bile en azından yemeklerini aşağıda yerdin."

"Yürüyen ölülerin olduğu bir yemek salonunda yemek yemek ister miydiniz? Hayvanat bahçesindeki beslenme saati gibi. Ayrıca o zamanlar May bana eşlik ediyordu, yani o kadar da kötü değildi."

May, Edith'in on iki numaralı odadaki komşusuydu. Yemeklerini birlikte yediler ve *diğerlerinden* uzakta, kış bahçesinde Cluedo oynadılar. Onlar Bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve sık sık liseli kızlar gibi kıkırdarken bulunurlardı. Ama sonra -birdenbire- bir gün işe geldiğimde May'in odasının boş olduğunu gördüm. Yatak soyulmuştu, eşyaları gitmişti, kendisi de öyle. "May öldüğü için hâlâ ne kadar üzgün olduğunu biliyorum-"

"Bu bir kova dolusu saçmalık. Kızgınım, üzgün değil. May ölmedi, o öldürüldü. çürümüş bir şeyler olduğunu biliyordu, bu yüzden ondan kurtuldular."

"Bunu daha önce konuşmuştuk-"

"Bugünlerde herkesin yapmak istediği tek şey bu: konuşmak. Kimse nasıl dinleneceğini hatırlamıyor."

"Seni anlıyorum, söz veriyorum. Burada bir arkadaş bulmanız ve ikinizin bu kadar çok ortak noktası olması çok güzeldi." May ve Edith'in ikisi de eski dedektifler ve odalarında eski filmleri izleyerek saatler geçirirlerdi.

Murder, She Wrote'un bölümleri. "Ve May'in ölmüş olması çok üzücü,"

diyorum. Edith, "Öldürüldü," diye mırıldanıyor ama ben onu duymazdan gelmeyi tercih ediyorum.

"Diğer sakinlerden bazılarını tanımayı deneyebilirsin? Yeni arkadaşlar edinebilirsin?"

"Ne için? Sen varsın."

"Ben her gün burada olamam ve sen de yatağının altında sakladığın yiyeceklerle hayatta kalamazsın. Arada bir odanı terk etmenin senin için iyi olacağını düşünüyorum ve *diğerleri* de o kadar kötü değil."

"Diğerlerinin hepsi yaşlı, hasta, idrarını tutamayan ya da deli. Ben bunların hiçbirini değilim ve buraya ait değilim. Burada, personel de dahil olmak üzere, hala tamamen menteşeli olan tek bir kişiyle tanışmadım - alınmayın. Ayrıca, burada

Sen kendimi eğlendirmenin yollarını aradım. Saçım nasıl görünüyor?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Harika, ama sanırım tüm ruloları çıkarman gerekiyor."

"Neden? Beni *ilginç* ve en az on yaş daha genç gösteriyorlar." "Tek bildiğim diğer insanların da böyle yaptığı."

"Başkalarının ne yaptığı ya da konusunda asla endişelenmemelisiniz. Ben hiç endişelenmedim."

Edith Elliot seksen . Neredeyse tam bir bilye setine sahiptir ancak bir yıl önce, bilgisi veya rızası olmadan kızı onu Windsor Bakım Evine taşımıştır. Edith, evini ve bağımsızlığını kaybetmesine neden olan bazı evrakları imzalaması için kandırıldı. Kızı daha sonra bir gün veda bile etmeden Edith'i burada bıraktı. Dünyanın en sefil yöneticisi Joy, Edith'e binayı gezdirdi ve buranın artık onun evi olduğunu söyledi. Edith o zamandan beri binadan ayrılmadı ve şimdi

odasından çıkmayı reddediyor.

"İzin günün nasıldı?" diye soruyor. "Güzel bir şey yaptın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, Edith hâlâ içindeyken yatağı toplamaya çalışıyorum.

"Yeni kağıt kesimleri yaptın mı?" diye soruyor, duvardaki çerçeveli küçük bir sanat eserine bakmak için dönüyor. Bu benden bir Noel hediyesiydi. Çocukluğumdan beri kâğıt kesiyorum ama bugünlerde bunu bıçakla yapıyorum. Çok keskin bir bıçakla. Hiç yoktan şey yapana kadar kesiyorum, biçiyorum ve dilimliyorum. Kağıttan insanlar, hayvanlar, kuşlar, ağaçlar, gökyüzü, deniz yapıyorum,

Bütün kasabalar hayal gücümle yaratıldı ve bu beni daha az yalnız hissettiriyor. Duvardaki kırmızı-siyah kağıtta uğur böceği resmi var. Edith ilk tanıştığımızdan beri bana Uğur Böceği demektedir ısrar -bunu benim adım sanıyor gibi görünüyor- ve ben onu düzeltmekten vazgeçtim.

"Dün yeni kağıt kesimleri yapacak vaktim olmadı," diyorum. "En çok sevdiğiniz şeyler için zaman *ayrılmalısınız*. Sen bir Sen yetenekli bir sanatçısın."

Burada çalıştıktan sonra ne kadar yorulduğumu anlamıyor. Bazen içimde başka bir şey için hiçbir şey kalmıyor. "Denerim."

"Yap ya da yapma. Denemek diye bir şey yok," diyor Edith. "Bunu kimin söylediğini biliyor musun?"

"Shakespeare mi?" Sanırım, yastıklarını dolgunlaştırıyor.

Edith sırtarak "Yoda," diye cevap verdi. Onu bir *Yıldız Savaşçısı* olarak düşünmemiştim. Hayran. Kadın sürprizlerle dolu.

"İşte, bunu almanı istiyorum." Yatağın başucundaki masaya uzanıyor ve daha önce orada gördüğümü hatırlamadığım küçük ahşap bir kutu alıyor. O açıyor ve içinden uğur böceği şeklinde gümüş bir yüzük çıkıyor. "Teşekkür ederim, ama yapamam-" diye söze başlıyorum.

"Lütfen," diye ısrar ediyor Edith. Yüzüğü önümde tutuyor, elleri budaklı, bükülmüş dallar gibi şekilden şekle girmiş. "Artık yüzük takamıyorum - parmaklarım çok ince, takmaya çalıştığım her şey düşüyor- ama bu yüzük benim için çok şey ifade ediyordu ve senin almanı istiyorum."

"Sakinlerden hediye kabul etmek kurallara aykırıdır-"

"Saçmalık ve *kurallara* aykırı. Yaşlı bir kadının son arzusunu gerçekten reddeder misiniz?"

"Ölmüyorsun."

"Hepimiz doğduğumuz günden itibaren ölüyoruz, bu sadece bir zaman meselesi. Uğur böcekleri yeni başlangıçların, aşkın ve şansın sembolüdür. Umarım bu küçük uğur böceği size her üçünü de getirir."

Şans beni hiç sevmedi ama yüzüğü alıp parmağıma geçirdim. Tam oturdu. "Teşekkür ederim. Kendini daha iyi hissettiğinde geri veririm," diyorum. Yüzük eski görünüyor ve Edith'in buna nasıl sahip olduğunu ve uğur böceklerine neden bu kadar takıntılı olduğunu merak ediyorum. Ne zaman odasından çıksam aynı tekerlemeyi tekrarlıyor:

*Uğurböceği, Uğurböceği, evine uç.
Eviniz yanıyor ve çocuklarınız öldü.
Biri hariç, onun adı da Anne.
Ve o saklandı-*

Odanın köşesinden gelen bir ses anılarımı bölüyor. Zihnim her zaman tamamlanmamış düşüncelerle dolu.

İkimiz de dönüp yerdeki yıldızlarla kaplı sırt çantasına bakıyoruz. Kendi kendine hareket ediyor.

"Bugün onu getirdin mi?" Edith fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Kötü bir şey yaptım ama iyi bir şeydi. İyi ve kötü, bazı insanların düşündüğü kadar farklı değildir. Anneler Günü

Edith için de benim için olduğu kadar zor -ziyaretçisi şüpheliyim- ve onu neşelendirmek istedim.

Edith'in Windsor Bakım Evi'nde ikamet ettiği ilk gün benim de burada çalışan olarak ilk günümdü. Bu bir tesadüf olabilirdi, eğer tesadüfler gerçektir, ki değildir. Bir yıl önce bu odada tanışmıştık, onu bir koltukta hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bulmuştum. Sonsuz kurallar var ve Windsor Bakım Evi'ndeki düzenlemeler. Bunlardan biri de evcil hayvan kabul edilmemesi. Edith'i buraya gelmesi için kandırmakla yetinmeyen kızı, Edith'in çok sevdiği köpeğini alıp bir hayvan kurtarma merkezine bıraktı. Ben de onu buldum, tüm birikimimi harcadım ve köpeği sahiplendim. Fırsat buldukça onu gizlice Edith'i görmeye getiriyorum, sonra da vardiyamın sonunda onu tekrar eve götürüyorum. Bunu yaptığımı başka kimse bilmiyor. Biri öğrenirse işimi kaybederim ama onları bir arada görmek bu riski almaya değer kılıyor.

Dickens sekiz yaşında bir border terrier ve benim diğer tek arkadaşım. Onu en az sahibini sevdiğim kadar seviyorum. Sırt çantamın fermuarını açıyorum ve koşarak dışarı çıkıyor, yatağa atlıyor ve Edith'in yüzünü yalıyor, küçük kuyruğunu öyle hızlı sallıyor ki tüm vücudu onunla birlikte kıpırıyor. Dickens sırt çantasındayken hareketsiz ve sessiz kalma konusunda çok başarılı.

Bu günlerde zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor - bu da onu kaçırmayı çok daha kolay hale getiriyor. Ayrıca biraz sağır - gerçi bazen bunun seçici işitme vakası olup olmadığını merak ediyorum - ama geri kalanı tam olarak çalışıyor. Bir köpek ile insan arasındaki bağın oldukça büyümlü bir yanı var. İkisini bir arada görmek beni çok mutlu ediyor.

"Bak, senin için yeni bir oyuncakım var," diyor Edith Dickens'a. getirmesi için siyah-beyaz sevimli bir ayı. "Kızımın Anneler Günü için postayla gönderdiği bir hediyeydi. Bu yaşta bir oyuncak ayıyla ne yapacağım ben?" Dickens ayıyı alır ve geri verir. "Ama en azından bundan biraz keyif alabilirsin," diyor ve oyuncakı tekrar getirmesi için fırlatıyor, Dickens da getiriyor, dişleriyle kavırıyor ve iyi bir önlem için sallıyor.

Oyuncağı Dickens'tan aldım. "Neden bunu şimdilik kaldırmıyoruz? Alt kattaki kimsenin onun duymasını istemeyiz." Oyuncak ayıyı tuvalet masasının üzerine koyuyorum. "Ve unutmadan, istediğin her şeyi almayı başardım."

Haftada bir kez, Edith ona *Radio Times* almam için banka kartını bana veriyor. dergi, kitap, bir paket krema, büyük bir kalıp süt,

üç kutu hazır Pimm's ve limonata ve iki piyango kazı kazan kartı. Her zaman birer kart kazırız ama şimdiye kadar en fazla pound kazandık. Bütün eşyaları çantamdan çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum.

"Bunu güvenli bir yere saklamalısın," diyorum banka kartını geri vermeye çalışırken. "Değerli şeylerin burada kaybolma gibi bir alışkanlığı var." Sakinlerin bakım evinden yalnız çıkmalarına izin verilmiyor, bu kurallara aykırı ama Edith'in hala ailesinin sakladığı bir miktar parası var. ve dış dünyadan istediği şeyleri almakta bir sakınca görmüyorum.

"Kart şimdilik sende kalsın, benim için almanı istediğim birkaç şey daha var. Bir liste yaptım" diyor ve en sevdiği defterinden bir sayfa koparıyor. Defteri her zaman yatağının yanında tutuyor ve ona "Pişmanlıklar ve İyi Fikirler Listesi" adını veriyor. Pişmanlıklarını ön tarafa, iyi fikirlerini ise arka tarafa yazıyor. Tek boş sayfa sonlara doğru.

"güzel bir gün var gibi görünüyor. Keşke burada kilitli kalmak yerine Dickens'ı yürüyüşe çıkarabilseydim," diyor.

"Kilitli değilsin. En azından odandan çıkabilirsin. Burası bir hapisane değil."

"değil mi?" diye soruyor. "Hapishaneler her şekil ve boyutta olabilir ve bazen farkında olmadan kendi hapishanemizi inşa ederiz. Ama bir kaçış planladığımı öğrenmekten memnun olacaksınız!"

Yatağın kenarına oturuyorum. Her gün bütün günümü ayaklarımın üzerinde geçiriyorum ve sürekli ağrıyorlar. "Bu iyi bir fikir gibi görünmüyor."

"Bu iyi bir fikir değil, harika bir fikir. Bana yardım edecek bir avukatım var."

"Ne? Nasıl?"

"Geçen hafta benim için postalamanı istediğim mektup bir hukuk firmasıydı. Onları *Radio Times*'ın arkasında buldum ve sloganları 'Kazanmak yok, ücret yok', yani iyi olmalılar. Evimi geri almama yardım edebileceklerini düşünüyorlar. Sanırım kızım evi kiraya vermiş olmalı ve evimde yabancıların yaşaması düşüncesine katlanamıyorum. 'Kazanmak yoksa ücret de yok' diyenler vekâletnameyi iptal edebilirlerse Dickens yeniden benimle yaşayabilir ve belki sen de gelip bizim için çalışabilirsin? Evde bana bakar mısın?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum Edith'in söylediklerine inanıp inanmamakta emin olamayarak. Avukatlar kulağa tehlikeli geliyor ve birçok sakın gibi onun da

Bazen anılar karışıyor. Onlardan herhangi birinin Windsor Bakım Evi'nden ayrılışını sadece cenaze arabasında gördüm.

"Mükemmel! O zaman bir planımız var. Ve işte kartımla benim için almanı istediğim ekstra birkaç şeyin listesi. Sakıncası yoksa?"

", " diyorum ve daha fazla kalamayacağımın farkında olarak ayağa kalkıyorum.

"Ve neden kendiniz için biraz para çekmiyorsunuz? İzin verirsiniz size borcumu küçük bir şekilde ödemek isterim."

"Size daha önce de söyledim, yardım etmekten mutluluk duyarım. Paranızı istemiyorum ama işe gerekiyor yoksa tüm odaları asla . Vardiyamın sonunda ikinizi de görmeye geleceğim. Sessiz kalmayı unutmayın. Bu kurallara aykırı, o yüzden Dickens'ı kimsenin görmesine ya da duymasına izin vermeyin-"

", biliyorum. Bizim için endişelenmene gerek yok," diyor Edith köpeği okşayarak. "İyi olacağız. Ben her zaman kurallara bağlı kalırım, tabii onlarla aynı fikirde değilsem, o zaman hepsini çiğnerim. Ama tekrar teşekkür ederim. Her şey için. Sen olmasaydın çoktan ölmüş olurdum." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni ürpertiyor ve Edith gittiğini görünce normalden daha üzgün görünüyor.

On üç numaralı odadan çıkarken biraz tedirgin hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. Bazen aklım bana karşı gizlice entrikalar çeviriyor, tıpkı her zaman en iyisini bildiğini düşünen işgüzar bir anne gibi. Edith'e çok düşkün oldum ve ona pek çok konuda yalan söyledim için kendimi kötü hissediyorum. Ama öğreneceğinden şüpheliyim.

Ve buradan asla kaçamayacağından eminim.

Tanıştığımız günden beri Edith Elliot'a neredeyse her konuda yalan söyledim.

Frankie

Frankie anahtarı minibüsün kontağına sokar. Kontak açıldığında ilk denemede hayata sıçırıyor. Her zaman değil. Bunun doğru şeyi yaptığının bir işareti olduğunu düşünür, ancak yine de hapishaneden son kez uzaklaşırken ezici bir üzüntü hisseder.

Frankie Fletcher neredeyse on yıldır HMP Crossroads'da baş kütüphaneci olarak görev yapıyor. İşe başladığında sözde kütüphane, köşesinde tozlu eski romanlardan oluşan hüzünlü bir yığın bulunan boş bir depodan ibaretti. Kitapları her zaman sevmiştir, bu yüzden böyle bir şey asla olmayacaktı. İlk işi St. Ives'de deniz kenarında küçük ve güzel bir kitapçıda çalışmak oldu. On altı yaşındaydı, çok sevdiği bir şeyi yapmak için para aldığına inanamıyordu ve o zamandan beri bir şekilde kitaplarla çalışıyordu. HMP Crossroads'ta çalışmaya başlamadan önce Blackdown adlı küçük bir kasabada kütüphaneci olarak çalışıyordu. Bütçe kesintileri belediyeyi kütüphaneyi kapatmaya zorladığında Frankie başka bir iş bulamayacağından, özellikle de bekar bir anne olmaya uygun bir iş bulamayacağından endişelendi ama sonra bir cezaevi kütüphanecisi ilanını gördü. Çok fazla deneyimi olmasına rağmen gerçek bir niteliği olmadığı için bu iş, mülakata girebileceği tek pozisyondu. İhtiyacı olduğu için işi kabul etti ve istediği için kaldı.

Kitaplar onun için kimin ya da nerede okunduğundan daha önemlidir.

İyi bir kitap karanlıkta bir ışık olabilir.

İyi bir kitap yalnızlığa çare olabilir, zihinleri değiştirebilir, hatta dünyayı değiştirebilir.

İyi bir kitap sihirden başka bir şey değildir.

Kitaplar onu mutsuz bir çocukluğun gerçekliğinden korudu, gerçek hayat çok gürültülü olduğunda bir hikayenin sayfaları arasına saklanmasına izin verdi. Daha az sorunlu olmadığı kanıtlanan bir yetişkinlikte, kitaplar ona iş, para ve amaç sağladı. Kitaplar başını sokacak bir çatı, masasına yiyecek koydu. Gerçek dünyada sahip olduğu her türlü mutluluğu kurguya borçlu.

Frankie'nin herkesin kitaplara erişimi olması gerektiğine inanmasının birçok nedeninden biri de bu. Araba kullanırken hapishanede çalıştığı zamanların anıları zihninde dönüp duruyor. Şehrin tek kadın hapishanesinde baş kütüphaneci rolünü kabul ettiğinde, bunu endişe ve iyimserlik karışımı bir duyguyla yapmıştı. Bilinmeyene karşı duyduğu korku, başkalarına hikayelerin onları nasıl kurtarabileceğini öğretme fikriyle neredeyse etkisiz hale geldi. İlk birkaç gününü kapanarak , hapishaneyle ilgili her şey göz korkutucuydu ve hiç de hoş değildi. Arduvaz grisi tuğlalı binalar bir zamanlar akıl hastanesine ev sahipliği yapmıştı ve Viktorya döneminden kalma dış cephesi kasvetli ve davetkâr değildi. Mekânın sesleri bile onu korkutuyordu. Saat başı çanlar çalıyor, kapılar çarpılıyor, anahtarlar şangırdıyor ve Ara sıra çığlık atıyordu. Frankie'yi sakinleştiren tek şey saymaktı. Kütüphane penceresinin altındaki düzenli ayak sesleri ve gevezelik sürüsü Mahkumların hapishanenin bir bölümünden diğerine taşınması ona bir okulu . Bütün kızların kötü olduğu bir okulu.

Eskiden çalıştığı yerel kütüphanenin sessizliğini ve sakinliğini özlemişti. Ve kitapları. Böylece yalnız masasına oturdu, eski bilgisayarını çalıştırdı ve yardım etmek isteyebilecek ya da edebilecek aklına gelen herkese yazmaya başladı. Yayıncılara, bazen de iletişim bilgilerini bulabilirse ve kendini cesur hissediyorsa doğrudan yazarlara yazdı. Her mektup Bağışlayabilecekleri kitapları olan var mı diye sordum.

Ne yapacağını bilemeyecek kadar çok kitabı olduğunda, hapishane atölye müdürünü kendisine birkaç kitaplık yapması için ikna etti. Frankie o zamanlar diğer insanların kendisini güzel bulduğunu biliyordu. Otuz sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ başları döndürebiliyor ve erkekler ona yardım etmekten her zaman çok mutlu görünüyor. Sanki kendisinden de olsa kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorlarmış gibi ve bir kez olsun bu gerçekten yararlandı. Bir hafta sonra

Kütüphane duvarları, atölye müdürü ve stajyer marangozlardan oluşan tamamı kadınlardan oluşan ekibi tarafından el işçiliğiyle hazırlanan güzel ısmarlama çam raflarla kaplıydı.

Kendine her şeye değdiğini söyler ama buna her zaman inanmaz. Hayat kötü davranışları cezalandırmakta, iyi davranışları ödüllendirmekten daha başarılı görünüyor.

Frankie yıllar boyunca hapisanedeki pek çok kadına yardım ettiğini biliyor; hatta bazı mahkumlara okumayı bile öğretmiş. Diğer insanların kendilerine yardım etmelerine yardımcı olmak iyi hissettiriyordu, ancak iş yorucuydu ve çoğu zaman nankördü. İş arkadaşlarının hiçbirini özlemeyecek ama bazı mahkumları özleyecek. Kütüphanede gönüllü olarak çalışan Liberty adındaki genç kız gibi. Frankie'nin kızıyla aynı yaşta ve Frankie'ye biraz onu hatırlatıyor. Küçük kızını zaten özlediğinden daha fazla özlemesine neden oldu.

İşe başladığında çok fazla bürokrasi vardı - hala da var - ve yeniden dekore etmek için çok küçük bir bütçe vardı. Bu yüzden Frankie baş bakıcı için kek pişirdi, o da karşılığında ona biraz yedek boya verdi. Kendisine verilen karanlık alanı mahkumlar için aydınlık ve havadar bir sığınağa dönüştürmek için kullandı. Ve kendisi için. Bugünlerde bir hapisane kütüphanesinin evden çok ev gibi hissettirdiğini itiraf etse kimse ona inanmazdı. Perili bir evde kendini evinde hissetmek zordur. Yüzen bir tane bile. Frankie daha önce Thames Nehri'nde dar bir teknede yaşamış.

Güney'den Batı Londra'ya yolculuk, planlanmamış bir mola nedeniyle olması gerekenden daha da uzun sürer. Ancak Frankie'nin uzun zamandır görmediği birini ziyaret etmesi gerekmektedir - yapmayı planladığı şeyi yapmadan önce gerçekten vedalaşması gerektiğini düşündüğü birini. Girişe doğru ilerlerken ayak sesleri korkudan ağırlaşıyor; onları saymak da yardımcı olmuyor. Burada olması gerektiğini düşündüğü için burada, olmak istediği için değil. Ne de olsa bugün Anneler Günü.

Frankie diğer ziyaretçilerin hepsinin çiçek getirdiğini fark eder ve tanıdık suçluluk duyularını görmezden gelmeye çalışır.

"Merhaba anne," diye fısıldıyor.

Cevap yok. Hiç . Annesi kinleri olan bir kadındı.

Diğer ziyaretçiler duymayacakları kadar uzaklaştıklarında Frankie tekrar dener.

"Sizi en son görmeye geldiğimden bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum. Bunun için üzgünüm."

Frankie ayakkabılarına bakar, bağcıklarının hâlâ çözülmemiş olduğunu görür ve berbat görüldüğünden endişelenir. Annesi her zaman duygularını yüksek sesle söylemeden belli edebilirdi. Sadece bir bakışla. Normalde hayal kırıklığıyla. Frankie geçmişteki tüm kırgınlık ve kızgınlıklarının yüzeye çıktığını hissediyordu; pişman olabileceği bir şey söylemeden önce oradan ayrılmalıydı. Bir annenin en sevmediği çocuğu zaman öyle olduğunu bilir. Ve en seilmeyen çocuk tek çocuksa, bu bir yara izi bırakır.

"Seni her zaman gururlandırmaya çalıştım ama bu asla yeterli olmadı, değil mi?" Frankie kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakarak fısıldıyor.

Bazen sessizlik başlı başına bir cevaptır.

Frankie ısrar eder, buraya söylemek için geldiği şeyi söylemeye kararlıdır. "Ama belki de bu kadar az şey düşünmekte haklıydın. Ben bir şey yaptım

Korkunç bir şey anne. Kimseye bir şey. Ve şimdi daha da kötü bir şey yapmak zorundayım. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Kendimi çok kırılmış, kaybolmuş ve yalnız hissediyorum ve ben-

Frankie ağlamaya başlar ve kolunda sakladığı mendile uzanır. Bugün buraya neden geldiğini bilmiyor. Bir duvarla da konuşabilirdi.

"Neyse, fazla kalamayacağım. Sadece merhaba demek istedim. Ve hoşça kal."

Ayağa kalkar ve mezarlığın etrafına bakar. Kimsenin bakmadığından emin olduğunda, yakındaki bir mezardan bir demet beyaz gül alır ve önünde oturduğu mezarın üzerine koyar. Önünde oturduğu

Bazen konuşmak için buraya gelir. Parmak uçlarını öpüyor, sonra beyaz mermer mezar taşına kazınmış isme dokunuyor. Tek yönlü konuşmalar, annesi hayattayken ve bakım evindeyken paylaştıklarından çok da farklı değil. Annesi oradan o kadar nefret ediyordu ki, bir metrenin altındaki tahta kutu muhtemelen onu rahatlatmıştı.

Frankie son kez önce, "Anneler Gününüz kutlu olsun," diye fısıldıyor.

Edith

On üç numaralı odanın kapısının çalınması Edith'i yerinden sıçratır. Ziyaretçileri hiçbir zaman sevmemiştir. Bu durum sadece Windsor Bakım Evi'nde değil, kendi evinde yaşarken de aynıydı. Edith her zaman ziyaretçilere karşı çok temkinli olmuştur.

İnsanlar. Köpekler çok daha sadık ve güvenilirdir. Dickens'ı tutuyor ve havlamasını engellemek için ağzını kapatıyor.

"Kim o?" diye soruyor.

"Benim," diyor kapının diğer tarafından tanıdık bir ses.

Edith tereddüt eder. Soruyu sorduğuna pişman olur. Keşke sessiz kalsaydı.

Kızını özlüyor ama onun dönüştüğü kadını artık tanıyamıyor.

"Lütfen kapıyı aç anne. Konuşmamız gerek."

Edith yavaşça yataktan çıkıyor, kemikleri protesto edercesine gıcırıyor. Dengesini kaybetmek üzereymiş gibi hissediyor, bugünlerde hep olduğu gibi. Çok hızlı ayağa kalkar ama kaybedecek zamanı yoktur. Dickens'a sıkıca ve onu banyoya taşıırken ellerinin ne kadar yaşlı görüldüğünü fark eder. Çilli teni mavimsi bir renk almıştır ve neredeyse yarı saydam görünmektedir. Banyo aynasında gördüğü kadın sadece yaşlı görünmekle kalmıyor, yaşlı görünüyor. Zayıf. Eskiden olduğu ve hala öyle olduğunu düşündüğü kişiden daha küçük. Yaşlılık hepimize istenmeyen bir hırsız gibi sinsice yaklaşır.

"Orada kal ve sessiz ol," diye fısıldıyor, köpeği nazıkçe fayans döşeli zemine bırakıyor ve onu banyonun içine kapatıyor.

Edith kalçasındaki acıyı görmezden gelerek yatağa doğru topallayarak ilerliyor ve çarşaflardaki ve flamingo desenli pijamalarındaki köpek tüylerini temizlemeye çalışıyor. Köpeğe dair her türlü kanıtı elinden geldiğince hızlı bir şekilde ortadan kaldırıyor. Kızı Dickens'zaten bir kez elinden almıştı, onu ikinci kez kaybetmek istemiyordu.

"İyi misiniz? Bu kapıyı kilitlememen gerektiğini biliyorsun," diyor kapının diğer tarafındaki tepeden bakan ses.

Edith anahtarı çevirir, kolu çevirir ve biraz çaba sarf ederek kapıyı açar. "Burada hiç olmamalıydım ama işte buradayız," dedi.

Savurgan kız kapı aralığında durur, gözleri aşağıya bakar, omuzları eskiden olduğu gibi üzgün ve korkmuş küçük kız gibi çökmüştür. Ama şimdi ellili yaşlarında.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor. "Gerekliyorsa."

Edith onu bir aşağı bir yukarı süzer. Kızı hatırladığından daha büyük görünüyordu ama aynı odada bulunmalarının üzerinden birkaç ay, belki de bir yıl geçmişti. Bugünlerde zamanı söylemek zor. Edith kızının elbise seçimine burun *kıvırdı*; çok kısa ve çok kırmızıydı, ona hiç ama eleştirmemesi gerektiğini de biliyordu. Yüksek sesle. Açıkça görülüyordu ki tavsiyeleri artık dinlenmiyor ya da istenmiyor. Edith'in değerlendirci gözleri sonunda kızının ayaklarına takılır. Yetişkin bir kadının gün içinde neden spor ayakkabı giymeyi tercih ettiğini anlayamaz, sanki koşuya çıkmış ya da uygun ayakkabı alacak parası yokmuş gibi.

Sürpriz ziyaretçisinin taşıdığı çiçeklere bakıyor -çoktan solmuş ve en iyi hallerini geçmiş görünüyorlar, şüphesiz indirimden dolayı- sonra kızının yüzünü inceliyor. Biraz kendisinin eskiden olduğu gibi görünüyor. Kızının saçlarının ortadan değil yandan ayrılmış olduğunu fark eder -ki bu ona hiç yakışmamıştır- ve bir düzeltmeye ihtiyacı vardır. Her şeyi içine atar ve eskiden tanıdığı ve sevmeye çalıştığı çocuğuna ne olduğunu merak eder. Edith İskoçya'dan hiç ayrılmamalıydı. Londra'ya taşınmak ve şehirde bir çocuk yetiştirmek en büyük pişmanlıklarından biridir. İskoçya'daki çocuklar ebeveynlerine saygı duyarlar; Edith orada kalmalıydı. Sanki bu elli yaşlarındaki kadın, kızının zar zor tanıdığı bu versiyonu, iyi olanı yutmuş gibidir.

Onun iyi küçük kızı büyüdü ve kötü oldu.

Edith insanların kendileri hakkında saklamaya çalıştıkları ayrıntıları fark etmekten kendini alamaz. Otuz yıl boyunca dedektiflik yapmanın istenmeyen avantajlarından biri. Emekli

Şimdi, tabii ki. Ve Edith sadece bir *mağaza* dedektifiydi, ama gerçek dedektif olmakla neredeyse aynı şeydi. Ayrıca, birçok açıdan onun işi daha zordu. O

sadece çözmek değil, önce önlemek zorundaydı. Ve o bu işte iyiydi. En iyisiydi. Birçok kez ayın bölge çalışanı seçildi.

"Bu onuru neye borçluyum?" Edith kollarını kavuşturarak soruyor ve keşke bugün giyinme zahmetine katlansaydım diyor. Pamuklu pijamalar yetersiz bir zırh gibi hissettiriyor.

"Bugün Anneler Günü."

"mi? Bilmiyordum," diye yalan

söyledi Edith. "Bir kart gönderdim. Ve bir de hediye."

"Sevimli oyuncak mı? O senden miydi?"

"Böyle yapma anne. Lütfen. İkimiz de başka seçeneğim olmadığını biliyoruz." "Biri seni bana pelüş ayı göndermeye mi zorladı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"İnsanların her zaman seçimleri vardır, sadece kötü seçimler yaptıklarında kendilerini daha iyi hissetmek için yapmıyormuş gibi davranırlar."

Ve böylece başlar. Kızı iç geçiriyor, tıpkı gençken zorlandığı zamanlarda gibi. "Bakım evi ücretleriyle ilgili küçük bir sorun var."

"Ne tür bir sorun?" Edith soruyor.

"Onlara ödeme yapamam."

"O zaman yapma. Ait olduğum yere, evime geri dönebilirim." "Geçimimi sağlamak için elimden geleni sattım ama-"

"Ne sattın? Eşyalarımı mı? Evimi satmamış olsan iyi edersin."

"Sadece ihtiyacın olmayan şeyleri sattım, ihtiyacın şeylerin parasını ödemek için." "Eğer beni tekrar kandırabileceğini düşünüyorsan-"

"Kimse seni kandırmaya çalışmıyor anne. En azından ben. Buna cüret edemem. Bakım evi müdürü şimdiye kadar çok anlayışlı davrandı ama bir çözüm bulamazsam buradaki yerinizi kaybedebilirsiniz. Ve eğer burayı sevmezsen-"

"mi? Nefret ediyorum. Beni hapse atıp orada çürümeye de terk edebilirdiniz."

"O zaman alternatifleri beğenmeyeceksiniz çünkü bu daha iyi seçeneklerden biri. Ekstra müşterilerle görüşerek ücretleri ödemeye devam edebileceğimi düşünmüştüm, ancak şu anda oldukça gerideyim ve-"

"Öyleyse yine evde yaşamama izin verin. Orası *benim* evim," diye araya girer Edith. "Yapamayacağını biliyorsun. Düşün ve günlerce kimsenin haberi olmadı, Hatırladın mı? Ve kalp ilaçlarını almayı unutup duruyordun-"

"Saçmalık. Kalbimde hiçbir sorun yok."

"Çünkü sende yok." "Pardon?"

"Belki de hapları almanız gerektiğini söyleyen tüm doktorlardan daha iyi biliyorsunuzdur. Ne de olsa herkesten daha iyi biliyorsun."

"Benimle bir çocukmuşum gibi konuşma."

"Biri gibi davranmaya devam edersen bunu yapmamak zor. Gaz ocağını açık bıraktığın zamana ne demeli? Neredeyse bütün sokağı havaya uçuruyordu. Ve o zamanı da unutmayalım-"

"O zaman seninle yaşamama izin ver. Pembe evde." Edith'in sesi titriyor ve bu kadar zayıf, bu kadar savunmasız, bu kadar muhtaç olduğu için kendinden nefret ediyor. Hayatı boyunca hiç kimseye ihtiyaç duymamıştı. Sanki rolleri tersine dönmüş gibi. Eskiden her ikisi için de tüm zor kararları o verirdi, ama şimdi kızı ilişkide ebeveyn oldu ve Edith hoşuma gitti. Hem de hiç. Bugünlerde kimse onun istediğini yapmıyor. Kimse onu dinlemiyor. Clio başını sallıyor ve Edith bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Doğru yapması için kendi çocuğuna yalvarmak zorunda kalmamalıydı, bunu hiç istememeliydi. Keşke yapmasaydı diyor.

"Biraz kızarmış ve şişmiş görünüyorsun canım. Kendini hissediyor musun?" Edith sorar.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim-"

"Muhtemelen menopozdur. Büyükkannen balon gibi şişti ve başına geldiğinde görünüşünü de kaybetti. Ben şanslıydım, bir nesil atlamış olmalı."

Kızı iç çeker ve başını sallar. "Bunu senin eşyalarının olduğu bir kutuda buldum."

"Nedir bu? Diğer her şey gibi onu da satmadığına şaşırdım."

Kızı suni deri çantasından ağır görünümlü bir şey çıkararak, "Burada olmasını isteyebileceğini düşündüm," diyor. Aksesuarları bile olmadıkları bir şeymiş gibi davranıyor. Edith kızının elindeki nesneyi önce tanıyamaz. Ama sonra metal bir büyüteç heykeli, hiçbiri iyi olmayan bir anı selini tetikler. Kaynakla tutturulmuş kalın bronz kaidenin üzerinde *Mutlu Emeklilik!*

"Bunu neden getirdin?" Edith küçümseme dolu bir yüz ifadesiyle sorar. Kadın isteksizce heykeli alır, ona bakar, sonra da olabildiğince uzağa, tuvalet masasının üzerine koyar. "Beni incitmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Hayır! Tabii ki hayır."

"O zaman neden bana unutmak istediğim şeyleri hatırlatıyorsun? Ve neden seninle yaşayamıyorum?"

"Bunu denedik. Benimle yaşıyordun, hatırladın mı? İşe yaramadı," diyor kızına *benzeyen* kadın. Gerçek kızının nereye gittiğini merak ediyor. Kendisine söyleneni yapan ve vermeyen kızının.

Edith'in başı dönüyor. "Bana bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığımı sormayı bırak. Yaşlı olmak bunak olduğum anlamına gelmez. Ben. Değil. Ait. Ait Değilim. Ait Değilim."

Kızı ona bakıyor. Bir an yine küçük bir kıza benziyor, sonra bu *kadına*. Bir *yabancı*. "Vazonuz var mı?

Bir yere mi?" diye sorar kadın. "Bu çiçekleri koyabileceğim bir şey?" Kadın odaya bakar, sonra Dickens'ın saklandığı banyoya doğru yönelir.

"Orada hiçbir şey yok," diyor Edith, sesini amaçladığından daha fazla yükselterek.

Kadın çiçekleri yatağın koyar. "Özür dilerim, anne." "Hayır, değilsin.

Ve senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Ha! Bu iyiydi."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Edith soruyor.

"Nasılsın, Clio? İşler nasıl? Nasıl hissediyorsun? Bana neler yaptığını anlat. Bu, çoğu annenin bir süredir görmediği çocuklarına sorabileceği türden bir şey. Benimle ya da hayatımla hiç . Yıllardır tek yaptığın beni eleştirmek ve benden uzak durmak. Bir yabancı gibi. Ama şimdi benimle yaşamak mı istiyorsun?"

"Böyle nankör, kindar, bencil bir çocuğu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Clio

Clio aceleyle merdivenlerden inerken keşke hiç gelmeseydim diye hayıflanır. Annesi her zaman Clio'nun damarına nasıl basacağını bilmekte ustadır. Clio her zamanki gibi on iki beden ve şişkin görünmüyor. Emin olmak için durup kompakt aynadaki yansımasını kontrol ediyor, annesinin ne düşündüğünü umursadığından değil. En azından bu alışveriş karar vermesine yardımcı oldu, şimdi Clio'nun bakım evi müdürünü bulması gerekiyor. Salondan kaçınıyor. Salon, zorunlu Anneler Günü ziyaretini yapan sakinler ve yakınlarıyla ağzına kadar doludur ve mutlu aileleri oynayan diğer insanları izlemek onu üzmektedir. Bu işi bir an önce bitirmek ve kimsenin ona zarar veremeyeceği evine dönmek istiyor.

Clio pandemiden bu yana evinden çok sık çıkmamayı tercih ediyor. Haftada üç kez sağlıklı gıda dükkanına ya da yoga dersine gitmenin dışında nadiren ihtiyaç duyuyor. Tecritten oldukça hoşlanıyor ve evde olmayı Bugünlerde diğer insanlarla yakın olmak tatsız ve gereksizdi. Herkesin yaptığı şeyin evde kalmak olduğu zamanları tercih ediyordu, böylece dışarı çıktığında da yalnız kalabiliyordu.

Bakım evi müdürünün ofisinin kapısı her zamanki gibi kapalıdır. Clio kapıyı çalar ama içeri girmeden önce yanıt beklemez ve Joy'u masasının arkasında oturmuş çikolatalı kurabiye yerken bulur. Ofis küçüktür ve

süpermarket çayı ve ucuz parfüm kokuyor. Duvarda çerçevelenmiş anlamsız sertifikalar var - bunlara sahip olduğunu iddia eden kadın kadar anlamsız nitelikler - bir dosya dolabı ve büyük bir kasa ile birlikte. Joy'un masasında açık bir dergi, bir tabak kurabiye ve yarı ölü gibi görünen egzotik görünümlü bir bitki var. Eğer kadın bir kaktüsü canlı tutamıyorsa bakımındaki insanlar için iyiye işaret değil.

Clio, Joy Bonetta'nın da kendisi gibi ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyor. Onun aksine, Joy yaşının görünüyor. Orta yaşlı bir kadın klişesi gibi giyiniyor, en az bir beden küçük örme bir twinset, beli lastikli uzun çiçekli bir etek ve geniş göğsünde cansız bir şekilde duran inci bir kolye giyiyor.

Kısa saçları, başının etrafında çirkin bir halenin içinde bir dizi sıkı halka şeklinde şekillendirilmiştir.

Clio kadını iğrenç bulur ama yüzünü gülümsemeye zorlar.

"Yardımcı olabilir miyim?" Joy ağzı hâlâ kurabiye doluyken soruyor. Birkaç kırıntı kaçır ve çenesine düşer.

Clio gülümsemesini tutmakta zorlanıyor ve davet edilmeden karşısındaki koltuğa oturuyor. "Umarım öyledir. Ben Edith Elliot'ın kızıyım." Joy ona boş gözlerle bakar. "Bu hafta başında telefonda konuşmuştuk." Kadının donuk ifadesi hâlâ değişmiyor. "Annem hakkında, odada On üç mü?" Bu kez Clio'nun sözleri hedefi vurdu.

"Ahh," diyor Joy. "Hatırlıyorum. Ve korkarım ki cevabım hala aynı."

Clio'nun gülümsemesi duraksıyor. "Yapabileceğimiz bir tür düzenleme olmalı-" "Özür dilerim. Gerçekten, öyleyim. Ama bu bir iş ve korkarım ki sakinleri -ya da yakınları- artık ücretleri karşılayamıyorsa, alternatif konaklama yerlerinin bulunması gerekir. Aynı şeyi size de söyledim-"

"Birkaç hafta bekleyebilir misiniz?"

"Genel inanın aksine, iyi şeyler nadiren bekleyenlerin başına gelir. Bir maymunun kollarından daha uzun bir bekleme listem var. Şehirdeki bakım evlerinde yer çok az ve korkarım ki iyi evlere olan talep arzdan çok daha fazla."

"Ben buna iyi bir şey demedim."

Joy fazla kırılmış bir kaşını kaldırıyor. "Telefonda da belirttiğim gibi, annenizi kira sözleşmesi bitmeden çıkarmak istiyorsanız

erken ayrılmayı kolaylaştırmak için sekiz bin pound artı vergi ek ücrettir."

"Bu aylık ücretlerden daha fazla. O kadar param olsaydı öderdim. Yani, eğer o *ölürse* benden 'erken ayrılma' için ekstra ücret talep etmezsiniz, değil mi?"

Joy masaya doğru eğiliyor, o kadar yakın ki Clio kadına nane şekeri ikram etme isteğine karşı koymak zorunda kalıyor. "Bu elbette bir trajedi olurdu, ancak on üç numaralı oda mevcut sakini *öldüğü* için boşalırsa, tek ek masraf - ki bunların hepsi açıkça listelenmiş ve şartlar ve koşullar- odanın derinlemesine temizlenmesi için olacaktır. Sakinlerimizi ve onların sevdiklerini çok önemsiyoruz ve mali yükün imkansız olabileceğini anlıyorum. gelen *her* türlü yardımı yapmak için buradayım."

Clio kadına bakar. "Bir yolu var mı?"

Joy cevap vermeye fırsat bulamadan kapı çalınır. "İçeri gel!" diye bağırır.

Kapı açılıyor ve bastonlu yaşlı bir adam dik dik bakıyor. Hırkasının altına bir gömlek giymiş ve kravat takmıştır ve kıvrıkcık beyaz saçları vardır.

"Evet? Ne ?" Joy ona havlıyor. "Bir şikayette bulunmak istiyorum," diyor.

"Bugün zaten üç tane yaptınız, Bay Henderson. Konuştuğumuz gibi, bu sizin günlük limitiniz."

"Şikayet edecek bu kadar çok şey olmasaydı, şikayet etmek zorunda kalmazdım. O kadın burada, sorular soran, sakinlerin isimlerini ve hangi odalarda kaldıklarını öğrenmek isteyen kadın. İyi bir şey yapmıyor, eğer sorarsanız

Ben."

"Ben . Asla yapmam."

"Ve ikinci çayı gecikti. Ve asansör *yine* bozuldu. Ve sen insanların eşyalarını çalmasını engelleyeceğini söylemiştin-"

Joy trafiği durdurur gibi elini kaldırıyor. Şimdilik yaşlı adamın şikâyet etmesini engellediği kesin. Kendini masadan kaldırır ve Ona doğru paytak paytak yürüyor. "İkinci çayı birazdan servis edilecek Bay Henderson. Kimse bir şey çalmadı. En son cüzdanınızı kaybettiğinizde cebinizdeydi, hatırladınız mı? Windsor Bakım Evi'nde çalışan herkes dikkatle incelenir. Size söz veriyorum, siz ve eşyalarınız tamamen güvendesiniz."

"Asansör ne olacak? Kalçam yüzünden merdivenleri çıkamıyorum."

"Tamirci tekrar yola çıktı ve asansör gün sonuna kadar tamir edilmiş olacak." Onu odadan çıkarır ve Clio'ya dönmeden önce kapıyı kapatır.

"Belki bunu bir düşünmelisin,"

diyor Joy. "Ne hakkında?"

"Sevdiğiniz bir kişi son nefesini verdiğiğinde yol almak her zaman zordur. Ailenin geri kalanıyla konuştunuz mu?"

"Ne hakkında?" Clio tekrar sorar.

Joy kıllanır. "Eğer bu ayın ücretini karşılayamıyorsan ve annen sağlık durumunun iyi olması halinde, lütfen kendisi için alternatif bir konaklama için gerekli düzenlemeleri yaptığınızdan emin olun."

"Ya ? O zaman ne olacak? Yaşlı bir kadını sokağa atacak değilsiniz ya."

"Sadece bakımları için ödeme yapan sakinlerle ilgilenebiliriz. Burası bir hayır kurumu değil."

"Bunun *ne* olduğunu merak etmeye başlıyorum."

"On üç numaralı oda hakkında ne karar verdiğinizizi bana bildirin."

Clio tersledi. "Anneme bir şey olursa senin sonunu getiririm."

Çıkmak için ayağa kalkar, ofisin kapısını hızla açar ve dışarıda dolaşan yaşlı adamın üzerine yürür. Adam açıkça kulak misafiri olmuş ve her kelimeyi duymuştur.

Sabır

Edith ve Dickens'a dönmeden önce bakım evinin en üst katında ziyaret etmem gereken sadece bir yatak odası daha var. Stajyer bir bakıcı olarak Nitelikler, sakinlerin arkasını toplamak ve onlara bakmak benim işim. Yataklarını topluyorum, odalarını temizliyorum, kıyafetlerini yıkıyorum. Gerektiğinde -eğer yardıma ihtiyaçları varsa, ki birçoğunun var- *onları* da yıkıyorum. Onları giydiriyorum, saçlarını ve takma dişlerini fırçalıyorum, ayak tırnaklarını kesiyorum, onları besliyorum, onlarla konuşuyorum. Tuvalete gitmelerine yardımcı oluyorum, bu da ayakları üzerinde duramıyorlarsa veya tuvaletin nerede olduğunu hatırlayamıyorlarsa zor olabilir. Her sakin farklıdır ve her biri farklı düzeyde bakım gerektirir. On sekiz yaşında ekipteki en genç kişi benim ve temelde kimsenin yapmadığı tüm işleri yapıyorum.

yapmak istiyor. Berbat bir yaşam sürmenin zor bir yolu, ama aynı zamanda bulabildiğim tek iş ve bunu sürdürmek kolay olmadı.

Telefonumun saatine bakıyorum ve bir mesaj aldığımı görüyorum:

Merhaba Patience, konuşmamız gerek. Daha sonra gelmeme ne dersin-

Gerisini okumadan ya da cevap vermeden siliyorum. "Konuşmamız gerek" diye başlayan bir mesajın sonu nadiren iyi biter. Binanın en üst katını gördüğüme sevindim.

Ev yine boş görünüyor; bugün buraya çok fazla ziyaretçi geldi. Anneler Günü gibi günlerde burası onlarla dolup taşıyor. Yılda bir ya da iki kez sürünerek gelirler ve miraslarının kokusunu alırlar. Çoğunun beni düşündüğünü bildiğim kadar ben de onları düşünmüyorum. Ben sadece görünmez bir yardımcıyım, istemedikleri ya da nasıl yapacaklarını bilmedikleri insanlarla ilgileniyorum.

Telefonu polyester üniformamın cebine geri sokuyorum, ardından temizlik ürünleri ve taze çarşafarla dolu el arabasını bir sonraki yatak odasının kapısına doğru itiyorum. El arabası da benim kadar son odaya girmeye isteksiz görünüyor, çarpık tekerlekleri desenli halının üzerinde protesto edercesine gıcırıyor. Kapı kilitli - kilitli olmaması gerektiği halde - bu yüzden kendimi içeri sokmak için ana anahtarı kullanıyorum.

On dört numaralı oda da en az on üç numaralı oda kadar güzel olmalıdır - aynı şekilde dekore edilmişlerdir, mobilyaları ve şehrin uzaklara uzanan manzarası aynıdır- ancak on dört numaralı oda şu anda ölmüş olması gereken bir adam tarafından işgal edilmektedir. Bay Henderson dünyadan nefret ediyor ama

Bırak onu. Hayat onu öldürmek için ne zaman komplo kursa, o hayatta kalır. Savaş, salgın hastalık ve çift katlı bir otobüsle yaşadığı talihsiz bir kaza onu kurtarmayı başaramadı. Bugün vardiyam için aşağıya indiğimde yaptığımız konuşma hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor. Her zamanki selamlamasıyla başladı.

"Yine mi sen? Kimse seni sevmiyor."

"Sanırım bu yüzden küçük alıyorum," dedim gülümseyerek.
-her zamanki gibi- neşeli kalmaya. "Günaydın, Bay Henderson."

"Defol git, seni küçük bücür. Odamdan uzak dur ve eşyalarım dokunma."

"Keşke yapabilseydim ve yapmak zorunda olmasaydım."

"Daha az dudak, seni küçük pislik. Senin neslin hep aynı. Geldiğin yere geri dön, seni çirkin küçük piç."

Bana *bu* kelimeyi çok kullanır: piç. Ve her söylediğinde bunun doğru olabileceğini düşünüyorum: Ben babasız bir çocuğum. Ama personelin çoğuyla konuşurken bu kelimeyi kullanıyor, bu yüzden hakaretleri nadiren kişisel, sadece kaba. Zengin insanlar en kötü görgü kurallarına sahiptir. Dilimi ısıyorum ve kendime Bay

Henderson sadece üzgün yaşlı bir adam. Arkadaşları ya da akrabaları varsa bile hiç ziyarete gelmiyorlar. Bence bazı insanların yalnız olmasının bir sebebi var. Çoğu insan yaşlıların nazik ve sevimli düşünmeye meyillidir, genel yaşlı, hırka giyen, sonsuz çay ve bilgelik kaynağı olan dost canlısı bir büyükanne ve büyükbabadır. Ancak burada çalışırken gördüğüm kadarıyla, kötü gençler büyüüp kötü yaşlılar oluyor. Nefret yaşla birlikte azalmıyor.

On dört numaralı odanın kanatlı pencerelerini açıyorum, içeri mümkün olduğunca çok temiz hava girmesini istiyorum, böylece Bay'ın bayat havasıyla karışabilir.

Henderson'ın yatak odası. Sonra kulaklıklarımı takıyorum ve ağır hizmet tipi siyah lastik eldivenlerimi giymeden önce uygun bir film müziği seçiyorum. Penceresiz banyodan başlıyorum, ne yaptığımı biraz aydınlatmak için

kabloyu ekiştiriyorum.

hoş olmayan bir görüntü olacağını zaten biliyorum. İşin bu kısmı beni hasta ederdi ama uyum sağlamak, ayarlamak, evrim geçirmek insan doğasında var. Bu şekilde hayatta kalıyoruz. Elimde endüstriyel dezenfektanla olay yerini inceliyor ve hasarı değerlendiriyorum. Yerde nemli havlular, lavaboda diş macunu ve sakal kırpıntıları ve sifonu çekilmemiş klozette bok lekeleri var. Başka bir odada olsam tuvalet fırçasını alır ve çamaşır suyunu açardım. Ama Bay Henderson'ın aşağıda bana söylediklerinden sonra, geride bıraktığı tatsızlıkları temizlemek için onun diş fırçasını kullanıyorum. Süslü bir diş fırçası.

Elektrik. Pahalı. İşini güzel yapıyor ve tuvaleti temizlemek için sifonu çekiyorum.

Banyo bittiğinde yatak odasına dönüyorum. Önce yataktaki çarşafları çıkarıyorum, bugün hoş olmayan lekeler olmadığı için rahatlıyorum.

Bazen Bay Henderson bulmam için sürprizler bırakmayı sever.

Bazen onu merdivenlerden aşağı ittiğimi hayal ediyorum. Geçen hafta - standart hakaretlerinin ve bastonuyla koluma vurmasının yanı

Beni odasından bir şeyler çalmakla suçladı ve bu yüzden neredeyse berbat işimi kaybediyordum. Ben de onun takma dişlerini ölen bir sakine ait olan bir takım ile değiştirdim. Kimse neden uymadıklarını anlayana kadar günler geçti. Ama bu çalmakla aynı şey değil. *Bu hırsızlık.*

Yatağımı yaptıktan sonra tuvalet masasının çekmecelerini karıştırıyorum. Bir çikolata buluyorum, paketini açıyorum ve bir ısırık alıyorum. Sonra gardırobu kontrol ediyorum, binadan hiç çıkmayan bir adamın neden bu kadar çok süslü gömlek ve kravata ihtiyaç duyduğunu merak ediyorum - bir beyefendi gibi giyinmek birinin beyefendi olduğu anlamına gelmez. Bir ceketin içinde, içinde on poundluk banknotlar halinde yüz pound bulunan gümüş bir para klipsi buluyorum. Paranın çoğunu cebime atıyorum ve para klipsinin kazınmış olduğunu fark ediyorum: *Büyükbaba*. Benim kimsem yokken bu kadar sevimsiz birinin bir ailesi olması fikri ağlama isteği uyandırıyor. Kafamın içinde yine onun sözlerini duyuyorum: "Geldiğin yere defol, seni çirkin küçük piç."

Taş atan insanlar, taşların bazen geri döndüğünü anlamıyor gibi görünüyor.

Bana bastonuyla vurduğu son seferde şikayet etmeye cüret ettiğimde, "O sadece farklı bir nesil," dedi sefil Joy. Sanki yaş nefret ve istismar için bir bahaneymiş gibi. Ona kolumdaki morlukları gösterdim ama umursamadı. Joy maddi ve diğer nedenlerden dolayı burada sıkışıp kaldığımı biliyor. Kendisi her zaman her şeyi daha da kötüleştirmeyi başaran bir yönetici. I

Ondan *nefret ediyorum* -tüm çalışanlar *nefret* ediyor- ve o benim durumumu bir çizme gibi kullanarak üzerime yürüyor.

Sanırım bugünkü hakaret koleksiyonunun beni neden normalden daha fazla üzdüğünü biliyorum.

"yere geri dönemem" çünkü oranın *neresi* olduğunu bilmiyorum.

Ama *kim* olmak istediğimi ve *nereye* gitmek istediğimi biliyorum ve bu da değerli bir şey. Yeterince para biriktirir biriktirmez buradan gideceğim.

Telefonumdaki çalma listesinden yeni bir parça seçip sesini açıyorum, sonra gizli çöpçü avıma devam ediyorum. Yatağımın başucundaki dolapta üç minyatür şişe viski buluyorum, birini içip diğerlerine el koyuyorum. Alkol kurallara aykırı.

Sonra harfleri buldum.

Elli tane olmalı, kalın beyaz kağıda elle yazılmış. Hepsi de Bay Henderson'ın karısına hitaben yazılmış, sevgi, bağlılık ve şefkat dolu aşk mektupları. En sonuncusu dün yazılmış.

Beş yıl önce öldü.

Geceleri yanımda olmanı özledim. Elini tutmayı, gülüşünü duymayı özledim.

Bu yaşlı adamın hiç tanımadığım bir versiyonu.

Bugün çitlerin üzerinde bir kızilgerdan gördüm ve aklıma sen geldin.

Kederinin ve kaybının ağır acısını her kelimesinde hissediyorum.

Sensiz nasıl ben olacağımı bilmiyorum.

Mektupları geri koymadan önce birkaçını okudum. Mektupları yazan kişiyi aşağıdaki kişiyle bir tutmaya çalışmak anlaşılabilir bir şey. Tanıdığımı sandığım adam hakkında yanıılmışım, tıpkı onun benim hakkımda yanıldığı gibi. İnsanların böyle davranmalarının her zaman bir nedeni vardır. Bazen kötü insanlar kılık değiştirmiş üzgün insanlardır.

Arka tarafta gizlenmiş küçük bir cam ekran çerçevesi vardır. Başucu dolabı. İnsanların buraya getirmeyi seçtikleri şeylerden, sonunda yanlarında olmasını istedikleri şeylerden etkilenmeye başladım. Bir ömre bedel eşyalar

bilmediğim bir odada tek bir hatıra kutusuna indirgenmişti. İçindeki iki madalyaya daha yakından bakmak için çerçeveyi çıkarıyorum. Biri altın ve yıldız şeklinde, diğeri gümüş bir haç ve üzerindeki yazıdan ikinci dünya savaşından kalma oldukları anlaşılıyor. Bu adamın ülkesi için yapmış olması gereken şeyler şu anki davranışını mazur göstermiyor ama beni kendiminkine pişman ediyor. Kazayla çerçeveyi düşürüyorum ve cam kırılıyor.

Dağınıklığı temizlemek olması gerekenden çok daha uzun sürüyor, her yerde küçük cam parçaları var gibi görünüyor. İşim bittiğinde ve küçük kırık çerçeveyi tuniğimin cebine sıkıştırıyorum, belki tamir etmenin bir yolu vardır diye umuyorum. Sonra Bay Henderson'ın geri kalan eşyalarını bulduğum yere koymaya başlıyorum. Kötü olmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

Kulaklarımdaki müzik tam da Bay Henderson'ın ceketinden aldığım parayı yerine koymaya başladığım sırada duruyor.

Ama sonra başka bir şey duyuyorum. Odada biri var.

Beni izliyorlardı.

"Ne sanıyorsun?" diye soruyor Joy. Yavaşça arkamı dönüyorum, ellerim sanki vurulmaktan korkuyormuşum gibi havada asılı kalıyor. Joy kapının girişinde durmuş, kendinden çok memnun görünüyor. Pamuk şekeri renginde elbiseler giymeye aşırı düşkün, dar görüşlü bir kadın.

İkiz setler; bugününkinin mavi olduğunu görüyorum. Saç bukleleri bana domuz kuyruğunu hatırlatıyor ve boncuk gözleri her zamankinden daha koyu görünüyor. Şu anda elimde tuttuğum paraya odaklanmış durumdalar. Geri koymak üzere olduğum paraya.

"gibi değil," diyorum kendi sesimi taklit eder gibi çıkan küçük sesle.

"Elbette değil. Asla olmaz. Bay Henderson onun odasından bir şeyler çaldığınızı söyledi, de gelip kendim kontrol edeyim dedim. Görünüşe göre haklıymış. Ceplerinizi yatağa boşaltın."

"Açıklayabilirim-"

"Ceplerinizi boşaltın."

İsteddiğini yapıyorum - başka ne seçeneğim var ki - on poundluk banknotları ve minyatür viskileri temiz beyaz çarşafların üzerine koyuyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" Joy, ben cevap verbaşını iki yana eğerek soruyor.

"Lütfen seni kendim aramak zorunda bırakma beni."

Bu düşünce beni ürpertiyor. Tekrar cebime uzanıyorum ve bana ait olmayan başka şeyler çıkarıyorum. Bay dışında her şey.

Henderson'ın savaş madalyası ve Edith'in banka kartı. Joy'un boncuk gözleri şimdiden şişmeye başladı, kedi yavruları sıçmaya başlamasını istemiyorum.

"Sadece dört numaralı odadan mı çalışyorsun?" diye soruyor, hindi boynu tüm bunların stresi ve neşesiyle kızarmaya başlıyor. Tüm sakinleri oda numaralarıyla çağırıyor.

"Ben yapmadım-"

Susuyor ve bir elini kaldırıyor. "Yalan söyleme zahmetine girme. Polisi kendim arardım ama burada çalışmanızın tamamen resmi olmadığını görünce işler . Ve şimdi kadroda doldurmam gereken bir boşluk daha var. Açıkçası kovuldun ve benden referans isteme zahmetine girme."

Paniklemeye başladım. Kimlik, banka hesabı ya da gerçek bir isim olmadan iş bulmak çok zor. "Lütfen, açıklayabilirim." Yüzünde bir dur işareti var ama ben yine de devam ediyorum. "Bu işi kaybedemem."

"Ve bir hırsız işe alamam." "Ben hırsız değilim-"

"Eşyalarını topla ve dışarı çık. Anahtarlarını ve rozetini ofisime bırak, üniformanı yıkadıktan sonra geri verebilirsin. Yalanlarını dinleyecek vaktim . Sayende yapacak daha çok işim var."

Kapıyı işaret ediyor.

Çantam hala Edith'in odasında.

Dickens da öyle.

Onsuz gidemem ama Joy beni sahanlığa kadar takip etti. En üst kattaki çürük trabzana yaslanmış, ben merdivenlere doğru yürürken beni izliyor. Çok fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyor ve Ne yapacağıma karar verme zamanı. Doğru ve yanlış birbirinden ayırmak bazen çok zor olabiliyor.

"Ve bu şehirde bir bakım evinde başka bir iş bulmaya . Herkesin Patience adında bir kızı işe almaması gerektiğini bilmesini sağlayacağım."

"Devam ," dedim ve ciddiydim.

Sabır, hayattaki pek çok sorunun cevabıdır.

Hayatta kalmak için öğrenmem gereken şey *sabır*.

Yaka kartımda *sabır* yazıyor ama bu benim gerçek adım değil.

Edith

Edith, kızının Windsor Bakım Evi'nden ayrılmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildir. Geri dönmeyeceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Umursadığından değil. Ama kızının ona uğrayacağını söylediğini sanıyordu.

ayrılmadan önce tekrar. Belki Edith yanlış duymuştur. Ya da belki yanlış anladı. Bunun bir önemi yok. Burada saatlerce tek başına, konuşacak kimsesi ve yapacak bir şeyi olmadan oturmaya alışkındır ve tek seçeneği bu olduğu için sabretmeyi öğrenmiştir. Yatağa oturmuş, rahatlamak için Dickens'ı okşuyor, kızıyla son tartışmasını yeniden yaşıyor ve her şeyin nasıl, ne zaman ve neden bu kadar ters gittiğini merak ediyor.

Cevabını bildiği ama keşke dediği bir soru bu.

Hayatı her zaman böyle değildi. Edith bir mağaza dedektifiyken insanlar ona hak ettiği saygıyı gösteriyordu. İş ona bir amaç veriyor ve başlarını sokacak bir çatı sağlıyordu. Kızı öyle düşünmese de o iyi bir anneydi. Edith asla yılın annesi ödülünü kazanamazdı ve birkaç hata yapmış olabilir -kim yapmaz ki- ama elinden gelenin en iyisini yaptı. Onun yaşında, elinden gelenin en iyisini yapmanın gerçekten herkesin yapabileceği bir şey olduğunu biliyor. Ebeveyn olmak nadiren popüler kararlar almakla ilgilidir. İkisine de bakmak için yapması gerekeni yaptı.

Biri kapıyı çalar ve Edith paniğe kapılır; kilitlememiştir. Endişeleri kısa sürede umuda dönüşür. Belki de kızının her şeye rağmen geri döndüğünü, özür dilemek ve onu bu korkunç yerden götürmek için geri geldiğini düşünür. Onu *eve* götür. Edith Dickens'ı alır ve

Yine banyo yaparken, düzenlemeden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Biri ikinci kez kapıyı çalar ve yaşlı köpek bugünlerde biraz sağır olduğu şanslıdır, yoksa havlardı. Edith yatağına geri dönmek için acele eder. Fırçasıyla köpek tüylerini bir kez daha temizler ve çarşafları düzeltir. Hazırdır ama de kapı kolunun dönmeye başladığını gördüğünde büyük bir huzursuzluk hisseder.

Edith içeri gelmemi söylemedi.

Yorgani çenesinin altına kadar çeker, uyuyormuş gibi düşünür, sonra kapı gıcırdarken bir gözünü açık tutmaya karar verir. döşeme tahtaları gıcırıyor ve biri odasına giriyor.

"Oh," diyor. "Bu sensin."

Frankie

Frankie son varış noktasına ulaştığında kendini biraz kırılmış hisseder. Son olayları ve bunlara verdiği tepkileri sürekli tekrarlıyor, verdiği her kararın yanlış olduğunu . Sanki bir gün pencereden dışarı baktığında farklı bir dünya. Zaten uymadığını bildiği bir yere. Frankie'nin önüne park ettiği Notting Hill mews gerçek insanların yaşayabileceği bir yerden çok bir film setine benziyor. Şehrin bu köşesi, yaşadığı Thames Nehri'nin uzantısı gibi değil, zenginlik ve başarı ile düzenlenmiş. Güzel kasaba evlerinin her biri farklı bir pastel tonda tertemiz boyanmış. Arnavut kaldırımлы yaya caddesinde rengarenk çiçeklerle dolu bakımlı asma sepetler ve saksı bitkileri var. Her evde pahalı görünümlü bir güvenlik sistemi var.

Frankie motoru kapatır ve bir süre minibüste oturup zamanın onu yakalamasını . Telefonunun alarmı henüz çalmamıştı. Erken geldiğini biliyor. İşaret parmağındaki kağıt kesiğini fark eder. Kütüphane kitaplarından daha önce onu yaralamıştı. Bu kadar küçük bir yaranın iyileşmeyi reddetmesi ve bu kadar rahatsızlık vermesi şaşırtıcı. Kesiğin acısı tekrar gördü ve bu ona tüm acıların gerçek mi yoksa sadece hayal mi olduğunu merak ettirdi.

Üzerini değiştirmek için minibüsün arkasına tırmanıyor, hapisane üniformasını çıkarıp yerine bu durum için sakladığı siyah bir elbise giyiyor. Sonra tekrar sürücü koltuğuna oturur ve yansımasını kontrol eder

dikiz aynasında. Hüzünlü yeşil gözler ona bakıyor. Kızını kaybettiğinde gözlerinin altında beliren koyu halkalar hiç gitmemiş. Frankie yıllar içinde saç rengini ve stilini sık sık değiştirdi, ama kıvrıcık bob saç bugün hissettiği kadar yorgun görünüyor. Saçları, nispeten genç yaşına rağmen köklerinden ağarmaya kararlı ve cildi o kadar solgun ki bir hayalete benziyor. Kendini bir hayalet gibi hissediyor, hayatında uyurgezer gibi yürüyor ve son bölüm.

Frankie'nin elleri nemli ve bir çift kırmızı deri eldiven giyerken titremelerine engel olamıyor. Bu gerçekten ironik, onunla tanışan çoğu insan - sessiz, utangaç, hapishane kütüphanecisi - muhtemelen onun bir suç işlediğini hayal edemezdi. Bir insanın seçenekleri kalmadığında neler yapmaya sürüklenebileceği şaşırtıcıdır. Kağıt üzerinde Frankie iyi bir insan. Bazen iyi insanlar kötü şeyler , bazen de yapmak zorundadırlar. Ama Frankie işlerin bu noktaya gelmemiş olmasını diler. Ne yazık ki insan doğasında sevgiyi çarçur etmek ve nefret stokluyor. Yalnız birden mükemmel ona kadar sayıyor sonra minibüsün kapısını açıyor.

Frankie de minibüsten güzel pembe şehir evinin önüne kadar adımlarını sayar, tam otuz dört tane olması gerektiğini bilmektedir. Burayı ilk kez ziyaret etmiyor ama içeri ilk ve son kez giriyor. Her bir adım onun acısını daha da keskinleştiriyor gibi.

Arnavut kaldırımlı caddeden geçerken anılarını hatırlıyor. Zihni, ondan alınan her şeyin kasırgasıdır. Frankie'nin asla geri alamayacağından korktuğu şeyler. Birisi Frankie'nin kaybettiklerinin bedelini ödemelidir ve bu Pembe evin içinde biri vardır. Ön kapının kilidini fark eder - açması gülünç derecede kolay olan bir kilit - ve eğer isteseydi her an içeri girebileceğini fark eder. Ama o davet edilmek istiyor.

Telefonunun alarmı hâlâ çalmadı. Erkenci ve düşünüyor belki de beklemeli. Bunu bu kadar uzun süre sonra, birkaç dakikanın pek bir şey değiştirmeyeceği kesin. Belki de en iyisi bu işi bir an önce bitirmektir. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırıyor ama sonra parlak, cilalı ev numarasına bakıyor: on üç. Sayılar hakkında konuşurken tekrar tereddüt eder. kafasının içinde tısladı: *On üç: asal sayı, bileşik sayı, uğursuz sayı, Son Akşam Yemeği'nde bulunan kişiler, genç kız, sahip olduğu erkek sayısı ...*

Düşünceleri onu tamamen raydan çıkarmadan önce onları yarıda keser. On üç sayısal bir paradoks: aynı anda hem şanslı hem de şanssız. Belki de

Doğru şeyi yaptığına dair başka bir işaret. *Yoksa* evren onu yapmak üzere olduğu şeyin yanlış olduğu konusunda uyarmaya mı çalışıyor? İki yanlış bir doğru etmez, ama dünyayı daha eşit gösterebilirler. Daha az dengesiz.

Frankie'nin cep telefonunun alarmı çalar ve aynı anda pembe evin kapısı açılır.

"Ben Clio. Sen de Frankie olmalısın," diyor kırmızı bir elbise ve ona uygun spor ayakkabılar giyen bakımlı, orta yaşlı bir kadın. Elini ve sıcak bir gülümsemesini uzatıyor, Frankie ikisini de nasıl karşılayacağından emin değil. "Kapının üzerinde gizli küçük bir kamera var, görüyor musun?" diye ekliyor kadın, çoğu insanın asla fark etmeyeceği küçük yuvarlak siyah bir nesneyi işaret ederek. "Seni beklerken gördüm. Kapıyı çalmaya biraz korkmuş gibiydiniz, ben de gelip bir merhaba diyeyim dedim. Herkes ilk seferinde biraz gergin olur, bu yüzden lütfen endişelenmemeye çalışın. İçeri buyurun." Kadın o kadar arkadaş canlısıdır ki Frankie'nin midesi bulanır. Agresif bir şekilde naziktir. İnsanların sadece sevdiği Çünkü gerçekten yapmaları gerektiğini düşünüyorlar. Kadın kaşlarını çatıyor ve bu onun yüzünü bozuyor. "Siz Frankie'siniz, değil mi?"

Frankie ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi bakar. Kapının üstündeki kameradan haberi yoktu. Bugünden önce pek çok kez dışarıda park halindeyken onu görüp görmediğini merak etmekten kendini alamıyor. Tereddüt ediyor, bu kadının Frankie'nin kim olduğunu ve neden burada olduğunu zaten biliyor olabileceğinden korkuyor. Cevap vermeye çalışıyor ama kelimeler boğazında . Sanki söyleyemediği her şey boğazında düğümleniyormuş gibi hissediyor. Kadın anlamış gibi görünüyor, sanki beklediği yanıt buymuş gibi. İçeri girmek için dönüyor ve manikürlü eliyle Frankie takip

edecek. Ki öyle
de olacak.

Ama minibüse dönmek için atılacak otuz dört adımı düşünmeden önce değil. Belki de geri dönmek için çok geç değildir, uzaklaşmak ve asla Geri gel.

Frankie Mickey Mouse saatine bakar ve durduğunu görür. Başka bir işarete ihtiyacı varsa -ki çok vardı- o da buydu. Zaman bile ondan kaçmıştır. Pembe evin içindeki kadını takip etmeden önce sessizce üçe kadar sayar -var olan en iyi sayı-.

Sabır

"Tanrı'nın bekleme odasında kimseye fazla bağlanmayın."

Joy bana bunu Windsor Bakım Evi'ndeki ilk günümde söyledi ve ben de onu dinlemeliydim.

Beni kovduğundan beri olan hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Ben yaptım Yapabileceğimi düşünmediğim şeyler, kötü şeyler, değiştiremeyeceğim şeyler. Covent Garden'a dönüş yolculuğu en iyi ihtimalle bir bulanıklıktı. Metro istasyonunun dışında evsiz bir kıza takıldım. Onu orada otururken görmedim ve endişelendim.

Haksızlığa ve adaletsizliğe kadar maruz kaldım ki artık farkına bile varmıyorum. Evsiz kız da birinin kızı. Baktık ki aynı yaşta. Benden daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğim için cebimden çıkardığım on poundluk banknotu verdim ve o kadar minnettar oldu ki keşke daha fazlasını verseydim dedim. Londra'ya kaçan gençlerin başına kötü şeyler gelir. Ben şanslı olanlardan biriyim. Büyük şehirdeki hayat, insanların kurduğu hayallerden çok daha küçük olma eğilimindedir. İnsanlar kabusların da rüya olduğunu unutuyor.

Köşeyi dönüyorum ve yağmur başlıyor, ince bir sis tenimi kaplıyor. Yol çok geçmeden yağmurun bulanık yansımalarından oluşan güzel bir desenle ıslandı.

sokak lambaları ve parlak ışıklı dükkanlar. Covent Garden turistlerle doludur. Her zaman öyledir ve sanki hepsi bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Ne zaman başımı kaldırırsam, hiçbiri bakmıyor. Kısmen soğuktan, kısmen de başka bir şeyden -muhtemelen suçluluk duygusundan- titriyorum ve Arnavut kaldırımını meydanda biraz daha hızlı yürüyorum. Kafamın içinde düşüncelerimi toparlayamayacağım kadar gürültü var. Yanlış bir şey yapmak doğru bir şey olduğunda, bu

Tamam mı?

Londra'nın merkezine taşınmadan önce dünyam çok sessizdi, bazen şehir hala çok gürültülü geliyor. Neredeyse bir yıldır kaldığım çatı katı dairesi, küçük bir sanat galerisinin üst katında saklı. Hatta Bakmayı bilmediğiniz sürece orada olduğunu bilemezsiniz ve çoğu insan bugünlerde yukarı bakamayacak kadar telefonlarına bakmakla meşgul. Umutsuzca kendilerininkini yansıtan fikirler arıyorlar. Tavan arası penceresi küçük ve yuvarlak, Gökyüzündeki bir lomboz gibi, binanın çatısından gizli bir göz gibi dışarı bakıyor. Çatı katı tek kişilik bir yatak için ancak yeterli büyüklükte, ama Benim gibi biri asla yaşayacak kadar kazanamazdı. Bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeki daireler bile karşılayabileceğimden daha pahalı. Kira ödemiyorum ama burada yaşama ayrıcalığının bedelini başka şekillerde ödüyorum.

Kennedy's Gallery yüz yılı aşkın bir süredir Covent Garden'da bulunuyor ve herhangi bir orijinal planın parçası olmaktan ziyade bir mimarın sonradan düşündüğü bir yapı gibi görünüyor. Dört kat yüksekliğinde, tuğladan inşa edilmiş ince bir Viktorya dönemi şehir evi ve çok daha büyük iki binanın arasına sıkışmış durumda. Kapladığı alan sanki eskiden bir ara sokakmış görünüyor. Belki de öyleydi. Fırsat verildiğinde, tıpkı insanlar gibi mekânlar da olduklarından daha fazlasına dönüşebilir.

Galeri, orta sınıf, sanatsever bir nesilden diğerine devredildi. Şimdiye kadar. Sonuncusu, Jude Kennedy - benim

Ev sahibi galeri tahtına bir varis çıkaramadı ve işin geleceği onu geceleri uyutmuyor. Biliyorum, çünkü sık sık beni ziyarete geliyor.

Jude kırklı yaşlarında, bronz tenli ve sarkık saçlı, iyi cilalanmış bir kişidir. Her zaman daha genç bir erkeğin giyebileceği tasarlanmış kıyafetler giyer. Başarılı görünen pek çok insan gibi yetenekten çok cazibesi var ama hayat ona karşı nazik. Karşılığında o da bana nazik davrandı. Ya da en azından galerisinin üstündeki tavan arasında yaşamama izin verecek kadar nazik.

Anlaşmamızın sadece üç resmi koşulu var:

1. *Gün boyunca hiç ses çıkaramıyorum.*
2. *Ziyaretçi kabul etmeme izin yok.*
3. *Ayda bir kez ona istemediğim bir şey vermek zorunda .*

Jude ile tanışan herkesin onu kendine güvenen ve karizmatik bir başarı hikayesi olarak gördüğünden eminim.

Bu da ona mutluluk ve zenginlik sağladı. Ama hepimiz maske takarız ve Bay Kennedy'yi maskesinin ardındaki adamı görece kadar iyi tanıyorum. Eğer o bir kitap olsaydı, kapağı içinde yazanlardan çok daha akıllıca ve güzel olurdu. Rüyayı yaşıyor gibi görünen pek çok insan gibi, yaşadığı şey rüyası değil.

Galerinin ışıklarının sönük olduğunu gördüğümde fiziksel olarak hafiflediğimi hissediyorum; bu normalde onun bugünlük eve gittiği anlamına gelir. Galerinin arka tarafına, çöp kutularının bulunduğu küçük sokağa sapıyorum ve arka kapının kilidini açıyorum. Tanıdık karanlık ve dar merdivenler ortaya çıkıyor.

Binanın en tepesindeki çatı katına kadar kıvrılıyor, dönüyor ve gıcırıyor. Hangi basamakların en yüksek sesle inlediğini -aşağıdan duyulmasını istemediğimde basmaktan kaçındığım basamaklar- ve toplamda yüz yirmi üç basamak olduğunu biliyorum. Beynimin bu kadar onları saymakta ısrar ediyor. Kötü alışkanlıklar bulaşıcı olabilir. Çatı katının kapısını olabildiğince sessizce açıyorum, alt kattaki galeride hâlâ birileri *varsa* diye.

-Sonra içeri girip dünyayı arkamdan kilitleyeceğim.

Boyum 1.80 olmasına rağmen, tavan arasında dik durabileceğim sadece bir köşe var. Eğimli tavanın yakınlığı sayesinde, başımı çarpmamak için her zaman eğilmeye alıştım. Bazen hepimiz hayatın bizim için yazdığı hikayeye uymak için kendimizin daha küçük versiyonlarına dönüşmek zorunda kalırız. Arka duvara yaslanmış tek kişilik bir yatak, iki eski şarap kasasından yapılmış bir kitaplık, küçük bir masa ve mutfak olarak kullanılan küçük bir raf var. (Mikrodalga fırın ve su ısıtıcısı var.) Tuvalet ve minyatür lavabosu olan dolap büyüklüğünde bir "banyo" var.

Su kaynağı ve odanın köşesinde, gün batımından gün doğumuna kadar tavana yıldızlardan oluşan bir galaksi yansıtan bir gece lambası. Karanlıktan korkarım, hep korkmuşumdur.

Duvarlar kağıt kesikleriyle kaplı.

Yaklaşık beş yıldır bunları yapıyorum. On üç yaşındayken kendi tebrik kartlarımı oluşturup keserek başladım. Ama tasarımlar Hayal gücüm gibi boyutları da büyüdü. Çalışmalarım konusunda her zaman utangaç hissettim; bazen sadece kendim için bir şeyler yarattığımı düşünüyorum. Ama bir gün gerçek bir sanatçı olmayı hayal ediyorum. Edith'e göre hayalsiz bir hayat sadece yavaş bir ölümdür.

Yatağın altında eski bir çekmece var. Çocukken benim de buna benzer bir yerim vardı; gizli şeyleri saklamak için gizli bir yer. Bunu saklamak için kullanıyorum.

kağıtlarım, kalemlerim, yapıştırıcım ve bıçaklarım. Onlar benim için sadece Bıçaklar mükemmel derecede keskin, bu yüzden bir sürü bıçağım var. Çekmece aynı zamanda Japon çay tenekemi sakladığım yer. Çok güzel bir şey - siyah ve altın rengi, üzerinde güzel ve karmaşık insan, ağaç ve kuş sahneleri var - ve bir zamanlar anneme aitti. Ama ben onu çay saklamak için kullanmıyorum. O da kullanmazdı. Onun yerine hayallerimi çay tenekesinin içinde saklıyorum. Kapağını açıyorum ve Ceplerimdeki tüm parayı içine sıkıştırdım. Teknik olarak parayı Joy'un ofisinden çaldım. Ama bir haftalık maaşımı ve kadının bana yaşattığı duygusal sıkıntı için tazminat alacaklıydım, bu yüzden suçluluk hissetmedim. En azından bu konuda. Buradan için paraya ihtiyacım var ve neredeyse yeterince param var.

Bütün gün bir şey yemediğimi fark ediyorum ve tek kâsemi alıp çikolatalı mısır gevreğiyle dolduruyorum. Sonra tavandaki alçak kirişlerden kaçınmak için çömeliyorum ve en sevdiğim yere oturuyorum: tavan arası penceresi. Sokaktan bakıldığında

küçük yuvarlak bir lomboz gibi görünüyor, bir gemide bulabileceğiniz türden. Ama burada, yakından bakıldığında, insanların tahmin edebileceğinden çok daha , neredeyse benim kadar. Tasarımı bana bir saati hatırlatıyor ve ne zaman burada otursam

Ahşap kasalar ve ikinci el minderlerden yapılmış derme çatma bir pencere koltuğu, Sanki zamanım yeniden bana aitmiş gibi hissediyorum. Gün boyunca, pencere tüm tavan arasını en güzel ışıkla yıkıyor. Geceleri burası benim dünyaya açılan pencerem oluyor; karanlığın içinde saklı bir şekilde oturup çatıların üzerinden aşağıdaki sokaklarda yaşanan hayat tiyatrosunu izleyebiliyorum.

Dairesel pencere çerçevesi dönerek açılıyor. İstesem doğrudan çatıya tırmanabilirim - Bay Kennedy'nin burayı kiracıya kiralamasını engelleyen pek çok güvenlik sorunundan biri de bu. Ama soğuk tutulması gereken şeyleri saklamam gerektiğinde kullanışlı bir özellik. Benim buzdolabım yok.

Açıyorum

Pencereyi açıp pervazda tuttuğum bir kutu süte uzanıyorum.

Kalanını mısır gevreğimin üzerine dökerken Big Ben'in çan sesini duyabiliyorum uzakta. Kaşığımı elime aldığımda Edith'in gümüş uğur böceği yüzüğünü fark ediyorum. Ona olanlar için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Biri tavan arasının kapısını çaldığında neredeyse mısır gevreğim boğazıma kaçacaktı. O olduğunu biliyorum. Merdivenlerden çıkarken onu duymayayım diye en gıcırtilı basamaklardan bile kaçınmış olmalı. Beni duymasın diye kıpırdamadan duruyorum. Şimdi bununla uğraşamam.

Kapıyı tekrar çalıyor. "Patience, orada mısın?" Cevap vermiyorum. Kımıldama. "Bu gece beni görmezden gelersen, yarın yine gelirim."

Bir dakika geçiyor ve bir saat gibi geliyor.

Bay Kennedy'nin merdivenlerden geri indiğini duyana kadar sesimi çıkarmıyorum, hepsi yüz yirmi üç tane. Sonra tavan arasından dışarı baktım. ve Soho'ya doğru caddeden uzaklaşmasını izledim. Yağmur şimdi sert yağıyor, dışarıdaki her şeyi temizliyor. Kızgın su damlacıkları gözyaşı gibi camdan aşağı süzülmeden önce cama çarpıyor. Ben de ağlıyorum. Oturup ağlıyorum ve zamanı geri alabilmeyi dileyerek saat şeklindeki pencereden dışarı bakıyorum. İsterse yarın geri gelebilir - o zamana kadar gitmiş olurum - sadece bu gece uzak durmasını istiyorum. Artık ortalık şüpheye yer bırakmayacak kadar temiz olduğuna göre, paltomu alıp dışarı çıkmaya hazırlanıyorum. Fazla zorlandığımda neler yapabileceğimi bilmek korkutucu ama yine de başladığım işi bitirmem gerekiyor.

Frankie

Frankie kadını pembe evin içine kadar takip eder. Koridordaki kapıların biri hariç hepsi kapalıdır. İçeri girmek için bu kadar uzun süre bekledikten sonra evi daha fazla göremeyeceği için hayal kırıklığına uğrar. Clio Kennedy'nin iyi bir hayatı ve güzel bir evi var gibi görünmektedir.

Frankie, "Pazar günü beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

"İsterseniz ceketinizi ve çantanızı alabilirim?" Clio ahşap bir standın önünden geçerken teklif ediyor.

"Hayır." Frankie sanki kadının çantasını çalmasından korkuyormuş gibi el çantasını daha sıkı kavlıyor. "Teşekkür ederim," diye ekliyor, kaba görünmek istemeyerek.

Oldukça çıplak ve sıkıcı bir salon gibi görünen bir yere girerler. Ama öyle değildir. Burası doğru cevabı olmayan soruların sorulduğu bir oda. Duvarlar, kuşlarla kaplı pahalı görünümlü bir duvar kağıdıyla süslenmiş olan bir tanesi dışında griye boyanmıştır. Frankie'nin uçup gitme isteği uyandırıyor. Tipik bir danışmanlık ofisine benzemiyor ama zaten Clio da tipik bir terapist benzemiyor. Tekerlekli turkuaz pelüş bir koltuğa oturuyor ve Frankie'ye karşısındaki kanarya sarısı kanepeye oturmasını işaret ediyor.

Frankie garip bir şekilde koltuğunun kenarına tüner. Karanlık odada şaşırtıcı miktarda ışık var, şöminenin üzerinde büyük bir metal saat var - zaten kendilerine ayrılan altmış dakikayı geri saymakla meşgul- ve bir köşede bir dizüstü bilgisayar, küçük bir vazoda taze çiçekler ve eski moda bir döner telefon bulunan küçük bir masa. Frankie tüm bunlara bakmaktan kendini alamıyor. Sonunda aynı odada birlikte olduklarına inanamıyor. Yüz yüze

ilk kez. Mesai sonrası randevu sayesinde rahatsız edilme ihtimallerinin azalacağını umuyor.

"Tanıştığımıza sevindim, Frankie."

Kadının sözleri şimdiden yalan gibi geliyor. Adını yüksek sesle söylediğini duymak Frankie'nin göğsünde bir şeylerin burkulmasına neden oluyor ve bir insanın kalbini gerçekten kırmanın mümkün olup olmadığını merak ediyor. Onu bu kadar rahatsız eden sadece kadın değil, odanın kendisidir. Frankie

Keşke randevularından önce görseydi çünkü hayal ettiği gibi değildi ama internette hiç resim yoktu. Her şey çok *güzel*, fazla güzel; bu da buraya yapmak için geldiği şeyi yapmasını zorlaştırıyor. Sakinleşmek için sayması gerektiğini biliyor ama bilmediği bir yerde bu hiç de kolay değil.

Dört duvar, üç pencere, iki sandalye, pembe evde bir kadın.

Frankie ona doğrudan bakmakta zorlanıyor, sanki o bir güneşmiş gibi. Daha önce de terapistlere, danışmanlara ve psikiyatristlere gitmişti, yıllar boyunca bir sürü terapistle görüşmüştü ama hiçbiri bu kadın gibi değildi.

Clio'nun

Hiç tanışmamış olmalarına rağmen yüzleri neredeyse kendi yüzü kadar tanıdık. Frankie kendini her zaman üzerinde çalışılıyormuş gibi hissetmiştir ama Clio hayatı planlandığı gibi gitmiş bir kadın gibi görünmektedir. Saçları agresif bir şekilde yandan ayrılmış itaatkâr bir bob şeklinde şekillendirilmiş ve makyajı ince ama ustalıkla uygulanmış. Kırmızı elbisesi çapkınlıktan çok şık görünüyor, minyon bedenini okşuyor ve uyumlu kırmızı spor ayakkabıları onu eğlenceli gösteriyor. Elli küsur yaşından daha genç görünüyor ama yüzü genç vücuduyla uyuşmuyor. Elbise ve modaya uygun spor ayakkabılar onu gizlemekte yetersiz kalıyor. Yaşı, gözlerinin etrafındaki çizgilerde ve altlarındaki gölgelerde saklı. Frankie'nin gözleri beklenmedik bir leke gördüğünde açılır: ne

kadının çenesinde küçük bir ketçap ya da kan lekesi gibi görünüyor.

Mükemmel evlerde yaşayan mükemmel insanlar nadiren göründükleri kadar mükemmeldirler.

Frankie başka kusurlar arar ama . Kadının spor ayakkabılarının dışarıda hiç giyilmemiş gibi yepyeni görüldüğünü fark eder ve onları bir kutuda saklayıp saklamadığını merak eder. Frankie kendi ayakkabılarına bakar: bağcıklarından biri hala çözülmemiştir ve mantıklı siyah brogları topuk kısmı aşınmış ve iyi bir cilaya ihtiyacı var. Biraz Bay Sheen'in yardımı olabilirdi. Ayaklarını mümkün olduğunca kendinden uzağa sıkıştırıyor. Yine de onlardan utanıyordu. Daha fazla çaba göstermeyi düşünmüştü ama her şey çok anlamsız görünüyordu. Neden olmadığı biri ya da bir şeymiş gibi davransın ki? Ama iyi bir başlangıç yapmak için sadece bir şansınız var.

Son izlenim. Pembe evdeki kadınla kıyaslandığında Frankie karanlıkta bir hayır kurumundan giyinmiş gibi görünüyor.

Önemli değil. Kötü bir izlenim, iyi izlenimden daha akılda kalıcıdır.

Frankie kadının gözlerinin üzerinde hissedebiliyor. Bu onu kaşındırıyor. İnceleniyor ve bu da kaçıp saklanmak istemesine neden oluyor.

"Kendini rahat hissetmeni istiyorum" diyen Clio, Frankie'nin tam tersini hissetmesine neden oluyor. "Danışmanlık utanılacak bir şey değil ama bir yabancıya açılmanın zor olabileceğini biliyorum. Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve seni rahatsız eden her ne ise biriyle konuşmanın yardımcı olabileceğine söz veriyorum.

Söylemek istediğiniz her şeyi dinlemek için buradayım. Neden sizi bugün buraya getiren şeyle başlamıyorsunuz?"

İntikam. Keder. Kırık bir kalp.

Frankie aklından geçen hiçbir kelimeyi yüksek sesle söylemiyor. Yalnızken bile bunu nadiren yapar. Sanki nefes almayı unutmuş gibi göğsü sıkışıyor. Kadına , sonra da aşağıya eldivenli elleriyle parmağındaki kağıt kesiğinin acısını hissediyor. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar can yakabilir? Clio'nun ellerinde kesik yok, onun yerine elbisesine, spor ayakkabılarına ve rujuna uygun düzgün kırmızı tırnakları var.

Duvardaki büyük boy metal saat, Frankie'yle ve kafasının içinde vızıldayan tüm düşüncelerle alay edencesine daha yüksek sesle çalışıyor.

Tik tak. *Evine git.* Ticktock. *Çık dışarı.* Tik tak. *Şimdi git.*

Clio, sanki Frankie'nin aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Acele etme," diyor.

Yapamaz. Yapabilseydi onu içeri davet etmezdi.

Zaman, Frankie'nin bugünlerde anlatmakta zorlandığı bir şey. Zaman ödünç alınabilir, boşa harcanabilir ya da çalınabilir. Zaman bükülebilir ya da kırılabilir, incitebilir ya da iyileştirebilir. Zaman tarihi yeniden yazabilir. Ama zaman alınamayacak kadar değerlidir. *İnsanlar* hayatımızdan çıkar ve bazen asla geri gelmezler. Frankie *zamanını* çok uzun süre kullandı.

Saniyeleri ve dakikaları çok hızlı sayan saate tekrar bakıyor. Bunu için kendi başına bir şeyler sayması gerekiyor ama odada odaklanabileceği çok az şey var.

Dört duvar, üç pencere, iki sandalye, pembe evde bir kadın.

Frankie sanki uygun kelimeleri bulup çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. Ağzından kaçanlar onu şaşırtıyor.

"Kızım için buradayım," başarıyor.

Bu aynı zamanda hem gerçek hem de yalandır. Clio'nun gözleri, Frankie'nin Clio'nun yaptıkları yüzünden her şeyini kaybettiğinden tamamen habersiz, devam etmesini isteyen, gerçek gibi görünen bir merak ve nezaket karışımıyla ona bakıyor.

"Kızınız hakkında konuşmak ister misiniz?" diye sorar.

Hayır, hava durumu hakkında konuşmak istiyorum.

Frankie kadının gözlerinde bir parıltı görür ve endişelenir. yüksek sesle konuşmuştur. Ama bu titrek bir alev gibidir ve sözlerinin esintisi dindiğinde Clio delici bakışlarına devam eder.

Frankie, Clio'ya tek çocuğunun bir yıl önce evden kaçtığını söyleyemez.

Frankie ona nedenini söylemez.

Artık asla bulamayacağı bir şeyi aramayacaktır.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor Frankie, gözyaşlarını kırıştırmaya çalışarak.

Clio ona güzel bir gümüş kutudan mendil uzatıyor ama o almıyor. Alamaz. Almaz. Buraya sadece cevaplar ve bir son için gelmişti. Clio'nun yüzünde, mükemmelliğini bozan küçük bir kaş çatma ifadesi oluşur.

"Sen iyi misin?" Clio, sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi biraz öne eğilerek soruyor.

Sanki umurunda.

"Hayır," diyor Frankie başını hafifçe sallayarak, hâlâ göz temasından kaçınarak. Bu dürüst bir cevap ve son bir kez daha saymaya başlıyor.

Dört duvar, üç pencere, iki sandalye, pembe evde bir kadın.

Frankie tekrar saate bakar. bitmek üzeredir, saati dolmak üzeredir. Ya şimdi ya da hiç.

"Benim adım Frankie Fletcher. Beni tanıımıyorsunuz, ama buradayım çünkü -"

Bir cep telefonu sesi Frankie'nin haftalarca prova ettiği konuşmasını kabaca böler. Zil sesi gülünçtür, sanki onunla alay eder gibidir.

"Çok özür dilerim," diyor Clio. Elbisesinin görünmez bir cebine uzanıp telefonu çıkarıyor, kaşlarını çatıyor ama sonra ekrana dokunuyor. "Sessizde olduğumu sanıyordum. Hiç profesyonelce davranmadım ve özür dilerim. Devam edin."

Frankie ağzı açık bakıyor. İşler plana göre gitmiyor.

Dört duvar, üç pencere, iki sandalye, pembe evde bir kadın.

Senaryonun garipliği sonsuz ve müstehcen hissettiriyor. Frankie Önceden konuşmasına yeniden başlıyor, sanki sadece baştan başlarsa repliklerini hatırlayabilecekmiş gibi.

"Benim adım Frankie Fletcher. Beni tanıımıyorsunuz, ama buradayım çünkü _."

Cep telefonu kadının elinde çalmaya başlar, ancak bu kez sessizce.

Clio gözlerini kısarak titreşen telefona bakıyor ve kırmızı tırnaklarından biriyle ekrana vuruyor. "Özür dilerim, tekrar. Lütfen devam edin."

Mükemmel odadaki, mükemmel pembe evdeki sıcaklık elbette mükemmel olmasına rağmen Frankie terlemeye başladığını hissediyor. İnançsızlıkla başını sallar, derin bir nefes alır ve bir kez daha dener.

"Benim adım Frankie-"

O sırada Clio'nun masasındaki eski döner telefon çalmaya başlar. Sabit hat tiz ve acımasızdır.

"Çok üzgünüm, gerçekten. Ailevi bir acil durum olduğunu tahmin edebiliyorum," diyor Clio ve sandalyesini masaya doğru çekip telefonu açıyor.

Aile.

Bu kelime bir tokat gibi geliyor.

Konuşan kişiyi dinlerken Clio'nun yüzünün rengi soluyor. "Anlıyorum. Bir dakika içinde seni farklı bir numaradan arayacağım," diyor ve telefonu bırakıp Frankie'ye dönüyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Acil bir durum var ve telefona cevap vermem gerekiyor ama hemen döneceğim, sen orada kal." Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Frankie şaşkınlıkla etrafına bakınır ve şimdi ne yapması gerektiğini merak eder. Sonra ayağa kalkar ve sanki bir hücreye kapatılmış gibi volta atmaya başlar. Bazı açılardan öyle: hepimiz kendi hapishanelerimizi inşa ediyoruz, korku ve görünmez parmaklıklardan. Odanın bir ucundan diğer ucuna adımlarını sayıyor.

ama uzaktan bir polis sireni duyunca durur. Birden kadının telefonda kiminle konuştuğunu bilmediği aklına gelir.

Telefon. Ya pembe evdeki kadın zaten kim olduğunu biliyorsa?

Frankie mi? Ya gizlice polisi aradıysa? Dışarıdaki siren sesi giderek yükseliyor. Kafasının içinde çalan alarm zillerine

randevusunun bittiğini bildiren telefon çalıyor. Duvardaki saat de aynı şekilde çalıyor.

Frankie paniklemeye başlar, ama sonra bir şey fark eder ve zaman durmuş gibi hissedene kadar yavaşlar. İçeri ilk girdiğinde pencerenin yanındaki duvarda asılı duran sanat eserini fark etmemiştir - dikkatini dağıtacak o kadar çok şey varken neden fark etsin ki - ve daha önce oturduğu yerden de göremiyordu, doğrudan göz hizasında değildi. Ama sonunda onu gördüğünde Frankie kıpırdamadan durur ve çerçevelenmiş küçük kâğıda bakar. Karmaşık tasarımın katmanlarında Turkuaz bir arka plan üzerinde siyah kağıttan ağaçlar ve ağaçların gözleri var. Bir sürü. Köşede elle çizilmiş bir uğur böceği görür. Frankie onu tanır. Sanat eserinin tarzını ve karttaki kesimlerin tanıdık narin şeklini hemen fark etti. Çok güzel ve eşsiz ve bunu kimin yaptığını biliyor. Anlamadığı şey ise, kayıp kızına ait bir sanat eserinin nasıl olup da pembe evdeki kadına ait bir duvarda yer aldığıdır.

Clio

Clio, Notting Hill'deki güzel evinin koridorunda durmaktadır. O telefonunun diğer ucundaki sesi dinler, ancak duyduğu kelimeleri algılayamadığını hisseder. İlk birkaçını anlamak yeterince kolaydı:

"Merhaba, Windsor Bakım Evi'nden arıyorum. Anneniz hakkında ..."

Bundan sonra kadın sanki yabancı bir dil konuşuyor gibidir. Sözleri tanıdık geliyor ama Clio onları tercüme etmekte zorlanıyor. Çok sert, çok ağır, çok kesin. Çok korkutucudur. Clio'nun oturması gerek. O Tıpkı çocukken yaptığı gibi merdivenin en alt basamağına tünüyor. Şimdi de öyle hissediyor.

"Emin misiniz?" Clio soruyor. Koşullar göz önüne alındığında garip bir soru gibi görünüyor.

"Böyle üzücü bir haber için aradığım için çok üzgünüm," diyor telefondaki ses. Clio telefondaki yabancıнын bu tür aramaları ne sıklıkla yaptığını merak eder. Haftalık mı? Günlük mü? Tahminine göre kötü haber vermek kesinlikle

yaşlılar için bir bakım evinde işin bir parçası. Muhtemelen hazır bir senaryoları vardır. Hat garip bir süre sessiz kalmıştır, bu yüzden Clio kendini toparlamaya çalışır ve başaramaz. Aramak istediği kişi, arayamayacağı tek kişidir. Cevap olarak söylemesi gereken kelimeler ağızından çıkmaz ve Clio ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini bilemez.

"Yoldayım," diyor sonunda, . "Yapmak zorunda değilsin-"

" yok," diye ısrar ediyor Clio.

Merdivenlerde otururken telefonu kapatıyor, telefonu elinde, düşünceleri başka yerde. Sonra danışma odasında oturan kadını hatırlıyor, adı neydi? Sanki çok sık söylüyormuş gibi bunun anlamı olmalıydı. Clio şimdi Pazar günü yeni bir müşteriyle görüşmeye hayır demiş olmayı diliyordu ama kadının sesi telefonda çok çaresiz geliyordu. Ve Clio'nun paraya ihtiyacı vardı. Bunun gibi evler ve onunki gibi alışkanlıklar ucuz değil.

Clio her seanstan sonra her danışan hakkında notlar yazıyor ve bunları ofisindeki büyük pembe bir dosya dolabında numaralandırılmış vaka dosyalarında saklıyor. Kadının adını hatırlayamıyor ama yeni müşterinin adı Dosya 999. Sanki sanki şimdi bir uyarı olabilirmiş gibi. Ya da bir işaret. Ama Clio bunlara inanmaz. O her zaman profesyonel olmaya inanır ve birlikte yaptıkları ilk seans sırasında Dosya 999'u terk etmek ideal olmaktan çok uzaktır. Umarım herhangi bir hasar hızla onarılabilir.

Clio ayağa kalkar ve elbisesini düzeltir, keşke bunu yapmak bu kadar kolay olsaydı. diğer istenmeyen kırışıklıkları ve kıvrımları hayatından çıkarır. Gençken yaptığımız seçimler sonsuza dek peşimizi bırakmayabilir. Eğer geriye dönebilseydi, genç halini her şeyine mal olan hataları yapmaması için uyarabilirdi.

Elbette inanırdı. Clio pişmanlık duymadığını söyleyen insanlara inanmaz, onlar hiçbir terapinin yardımcı olamayacağı türden müşterilerdir. Koridordaki aynada yansımasını kontrol eder, yüzünü ayarlar ve insanlara nasıl yardım edeceğini bilen versiyonu gibi görünmeye çalışır. Çenesinde kırmızı bir leke görür ve onu siler, daha önce fark etmediği için hayal kırıklığına uğrar. Kendini bir sahtekar gibi hissediyor; kendi hayatı, danışanlarının hayatlarından çok daha karmaşık. Tüm tıpta olduğu gibi, başkalarına tavsiye vermek kendi tavsiyenizi almaktan daha kolaydır.

Tek yapması gereken yeni müşteriden özür dilemek, neler açıklamak ve kadından başka bir zaman gelmesini istemektir. Her ikisi de Randevular ücretsiz olacak, bu da işe yarayacaktır. Karşılıksız bir şey çoğu hayal kırıklığını hafifletebilir. Ama hayatta hiçbir şey bedava değildir, gerçekten değil. Clio, çoğu insanın bu gerçeği kabul ederse çok daha mutlu olacağını düşünüyor. Nefes alıyor, yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve kapıyı açıyor.

Clio ne kadar üzgün olduğunu söylemek üzeredir ama danışma odası boştur.

Vaka Dosyası 999'un evden çıkıp çıkmadığını görebilirdi - kadın ön kapıya ulaşmak için koridorda yanından geçmek zorunda kalacaktı. Değişen tek şey bu değil. Duvarlardan birinde bir sanat eseri eksiktir ve yerine eski bir on poundluk banknot yapıştırılmıştır. Otuz yıl danışman olarak çalıştıktan sonra Clio her şeyi gördüğünü ve duyduğunu sanıyordu. Görünüşe göre yanıliyordu. İnce beyaz perdeler hafifçe dalgalanıyor, iki tembel hayalet gibi esintiyle savruluyor ve Clio kanatlı pencerenin sonuna kadar açık olduğunu görüyor.

Dosya 999 içinden çıktı ve çerçeveli kağıt parçasını da yanında götürdü.

Frankie

Frankie'nin dar teknesi *The Black Sheep*, on yıldır Thames Nehri'nin bu sakin köşesine demirliydi. Burası onun dünyadaki en sevdiği yerd, ta ki öyle olmayana kadar. Kızıyla birlikte başka bir yere taşınmak zorunda kaldıklarında bile

-ki bunu sık sık yaparlardı- tekne her zaman evdeydi. Thames Nehri İngiltere'nin en uzun nehridir ve Londra şehrinin yanı sıra dokuz farklı ilçeden geçerek yol alır ve su üzerinde seyahat etmek ülkenin bir bölgesinden diğerine fark edilmeden ulaşmanın iyi bir yoludur.

Frankie pembe evdeki kadını düşünmeden edemiyor. Oraya gerçeği bulmak için değil, gerçeği söylemek için gitmişti ama gerçek su gibidir ve eninde sonunda dışarı sızar. Artık her şey farklı. Umut etmek için bir nedeni var. devam etmek için teşvik. Küçük kızını geri almanın hâlâ bir yolu olabilirdi. Bir kişinin gerçeği nadiren bir başkasınıninkiyle tamamen aynıdır. Gerçek, sahibine en iyi şekilde uymak için esneme ve şekil değiştirme eğilimindedir. İnsanlar hatırlar

her şey farklıdır ve anılarımız hepimizi yalancı çıkarabilir. Ama pembe evdeki kadın kesinlikle bir yalancı, Frankie bu kadarının doğru olduğunu biliyor.

Dar bir teknede yaşamının en büyük faydalarından biri -ve birçoğu- ne zaman tehlike onları bulacak kadar yakın hissetse, tek yaptıkları tek yapması gereken anahtarı çevirip yelken açmaktı. Eğer kendinizi yok edebiliyorsanız görünmez olmak kolaydır. Tekne saatte sadece altı mil hız yapabiliyor olabilirdi ama mükemmel bir kaçış aracı olduğunu birden fazla kez kanıtlamıştı. Ayrıca, matematikçiler altının en küçük mükemmel sayı olduğu konusunda hemfikirdi. *Altı* kelimesi Çince'de "akış" anlamına gelir ve insanlar

dünyanın her yerinde şanslı olduğunu düşünüyor. Frankie'nin bu sefer çoktan denize açılmamış olmasının tek nedeni, o zaman kızının onu nerede bulacağını bilemeyecek olması.

Frankie küçük kızı doğduğunda sadece on sekiz yaşındaydı, kızının şu anki yaşıyla aynı. Çok güzel bir bebektir ama o zamanlar çok ağlıyordu. Frankie çocuğunu, kendisinin sevilmesini istediği şekilde sevmeye kararlıydı, ancak kendisi de hala bir çocukken bekar bir anne olmanın ilk birkaç ayı hayatının en zor dönemiydi. Ezici sorumluluk, sürekli yorgunluk, korku: bunları yaşamamış birine gerçekten anlatabileceğiniz bir şey değil.

Maddi açıdan da işler zordu ama Frankie her zaman iki yakasını bir araya getirmenin yollarını buldu. Güvertedeki saksılarda ve yetiştirme torbalarında sebze yetiştirdi ve onlara daha fazla taze sebze veren Eggitha Christie adında evcil bir tavuğu vardı.

Yiyebileceklerinden daha fazla yumurta. Maddi açıdan pek bir şeyleri yoktu ama hiçbir şey de istemiyorlardı. Birbirlerine sahiptiler ve bu yeterliydi. En azından bir süreliğine. Hayatın size neşe verip sonra geri almak gibi tuhaf bir yolu var.

Kırmızı ve siyah dar teknenin adı Frankie'ye miras kaldığında *Kara Koyun*'du ve ismini değiştirmek için hiçbir neden görmedi. Hepimizin Demir attığımızda tutunabileceğimiz tanıdık biri ya da bir şey yoksa sürüklenmek tehlikeli olabilir. Tekne biraz Tardis gibi: dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük. Bir uçtan diğer yürümek için otuz iki adım gerekiyor. Her biri nehir kıyısının ve dışarıda sallanan salkım söğüt ağaçlarının farklı bir manzarasını sunan sekiz küçük yuvarlak lomboz vardır. Dar bir tekne olmasına rağmen, her iki ucunda birer tane olmak üzere iki yatak odası, kompakt bir banyo ve teknenin ortasında küçük bir mutfak ve odun sobalı bir bölmeden oluşan geniş bir yaşam alanına sahip olacak kadar büyüktür.

Frankie tilki şeklinde bir fırın eldiveni giyerek ocağın kapağını açar ve içine bir kütük daha koyar. Teknenin etrafında vızıldayan büyük bir sinek dikkatini dağıtır ve yakındaki bir kutu Bay Sheen'i alır - ki ciladan daha fazlasına iyi gelir - sineğe sprey sıkarak ve yere düşmesini izler. Ardından gelen sessizlik de bir o kadar gürültüdür. Frankie işler planladığı gibi gitmediği için ne yapacağını bilemez. Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırakır ve sedirden kızının yatak odasına doğru on beş adım yürür. Işığı açıp kapatması gerektiğini biliyor.

üç kez, bu yüzden hızlı bir şekilde yapar. İlk seferde yoktur. Bir sonraki seferde oda aydınlanır, çok hızlı olmasına rağmen Frankie yatakta ağlayan bir kız gördüğünü hayal eder. Üçüncü seferde oda yine boştur.

Bir şeyin yok. İyisin. İyisin. İyisin, diye fısıldıyor Frankie kendi kendine. Bu kelimeleri yeterince sık söylerse, kulağa doğru gelebileceklerini umuyor.

Kızının yatak odası tam olarak önceki gibi. Duvarlarda sanat eserleri, sandalyede giysiler, yastığın sevimli bir oyuncak var. Eski dik piyanonun kapağı açık, ki bu garip;

Frankie kapattığını düşündü. Soğuk ve belki de başka bir şey, onu odadan dışarı çıkarıyor ve on beş adımlık geri dönüşü hızlı bir geri çekilme gibi geliyor. Odun sobasının yanındaki küçük koltuğa kıvrılıyor ve dans edip titreşerek teknenin etrafında hareketli bir gölge deseni oluşturan alevlere bakıyor. Burası onun en sevdiği köşe.

Kara Koyun: kendi küçük okuma köşesi. Peri ışıklarıyla örtülü eski bir meşe kitaplık var, rafları en sevdiği romanlarla ve kokulu mum koleksiyonuyla dolu. İnsanların rahatlamasına yardımcı olduğunu iddia edeni yakıyor. Bunun işe yaramaması ihtimaline karşı -daha önce hiç yaramamıştı- Frankie sandalyesinin yanındaki çoktan açılmış bir şişenin mantarını çıkarıyor ve biraz kırmızı şarap dolduruyor.

Annesinin bardağına şarap doldurdu. Kızı henüz buradayken şarabı böyle içer, çaymış gibi yapardı. Kupayı dudaklarına götürürken parmağındaki küçük kesiği tekrar fark eder. Kağıt kesiği bir ağacın intikamıdır. sobaya bir kütük daha koyuyor.

Kağıt onun hayatında büyük rol oynamıştır: kitaplarla çalışır, Frankie'nin hayatı boyunca okuduğu ve sevdiği tüm hikayeler kağıda basılmıştır ve kızı güzel kağıtları kesmekten başka bir şeyden hoşlanmaz.

resimlere bakıyor. Duvara yaslanmış, daha önce pembe evden çaldığı çerçeveli kağıt kesiğine bakıyor ve bir hayalete bakar gibi oluyor. O kâğıt parçasını kızı yapmıştı. Frankie bundan emindir ve uzun zamandır ilk kez umuda benzer bir şey hissetmektedir.

Eserin üzerinde imza yok -sadece sağ alt köşede elle çizilmiş bir uğur böceğine benzeyen bir şey var- ancak çerçevenin arkasında parlak altın bir etikete basılmış bir isim var: *Kennedy's Gallery, Covent*

Bahçe. İsim ve mekân tanıdık, Frankie'nin yıllar önce ziyaret ettiği bir yerdir. Galeri şu anda kapalı olacaktı ama sabah açılır açılmaz oraya gitmeyi planlıyor. Dışarıda rüzgâr artmıştır, nehri biraz dalgalandıracak ve dar tekneyi gıcırdatacak kadar.

bir o yana bir bu yana sallanır. Bazen -fırtına çıktığında- resimler duvarlarda sallanır. Frankie kendine bir kadeh şarap daha doldurmaya başlar şişenin boş olduğunu fark etmeden önce. Sorun değil, onun gibi bir tane daha var. Alkole olan toleransı her zaman insanlara olan toleransından daha yüksek olmuştur. Zevk için içmiyor, acı için içiyor. Ve unutmak için. Ama tirbuşonu bulamadan piyanonun sesini duyar. İlk başta sadece iki tuş. O kadar sessiz çalınıyordu ki, neredeyse hiç fark etmedi.

Frankie tekne de yalnızdır, bundan emindir. Gemiye adımını atar atmaz kapıyı her zaman kilitler; hapishanede çalışırken kapıları kilitlemek vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktır. Hayal gücünün ya da yorgunluğunun ona oyun oynayıp oynamadığını merak eder ama sonra iki notayı ikinci kez duyar.

Kızının odasına doğru ilerlerken zihni sayarak kendini sakinleştirmeye çalışır.

Sedirden mutfığa beş adım.

Tekne hâlâ bir o yana bir bu yana sallanıyor ve o yine piyanonun sesini duyuyor.

Küçük geçide dört basamak.

Bir piyanonun seksen sekiz tuşu vardır. Elli iki beyaz tuş. Otuz altı siyah tuş.

Teknenin sonuna kadar üç adım.

Kesinlikle bir fırtına . Belki de sesi hayal etmiştir.

Kızının yatak odasına iki adım.

Piyanonun sesini bir kez daha duyuyor. Bu sefer daha yüksek sesle.

Yatak odasının kapısına bir adım.

Açık.

Frankie kapattığını düşündü.

Odanın içini görmek için çok karanlık, bu yüzden kapının girişinde kıpırdamadan duruyor ve nehir suyunun gövdeye çarparken çıkardığı sesin yarattığı kusurlu sessizliği dinliyor. Bunu hayal etmiş *olmalı*. Kızı eskiden piyano çalardı ve Frankie kendi anılarının hayaletlerini duymaktan korkmuştur.

Dönüp uzaklaşmaya başlar, açılmamış şişeye geri dönmeye heveslidir.

Piyanonun sesi yeniden başlıyor.

Yüksek ama net değil.

Belirgin melodi yok, sadece gürültü var, sanki biri piyanonun tüm tuşlarına aynı anda vuruyormuş gibi. Frankie arkasını döndüğünde ses daha da yükseliyor.

Titreyen parmakları ışıık düğmesine uzanıyordu.

Clio

Clio evden tekrar çıkmak zorunda kalmaya içerler, bir günde iki kez çok fazladır. Ama aldığı telefona bakılırsa bu garip görünecektir, Windsor Bakım Evi'ne dönmeseydi bile şüpheli olurdu. En çok kendi evinde mutludur, orada kendini kontrol altında hisseder, yalnız da olsa kendi kalesinin kraliçesidir. Bu bilgiyi kimseyle paylaşacağından değil. Dünyaya sunduğu kişi ile dönüştüğü kişi arasında artık pek bir ortak nokta yok.

Sonunda vardıklarında taksi şoförüne parasını tam olarak öder, bahşiş bırakmaz ve bakım evine geri döner. Taksi yolculuğu, Londra'nın tüm gün süren yoğun trafiği ve taksicinin can sıkıcı küçük konuşma girişimleri. Bu Clio'ya istenmeyen düşünceleri düşünmek için çok fazla zaman kazandırdı. Binaya doğru yürürken, attığı her adım ağır geliyor, sanki nasıl ilerleyeceğini hatırlayamıyormuş gibi. Ya da sanki içinde derinlerde bir şey onu uzak durması, geri dönmesi, uzak durması için uyarıyormuş gibi.

İçerisi neredeyse fazla sessiz ve sakindi. Hiç de beklediği gibi değil. Koridorda ya da salonda kimse yok, sadece koridorun aşağısından gelen boğuk sesler . Clio bakım evi müdürünü ya da herhangi bir personeli aramakla vakit kaybetmez, bunun yerine sessizce en üst kata çıkar ve basamakları ikişer ikişer çıkar. O

Asansörün kullanım dışı kalacağı neredeyse kesin, normalde öyle. Clio, asansörün

annesinin odasına geri dönmek ve tercihen yalnız olmak. Ne de olsa, bir şey kaybettiğinizde yapmanız gereken şey budur - adımlarınızı takip etmek.

Bugünden önce bakım evinden pek çok yanlış alarm geldi.

Çok fazla. Clio hepsini hatırlıyor:

"Annenin kafası karışık görünüyor."

Yeni bir şey yok.

"Annen yemek yemeyi reddediyor."

Clio onun için yemek yapmaya çalıştığında da yemek yemeyi reddetti.

Annen düşmüş.

Muhtemelen yapmaması gereken bir şey yapıyordur.

Clio, klasik ilgi çılgınlıklarını fark edemeyecek kadar uzun süredir terapistlik . Çoğu zaman hepsi buydu. Ama *bu* farklı hissettiriyor.

"Çok üzgünüm, o öldü. gelen her şeyi yaptık."

Clio, annesi Windsor Bakım Evine ilk taşındığında haftada bir ziyarete gelirdi. Birkaç ay sonra May adında bir arkadaş edinene kadar Edith diğer sakinler gibi alt kata inmeyi reddetti. Clio her Salı günü bir saat boyunca annesinin yatak odasında oturuyordu ama Edith onunla konuşmuyor ve kızını artık görmek istemediğini açıkça belirtiyordu.

Bu yüzden Clio ziyaret etmeyi bıraktı. Annesi telefonda konuşmayı reddetmeye devam edince Clio da aramayı bıraktı. Bu kasıtlı olarak iletişimi kopardıkları ilk sefer değildi. İlişkilerinde inişler çıkışlardan daha fazla oldu ve yıllar boyunca birbirleriyle aylarca konuşmadıkları birçok durum oldu. Clionun gençliğinden beri araları hassas ve zordu.

Edith, Clio ile birlikte pembe evde yaşamak istiyordu, bir bakım evine taşınmak değil. Ancak aynı çatı altında yaşamak iyi bir fikir değildi: ev çok küçük (yalan), merdivenler çok dik ve dar (gerçek), Clio'nun çalıştığı yer ve annesini kontrol etmek/bakmak için zamanı yok (yalan ve gerçek). Clio sadece bunu yapmak istemiyordu (tüm gerçek). Evi aynı zamanda ofisi - çoğu gün müşterileriyle görüşüyor - tüm bunların üzerine yaşlı annesine bakacak zamanı, sabrı ya da enerjisi yok. Ya da pire tutmuş köpeğine. Yatılı bir bakım evi tek seçenektir, ancak Edith bu durumu kızını dinleyen herkese kötü olarak göstermek için kullandı.

Bugüne kadar aylarca birbirlerini görmemiş ya da konuşmamışlardı. Ve şimdi de bu.

Clio koridorlar ve suçluluk labirentinde ilerlerken kendini on üç numaralı odanın önünde bulur. Kilitli olmayan kapıyı yavaşça iterek açar ve odanın - ve de odanın içinde bulunduğu odanın- ne olduğunu gördüğünde garip bir rahatlama hisseder.

yatak boş. Başka biri gelmeden önce bunu ne kadar yapması gerektiğinden emin olmayan Clio, ipucu aramaya başlar. Neye bakacağını bilmeyen birinin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir şey. Tuvalet masasının üzerinde annesinin en sevdiği nemlendiriciden bir kap var, otuz yıldır kullandığı aynı marka. Uyandırdığı anıların hepsi hoş karşılanmaz.

-Mutlu bir çocukluk geçirdi, ta ki kadar... Ve Clio kremi cebine .

Yatağın altına bakmak için eğildi. Annesinin eski pembe deri Bavul kayıptır ve Clio'nun bulduğu tek şey yarısı yenmiş birkaç paket krema, bir *Radio Times* dergisi, tek bir terlik, iki kitapçık ve bir Scrabble tahtası. Annesinin bu şeyleri nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yok. Anlatılanlara göre Edith bırakın bakım evini, odasından bile hiç çıkmamıştır. Başucu dolabının içini kontrol eder ve bazı mektuplar bulunca şaşırır. İlki bir avukattan gelmiştir ve Clio mektubu okurken elleri titremeye başlar. Bulana kadar ne aradığımızı her zaman bilemeyiz.

Clio ilk başta kelimelerin ne anlama geldiğini tam olarak .

Sağladığınız kanıtlara dayanarak, vekaletnamenin iptali konusunda size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız.

Sayfayı çevirir ve okumaya devam eder.

Bildiğiniz gibi, kazanma yok, ücret yok politikamız var. Evinizi geri alabileceğimizden ve mevcut kiracıları tahliye edebileceğimizden emin olabilirsiniz.

Okumaya devam etmeden önce mektubun üzerindeki tarihi kontrol eder ve bu hafta gönderildiğini görür.

Ve talimatlara uygun olarak vasiyetinizi değiştirdik. Bir kopyası postada.

Clio mektubu düşürür. Bu, annesinin daha önce bahsetmediği bir şeydi. Yatağının başucundaki masada duran diğer zarfları açar ve içinde kalın bir tomar kâğıt olan bir zarf bulur. Onları okumaya başlar başlamaz midesi bulanır.

Bu doğru. Annesi bir şekilde vasiyetini değiştirmiştir ve Clio incinme ve öfke karışımı bir duygu hisseder. Önemli kısmı bulana kadar belgenin geri kalanını göz gezdirerek okur. Annesinin hâlâ sahip olduğu her şeyin -küçük ama önemli miktarda hisse ve birikim- paylaşılması gerekiyordu

ve Clio'nun onlardan biri olması gerekiyordu. Şimdi vasiyette sadece bir isim var ve o da Clio'nun değil.

On üç numaralı odaya son bir kez bakar ama yatağın yanındaki ilginç görünümlü bir defter dışında değerli ya da ilgi çekici hiçbir şey göremez. Ön kapağında "Pişmanlıklar ve İyi Fikirler Listesi" yazmaktadır. Clio annesinin el yazısını tanır. İlk sayfayı çevirir.

PIŞMANLIKLAR LİSTESİ

1. Benim kızım

Clio defteri kapatır ve avukatın mektuplarıyla birlikte el çantasına koyar. Annesinin akli dengesinin yerinde olmadığını kanıtlayabilirse -ki bu çok zor olmayacaktır- yeni vasiyeti geçersiz kılmanın bir yolu olabilir. Hiçbir ipucunu kaçırmadığından ve odada annesinin şu anda nerede olduğunu gösteren ya da açıklayan hiçbir şey olmadığından emin olarak odadan çıkar. Clio halı kaplı merdivenlerden aceleyle geri iner, ancak zemin kata ulaştığında her şey hala şaşırtıcı derecede sessizdir. Annesi kaybolalı saatler olmuştur ve belli ki onu henüz bulamamışlardır. Normalde kalabalık olan koridordaki tek kişi yirmili yaşlarının sonlarında, şık giyimli genç bir kadındır. Omuz hizasında sarı saçlarının bir tarafı pembe röfleli ve *Star Wars* tişörtünün üzerine tüvit pantolon takım giyiyor. Clio Olanlar hakkında *biriyle* konuşması gerekiyor ve bu kızın gece müdürü olabileceğini tahmin ediyor. İş için çok genç ama böyle bir yerde çalışacak personel bulmak kolay olmasa gerek.

"Affedersiniz, yetkili siz misiniz?" Clio soruyor.

Genç kadın yarı gülümser. "Evet, sanırım öyleyim."

"Annem hakkında arayan siz miydiniz?"

"Hayır. sanmıyorum."

Kibar kalmak için harcanan çaba çok yorucu - buradaki personel Her zaman beceriksizdi ama iyi davranışlar kötü davranışlardan daha iyi sonuçlar doğurur, bu yüzden Clio ısrar ediyor. "Peki, kimin yaptığını biliyor musun?"

"Anladığımı söyleyemem ama-"

"Burada , değil mi?"

"Çalışıyorum ama burada çalışmıyorum," diyor genç kadın, bilmece gibi konuşarak ve pembe saçlarının aptal tutamını ağır piercingli kulaklarının arkasına sıkıştırarak. Clio'yu, Clio'nun normalde başkalarını incelediği şekilde inceliyor ve

Bu sinir bozucu. Clio onun daha fazlasını söylemesini bekler ama . Bazen bir insanın sözleri arasındaki boşluklar, sözlerin kendisinden daha ilginçtir.

"Üzgünüm, anlamıyorum," diyor Clio sonunda.

Kadın, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi, "Ben bir dedektifim," diye cevap verir.

Clio utançtan ve başka bir şeyden kızarır ama kısa sürede toparlanır. "O halde annemi biliyorsunuz. Kaybolan kişi o. Sanırım bu yüzden buradasınız?"

Dedektif başını sallar. "Buraya kayıp bir kişi için gelmedim. Bir cinayet için buradayım."

Sabır

Covent Garden'daki Arnavut kaldırımlı caddede normalden daha hızlı yürüyorum. Bu Sanki suçlanacağımı bildiğim şeyle arama mümkün olduğunca mesafe koymam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama önce halletmem gereken başka bir şey var. Başka biriyle. Yarına kadar plana sadık kalabilirsem belki o zaman her şey yoluna girer. Malzeme almak için köşedeki dükkâna uğruyorum, sonra da Aziz Paul kilisesine gidiyorum.

İtiraf etmek için değil. Orada sakladıklarımı toplamam gerek.

Covent Garden birkaç yüz yıl önce tarlalarla kaplıydı. Bu tarlalar devasa bir meyve ve sebze pazarına dönüştürüldü ve o zamandan beri Londra'nın en iyi tiyatrolarının yakınında turistlerin uğrak yeri haline gelen dükkanlara ve binalara dönüştü. Çok az sayıda gerçek Paul Kilisesi'nin arkasındaki büyümlü bahçe hariç, Covent Garden'daki bahçeler. Gerçek hayat çok gürültülü olduğunda saklanmak için en sevdiğim yer.

Sanırım Londra'nın Theatreland bölgesinin kalbindeki konumu nedeniyle aktörlerin kilisesi olarak biliniyor. Sanırım iyi bir aktör olabilirdim: Çok fazla deneyimim oldu. Çoğu insan hayatın onlara biçtiği rolleri, ne yaptıklarının farkında bile olmadan oynar.

Kilisenin dışındaki güzel gizli bahçedeki bankların hepsi anlamlı mesajlarla işlenmiş. En sevdiğimin yanından geçiyorum:

Beni unutmayacağına söz ver. Unutacağını bilseydim, asla gitmezdim.

Sanırım dünyada iki tür insan var: asla unutulmak istemeyenler ve ilk etapta fark edilmemeyi umanlar. Ruh halime bağlı olarak ben her ikisi de olabilirim.

Kilisenin içi dışarıdan daha soğuk geliyor. Ayak seslerim eski taş zeminde yankılanıyor ve içerisi ürkütücü bir havaya bürünüyor. Eski pembe deri bavulu tam bıraktığım yerde buluyorum ve bir rahatlama hissediyorum.

"Kremalı krema almayı unutmadın değil mi?" diye soruyor Edith, elinde Bir elimde bavul, diğerinde köpek tasmaı. Dickens beni gördüğünde kuyruğunu sallıyor.

"Evet, çay, bir bardak süt ve bir şişe Chardonnay. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sahilin temiz olduğundan ve seni eve götürmenin güvenli olduğundan emin olmalıydım."

"Oh, çok heyecanlıyım! Aylardır bir kadeh şarap içmedim ve sonunda eve gidiyorum!" Edith cevap veriyor. Gittiğimiz yerin *benim* evim olduğunu düzeltme zahmetine girmiyorum. Hâlâ kendi kıyafetlerinin üzerine benim kapüşonlu tişörtümü giyiyor ve bu hiç de fena bir kılık değıştirme değil.

"Sana da bir ödöl aldım," diyorum Dickens'a ve yine kuyruğunu sallıyor. Aç sokak hayvanları için kiliseye bırakılmış kedi maması kaplarına bakıyordu. Bazı insanların kayıp hayvanları, kayıp insanlardan daha fazla önemsemesini hep garip bulmuşumdur.

Edith gülümsüyor. "Kaçmama yardım ettiğın için teşekkür ederim Uğur Böceğı."

"ederim," diye cevap verdim. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

"Umarım başımız çok fazla belaya girmez."

"Eğer bela aramazsan, o seni bulamaz. Endişelenmeyi bırak.

Sonunda şey yoluna girecek. Eğer öyle değilse, o zaman henüz son gelmemiştir."

Frankie

Frankie'nin evinde davetsiz bir misafir vardır. Piyanonun tuşlarının hayal bile edememişti ama daha önce hissettiği dehşetin yerini aşırı sinirlilik almıştı. Frankie kedileri sevmez. Özellikle de teknesine davetsiz gelen, kızının yatak odasına giren ve piyanonun üzerine atlayan siyah kedilerden. getirmelerinden bahsetmiyorum bile, ki bu zaten fazlasıyla yaşadığı bir şey.

"Bu teknenin adı *Kara Koyun*, *Kara Kedi* değil," diyor ve yarattığı kucağına alıp kol uzunluğunda tutarak dışarı taşıyor. Kedi, onu nehir kıyısına bıraktığında büyük yeşil gözleriyle ona bakıyor, sonra koşarak uzaklaşıyor ve gölgelerin içinde kayboluyor.

Kızının yatak odasını temizlemek biraz zaman alır. Frankie, Bay Sheen'le birlikte hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar süpürür, toz alır ve cilalar.

Davetsiz misafirin izleri. Her ihtimale karşı odanın eskisi gibi olmasını ister - biraz dağınık ama kusursuz bir şekilde temiz-. Mickey Mouse saatini kontrol ettiğinde saatin ne kadar geç olduğunu görünce şok olur. Saat, Frankie'nin küçüklüğünden kalan tek şeydir - annesinin saatidir - ve yeni bir saat almanın ve değiştiremeyeceği bir geçmişe tutunmayı bırakmanın zamanının gelip gelmediğini merak eder.

Frankie kendi kızı için daha iyi bir çocukluk yaratmaya kararlıydı. Küçük kızının sevildiğini bildiğinden emin olmaya çalıştı ve onun her zaman güvende olacağı ve hoş karşılanacağı bir ev yarattı. Evde eğitim görüyordu ve Frankie kızının kimlerle vakit geçirdiğini yakından takip ediyordu.

Çok sık taşınıyorlardı ama kızı eskilerinin yerine yeni arkadaşlar edinme konusunda iyiydi. Thames Nehri çoğu zaman evleriydi ama Grand Union ve Regent's Kanalı'nda da zaman geçirmişlerdi. Frankie

Bir yerden ayrılmanın bazen kızını üzdüğünü biliyordu, ancak tekrar taşınmaları gerekirse diye bir yere kayıtsız kalmamak ya da çok düşkün olmamak önemliydi. Kızı bunu yapana kadar yıllarca kaçmaya gerek duymamıştı. Frankie şimdi eskisinden daha da dikkatli.

Teknede Frankie'ye ait neredeyse hiç kişisel eşya yok, sadece aceleyle ayrılması gerektiğinde kolayca alabileceği küçük şeyler var.

Kızının büyüme resimlerini içeren değerli bir fotoğraf albümü gibi. Mektup yok, fatura yok, evrak yok. Frankie ön kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra teknenin diğer ucundaki yatak odasına önce tüm ışıkları kapatır. Yatak odasında yatağa uzanır.

karanlık ve küçük kızını son gördüğü anı yeniden yaşıyor, birbirlerine söylediklerini tekrarlıyor, tıpkı uyumadan önce her zaman yaptığı gibi.

"On sekiz yaşıma geldiğimde bana babamın kim olduğunu söyleyeceğine söz vermiştin." "Yapamam," diye fısıldadı Frankie o zaman da şimdi de.

Bu yüzden kızı onu kendi başına bulmaya çalışmak için ayrıldı.

Bu asla mutlu sonla bitmeyecek bir hikâyeydi.

Frankie ne yaptıysa kızını gerçeklerden korumak için yaptı. Başka seçeneği yoktu ama bu ona her şeye mal oldu. Tarihimizin en kötü kısımlarının kendilerini tekrarlamak gibi kötü bir alışkanlığı vardır. Ve bugün -tüm planlarına rağmen- her şey ters gitti.

Muhtemelen Frankie pembe evdeki randevusundan önce çok üzgün olduğu içindir.

Birini ziyaret için bakım evine uğramanın böyle sonuçlanacağını nereden bilebilirdi ki?

Clio

"Bir cinayet mi?" Clio diyor ki.

"Evet," diye yanıtlar dedektif. "Korkarım bir suç mahalline rastladınız, bu yüzden sizinle görüşecek birini bulmam gerekecek-"

"Kim?"

"Genç bir dedektif. Olay yerindeki herkesle görüşmemiz gerekiyor-" "Hayır, yani kim öldürüldü?"

"En yakın akrabasıyla konuşmadan şey söyleyemem."

"Ama daha önce annemle ilgili bir telefon aldım. Kayıp olduğunu söylediler..."

"O senin annen değil."

"Nereden biliyorsun?"

Clio dedektifin kendisini incelediğini hisseder ve bu deneyim onu tedirgin eder. Birkaç polis memuru araya girip bakım evini bantla çevirmeye başlayınca rahatlıyor. Dedektif, piercingli kulağının arkasındaki pembe saç tutamını çözer, ardından sıska kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturur. Müşteriler genellikle benzer bir şey yapar, bu klasik bir endişe belirtisidir, bunalmış hissettiklerinde fiziksel bir bariyer oluşturmanın bir yoludur. Genç kadın açıkça büyük işlere kalkışıyor. "Benim sevgili büyükannem de böyle bir yerde vefat etti. Bana sorarsanız zamanından önce" diyor.

Bu söylenecek tuhaf bir şey gibi görünüyor ama Clio . İstemedenden de olsa burnunu kırıştırdı. "İsminizi duyamadım."

"Benim hatam, kendimi tanıtmadım. DCI Charlotte Chapman," diyor dedektif elini uzatarak. Clio, kadının tırnaklarının farklı renklere boyanmış olduğunu fark eder ve bu kadının çok çekici olduğunu düşünmekten kendini alamaz. genç ve dedektif olmak için çok uygunsuz giyinmiş. "Sizce birinin bir bakım evi yöneticisini öldürmesine ne sebep olabilir? *Profesyonel* görüşünüze göre?" DCI Chapman soruyor.

Clio şaşırmış görünüyor. "En yakın akrabınıza haber vermeniz gerektiğini sanıyordum." "Biliyorum."

"O zaman neden-"

"Siz bir , değil mi?"

Clio yine burnunu kırıştırdı. "Ben bir terapistim. Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"İnsanların kim olduklarını, ne yaptıklarını ve ne yapabileceklerini bilmek benim işim. Bakım evi müdürünün popüler bir kadın olmadığı izlenimini edindim."

Clio omuz silkiyor. "Bilemiyorum."

Dedektif bir not defteri çıkarır, parmağını yalar ve birkaç sayfa çevirir. Şu anda hiç de endişeli ya da derinliksiz görünmüyor. "Bağışlayın beni: Siz Clio Kennedy'siniz, değil mi? Kırmızı elbise ve ona uygun kırmızı Eğitimciler bana öyle olduğunu düşündürdü." Clio kaşlarını çatıyor. "Bugün erken saatlerde bakım evi müdürüyle tartışırken görülmüş ve duyulmuşsunuz. Joy Bonetta, artık ücretleri karşılayamadığınız için annenizi evden çıkarmakla tehdit etti. Bu doğru mu?"

"*Kim* tarafından görülmüş?" Clio sorar ama sonra daha önce Joy'un ofisinin kapısının önünde dolaşan huysuz yaşlı adamı hatırlar.

"İlginç soru ama doğru soru değil. Annenizin odası en üst katta olmasına rağmen her zaman merdivenleri mi kullanıyorsunuz?"

Clio yanaklarının kızardığını hissediyor. "Egzersiz yapmak suç değil, değil mi?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Öte yandan cinayet kesinlikle öyle. Az önce asansöre binmemiş olmanız bana biraz garip geldi."

"İşinizi yapmak zamanımı boşa harcıyor olmanız bana biraz garip geliyor."

Dedektif yine yarı gülümser. "Bugün erken saatlerde bakım evi müdürünü tehdit etmişsiniz ve ..." derken duyulmuşsunuz." Notlarını bir kez daha kontrol eder.

"Bakalım, 'Anneme bir şey olursa seni bitiririm'. Bu bir şey çağrıştırıyor mu? Şimdi annen kayıp ve Joy öldü. Bu benim ilk cinayet vakam değil ama ilk kez olay yerine geldiğimde asansörde boynunda bir tabelayla ölü bir kadın buluyorum. Bunu her kim yaptıysa, Joy'un da asansör gibi arızalı olduğunu tüm dünyanın bilmesini istedi."

"Tüm bunları bana gerçekten anlatmalı mısın?" Clio soruyor.

"Sadece söylediklerime vereceğin tepkiyi görmek istersem. Bu öğleden sonra başka birinin senmişsin gibi bakım evini ziyaret ettiğini ve ziyaretçi defterini senin adınla imzaladığını biliyor muydun?" Clio ona bakıyor ama cevap vermiyor. "Suç mahallinde bulunmanız ve etrafı gözetlemeniz biraz şüphe uyandırıcı."

"Burnumu *sokmuyorum*. Dediğiniz gibi, annem *kayıp*."

"Bu en azından üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey. Ve buradasınız, onun olmadığı tek yerde. Elbette daha çok erken ama benim gördüğüm kadarıyla Şu anda olayda üç şüpheli, iki cinayet ve bir kurban var. Siz, Clio Kennedy, şu anda bir numaralı şüphelisiniz."

Sabır

"evim değil," diyor Edith, onu sanat galerisinin yan tarafındaki karanlık sokağa götürürken.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama bu gece için güvende olacağımızı düşündüğüm bir yer. Dickens son birkaç aydır benimle birlikte burada yaşıyor." Edith

uygun bir şekilde etkilenmemiş görünüyor. Kapüşonumu giydiğinde hiç de kendisi gibi görünmüyor ve daha önce tanık olmadığım bir gerginliği var.

"Bu sokak tanıdık geliyor, neredeyiz?" diye soruyor.

"Covent Garden."

"Bunu biliyorum," diye tersliyor, ama ben onun söylediğine ikna olmadım. "Bu küçük dünyamız küçük bir kasabaya dönüştü." Ne demek istediğinden emin değilim ama sonra tanıdığım Edith versiyonuna dönüşerek yumuşuyor. "Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan. Sana güveniyorum."

Keşke yapmasaydı.

Dickens önden koşuyor, bildik yüz yirmi üç basamağı tırmanıyor. Edith'in basamakları biraz daha yavaş çıkması gerekiyor, bu yüzden yol boyunca birkaç kez mola veriyoruz. Tırabzanı kullanarak kendini yukarı kaldırıyor, zirveye ulaşmaya kararlı. Neredeyse tüm çantalarını ve eski valizini alıyorum ve devrilmemesi için diğer elini tutuyorum.

"Neredeyse geldik," diyorum.

"Umarım öyledir," diye cevap veriyor, ben tavan arasının kapısını açarken biraz nefes nefese kalmış bir halde. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa içeri giriyor Edith. "Sanki bir sanat eserinin içinde olmak gibi Galeri. Harika bir galeri" diyor, kağıttan kesilmiş resimlerime bakarak.

duvarların her santimini kaplıyor. "Uğur Böceği, çok gurur duymalısın. Sen gerçekten bir sanatçısın."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. insanlarla paylaşmaya hazır olmadan önce birinin görmesine izin vermek garip geliyor. Birisi yarattığım şeyi beğendiğini söylediğinde hissettiğim duyguyu tarif etmek zor - buna benzer bir şey yok.

Bazen sihir gibi geliyor, yoktan bir şey yaratmak sadece biraz kağıt ve bir bıçak. Bence hepimiz boş bir tuval olarak başlıyoruz, sonra dünya bizi kendimize aitmiş gibi davrandığımız düşünce ve duygularla boyuyor. Ve ben

Bunun gibi. Bu, değişebileceğimiz anlamına geliyor. Her bir eser sevgi ve nefretin, acı ve neşenin emeğidir ve hepsinde benden küçük bir parça vardır. İsmimi asla imzalamam, ama Edith bana Uğur Böceği demeye başladığından beri, Her kesimin alt köşesine bir tane çiziyorum. Sadece benim olduklarını bilmek için.

Dickens doğruca köpek yatağına gidiyor, üç kez kendi etrafında dönüyor, sonra uzanıp gözlerini kapatıyor. Kendini evinde gibi hissetmesini bildiği için mutluyum ve Edith'in de aynısını yapacağını umuyorum.

"İstersen şimdi kendi kıyafetlerini giyebilirsin?" Ona söyledim.

"Bence bu iyi bir fikir. Bir holigan gibi görünüyorum ya da bu şeyi giyerek işsiz olmayı seçiyor, alınma. *Kapüşonluları* hiç sevmem ama itiraf etmeliyim ki oldukça rahatlar. Üzerimi değiştirirken biraz yalnız kalabilir miyim canım?"

"Elbette," diyorum. Edith ve eski bavulu benim banyo bahanemin içinde kayboluyor. Kısa bir süre sonra puantiyeli bir elbise ve pamuklu bir hırka giyerek yeniden ortaya çıkıyor. Sütü dışarıda tuttuğumu görünce gülüyor. pencere pervazına.

"Bir fincan çay ister misin?" Ben sorarım.

"Şarabımız varken neden çay içelim ki?"

Ben de gülüyorum ve çıkardığı ses tuhaf, tanıdık değil. Bavulu yatağın altına koymasına yardım ediyorum - koyacak başka yer yok - sonra Chardonnay şişesini açmaya konsantre ol. Kalbim sıkışıyor. "Hiç kadehim yok," diyorum.

"Elinizde kullanabileceğimiz bir şey olmalı."

Daha önce olanlardan sonra kutlama yapmak yanlış geliyor ama Edith için bir biraz şarap koyuyorum ve kendi bardağımdan içiyorum. Bunu yapmak bana annemi hatırlatıyor.

"Sence bundan kurtulabilecek miyiz?" Edith soruyor. Şarabım boğazımda düğümleniyor.

"Neyden kurtulacağız?"

Gülüyor. "!" "Oh, o. Zaman gösterecek."

"Umarım olmaz ama sanırım olabilir. Zaman sırlarımızı ancak bu kadar uzun süre saklayabilir."

Merdivenlerden gelen ayak sesleri her zaman gibi beni ürkütüyor. Edith yüz ifademi gördüğünde aynı derecede korkmuş görünüyor. Endişelenecek bir şey yokmuş gibi görünmeye ve sakin kalmaya çalışıyorum, sonra parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. Kapının altından görülebilen ışıkları kapatıyorum ve karanlıkta sessizce oturuyoruz. Pencereden gelen ay ışığı kapıya doğal bir spot ışığı tutuyor ve gece lambası endişeli yüzlerimizi hareketli yıldızlarla aydınlatıyor.

Biri kapıyı bir kere çalıyor. Sonra tekrar.

Çerçevenin altında gölgelerini görebiliyoruz.

"Alo?" diyor bir erkek sesi. "İçeride kimse mı?" Cevap vermiyorum. "Büyük bir pepperoni, biraz sarımsaklı ekmek ve iki çikolatalı brownie aldım. Adreste sadece sanat galerisinin üstündeki tavan arası yazıyordu. Evde kimse var mı?"

"Evet," diyorum, sipariş etmeyi unuttuğum pizzayı alabilecek kadar kapıyı açarak. "Eve geldik."

Clio

Clio dedektife, "Ben artık gidiyorum," diyor. "Beni uzun süre oyaladınız ve yapacak daha iyi işlerim var."

"Anneni aramak gibi mi? Kesinlikle katılıyorum. Merak etmeyin, sizinle tekrar konuşmamız gerekirse nerede yaşadığınızı biliyoruz," diye yanıtlıyor DCI Chapman.

Onunla ilgili her şey - bir tutam pembe olan sarı saçları, sopa böceği figürü, tavrı, yaşı, kırıksız, güzel cildi - Clio'yu özüne kadar kızdırıyor.

"Bana karşı bu kadar kaba davranmanın bir nedeni var mı?" Clio, cevabı gerçekten bilmek istemeyerek sorar.

"Muhtemelen, uzman olan sensin. Her şey anne sorunlarıyla bağlantılı değil mi? Bu günlerde mi? Lütfen üzerinize alınmayın, herkese karşı kaba olduğum söylenir." Clio cevap vermeye fırsat bulamadan dedektif arkasını döner ve odadan çıkar.

Bir polis memuru Clio'yu bakım evinin arka tarafına, şu anda bir hareketlilik yuvası olan ana girişten götürür. Omzunun üzerinden bakınca koridorun adli tıp kıyafeti giymiş insanlarla dolu olduğunu görür. Dışarı çıktıktan sonra, caddeden yeterince uzaklaşana kadar cadde boyunca yürür. Bakım evi, kordon, polis arabaları ve DCI Chapman'ı görmemek için. Sonra derin nefesler alıyor ve kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Bu ana kadar kendini bir arada tutmayı başarmıştı -bedenlerimizin neler yapabildiği inanılmaz.

kendini koruma konusunda yetenekli-ama şimdi tümüyle titriyor

bitti. Bacakları yürüyemeyecek kadar titriyor, sanki denerse düşecekmiş gibi, bu yüzden dengesini sağlamak için bir duvara yaslanıyor. İnsanlar bir *cinayetle* ilgili olarak polis tarafından sorgulandığını bilseydi, bunu unutabileceğini sanmıyor. Tutunmak için çok çalıştığı her şeyi kaybedebilir. Clio yirmi yılı aşkın süredir sigara içmiyor ama şu anda bir sigara için adam öldürebilir. *Onu* da öldürebilir. Her zaman bir şeylerle uğraşan ve her şeyi kendi başına çözen kişi olmaktan bıkmıştır, bu yüzden *onu* tekrar aramaya çalışır. Telefonu sürekli kapalı görünüyor ve bu sefer ne yalanlar söyleyeceğini merak ediyor: geç saate kadar çalışıyor, bir müşteriyle yemekte, şarj aletini unutmuş. Ya da belki yeni bir bahaneyle onu şaşırtacaktır. Onu bunca yıldır tanıyan biri olarak bu şüpheli görünmektedir. Tahmin edilebileceği gibi cevap vermez, bu yüzden şimdilik bir taksi çağırıp eve gitmekten başka çaresi yoktur.

Pembe eve döndüğünde kapıları kilitler, ardından tüm panjurları ve perdeleri çeker. Daha sonra ışıkları kapatır ve yatağına gider. Seans rezervasyonu yapmak isteyen müşterilerden gelen herhangi bir e-posta olup olmadığını kontrol eder. Yokmuş. Onun yerine, gelen kutusu Anneler Günü ile ilgili e-postalarla dolup taşıyor. Bu Clio'nun bunları gönderen her şirketin aboneliğinden çıkmak istemesine neden ve hepsini siliyor. Bazen hayatının aboneliğini iptal edip yeni bir hayata kaydolmayı diliyor. Uyumaya çalışıyor, uyuyamadığında meditasyon yapmaya çalışıyor ama annesiyle ve bugün olanlarla ilgili düşünceler çok yüksek sesle geliyor.

Clio bugün yaşananları defalarca tekrarlar, farklı bir sonuç hayal etmeye çalışır, kendi şüphelerinin gerçek duygularına ihanet ettiğinin farkındadır. İnsanlar sadece yaptıklarının yanlış olduğundan korktuklarında doğru şeyi yapıp yapmadıklarını sorgularlar.

Nasıl oldu da bu hale geldi? Anılar zihninde anlık görüntüler gibi yanıp söner. Onu en çok rahatsız edenlerden bazıları, sadece olduğu erken çocukluk döneminden: o ve annesi. En kötülerini birkaç on yıl öncesine ait. Edith'in o zamanlar olduğu kadın neredeyse tamamen

Bugün bakım evinde gördüğü küçük, çelimsiz, yaşlı kadından tanınmayacak haldeydi. Annesiyle ilgili düşünceler Clio'nun her zamanki gibi öfke, acı ve suçluluk karışımı duygular hissetmesine neden olur, ancak endişelenmesi gereken başka şeyler vardır.

Bu ay ev kredisini ödeyemeyecek olmak gibi. Hayat bir sorunu diğeriyle değiştirmeye kararlı görünüyor; her zaman endişelenecek bir şey var.

Sabah bankayı arayıp biraz daha bekleyip bekleyemeyeceklerini soracak. Sonra annesinin vasiyetini değiştiren avukatı arayacaktır. Clio, DCI Chapman sorununu nasıl çözeceğini bilmemektedir.

Saatin geç olmasını umursamadan *onu* tekrar arar. Cevapsız kalan her zil sesiyle, azalan sabrının bir parçası daha tükeniyor. Clio Mesaj bırakın. Karanlık odada tavana bakıyor, uykuyu ama düşüncelerinden sıyrılamıyor. Müşterilerinden biri olsaydı kendisine ne söyleyeceğini merak ediyor.

"Annenizle ilişkinizdeki sorunlar ne zaman başladı?"

Soracağı soru bu ama cevaplaması zor bir soru. Annesiyle ilişkisinin çözüldüğü anı tam olarak belirlemek zor, o kadar çok an var ki. Clio'nun artık Katolik olmak istemediğini açıkladığı zaman vardı. Noel Baba'ya inanmayı bıraktığı sıralarda Tanrı'ya inanmayı da bıraktı ve kiliseye giden annesi haftalarca onunla konuşmadı. Bir çocuk ebeveynleriyle aynı şeylere inanmadığında ne yapmalıdır? Clio ergenlik çağındayken evden kaçmıştı, annesi o zaman olanlar için onu asla affetmedi. Bir de o korkunç Anneler Günü vardı ki, ilişkilerinden geriye ne kaldıysa yerle bir etmişti. Anneleri ile babalarının

sadece akraba olan yabancılar haline geldiler.

Doğru kelimeyi bulmadan önce zihninde bir kelime listesinde geziniyor.

Yabancılaşmış. Bugünlerde insanlar bu kelimeyi kullanıyor.

Clio telefonundan bakıyor, nedenini bilmiyor, sanki kelimenin anlamı bunun neden olduğunu açıklayabilirmış gibi:

yabancılaşmış artık birine yakın veya sevecen değil; yabancılaşmış

Kelimenin etimolojisi pek rahatlatıcı değil: Fransızca "*estranger*" kelimesinden alınmış ve Latince bir kelimeye dayanıyor:

extraneare yabancı gibi davranmak
aileye ait olmayan **yabancı**

Clio'nun eskiden bir ailesi vardı. İçinde doğduğu aile onu reddedince kendi ailesini kurdu. Eskiden seveceği ve sevileceği insanlar vardı ama artık yok. Güzel yatak odasına bir göz atıyor ve büyüdüğü o korkunç küçük bungalovdan ne kadar uzaklaştığıyla gurur duyuyor. Pembe ev gerçekten güzel bir şey, belki bir kişi için biraz büyük ama Clio asla gerçekten yalnız değil. Suçluluk duygusu ve kederi her zaman onunla birlikte. İstenmeyen kiracılar gibi. Hayatının bundan daha fazlası olmasını istiyordu ya da belki de gerçekten istediği şey daha azdı. Çok komik, Clio'nun Dünyaya gösterdiğimiz kendimiz ve evde bıraktıklarımız. Clio o kadar çok farklı insan oldu ki, o kadar çok farklı insan için bazen nasıl kendisi olacağını hatırlamakta zorlanıyor. Memnun etmeye çalıştığı tüm o insanların gitmiş olması şimdi daha da üzücü.

Çoğu zaman bir yalandan daha çok acı veren gerçek, Clio'nun annesinin onu sevmediğidir. Ondan hoşlanmıyordu. Onu tanımak istemedi. Bir çocuğu terk etmek her zaman onu terk etmek anlamına gelmez. Reddedilmenin ağırlığı bunca yıl sonra bile hala ağırdır, ancak daha da güçlenmiştir, bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüdür.

Annesi onu sevmiyordu çünkü olmasını istediği gibi bir kız değildi.

Gerçek bu.

Telefonu eline alır ve tekrar arar. Bu sefer mesaj bırakıyor.

"Konuşmamız gerek. İşler tam olarak plana göre gitmedi. Eğer bu benim için kötü sonuçlanırsa, senin için de kötü sonuçlanacağını bilmelisin."

Sabır

Şaraptan kalanları Edith'in bardağına ve kendi bardağıma dolduruyorum. Az önce olanlardan sonra bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum ama yarım pizzayı mideye indirmeyi başardım.

"Son dilim ilginizi çeker mi?" Edith'e kutuyu uzatarak sordum.

Dickens havayı kokluyor ve kuyruğunu sallıyor. "*Sen değil.*"

"Hayır, teşekkür Uğur Böceği. Yine de gerçek bir ziyafetti, yıllardır paket servis yememiştim!"

"Bir bardak daha içmenin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Tabii benden bir yerlerde araba sürmemi ya da ağır makineler kullanmamı beklemiyorsanız. Bir zamanlar bir şantiyede çalışmıştım."

Gülümsüyorum. "Ağır makine yok, en azından bu gece. Yaptığın tüm işler hoşuna gitti mi?"

"Canım, çoğu insan para kazanmak için çalışır, bu kadar basit. Bir süpermarkette çalışmaktan gerçekten hoşlanmıyordum, tıpkı sizin bir bakım evinde çalışmaktan hoşlanmadığınızı tahmin ettiğim gibi. Benim işim çaresiz insanları

umutsuz şeyler ve hepsi için üzüldüm. Gördüğüm şeyi görmemiş olmayı ya da yaptığım şeyi yapmamış olmayı dilediğim pek çok zaman oldu. Ama ben de çaresizdim. Bir işe ihtiyacım vardı ve kızım doğduktan sonra bulabildiğim tek şey buydu. Bazen keşke *gerçek* bir dedektif olsaydım diyorum, gizemleri çözmekte her zaman çok iyiydim. Sanırım hepimiz kendi hayatlarımızın hikayesinin dedektifleriyiz. Hepimiz neden burada olduğumuza dair ipuçlarını ararız.

Varlığımızın parçaları, kim olmamız gerektiğine kıyasla ne, nasıl ve kim çözmeye çalışıyor."

Bir süre onun sözleri üzerine düşündüm. Akşam çok daha fazla oldu beklediğimden daha keyifliydi. Edith'in hikayelerinin çoğunu daha önce duymuştum - bazen kendini tekrar etme eğiliminde oluyor - ama bilmediğim pek çok hikaye vardı. Edith bana kıyasla çok ilginç bir hayat yaşadı. O Anne ve mağaza dedektifi olmadan önce her türlü işte çalışmış. Postacılık, tiyatro yer göstericiliği, bir zamanlar dondurma kamyonu şoförlüğü yapmış ve kızı doğmadan önce yıllarca hostes olarak çalışmış. Görünüşe göre hepsinin arasında en sevdiği iş buymuş.

"Yurtdışı maceralarımın biri Clio ile sonuçlandı," diyor bana. "Babasını seviyordum. Paris'te, Venedik'te gizli buluşmalar, gezintiler yaptık, Roma. Evleneceğimizi umuyordum. Ne yazık ki o zaten başka biriyle evliymiş ve ben hamile kalana kadar bunu bilmiyordum." Bekar bir anneydi, tıpkı benim annem gibi. Ama hayal edebiliyorum ki elli yıl önce daha zordu. Ben İngiltere'den hiç ayrılmadım ama Edith çok seyahat etti ve çok ilginç insanlarla tanıştı. Sonunda yalnız olması haksızlık gibi görünüyor. Belki hep öyleydi. Belki de hepimiz öyleydik.

Telefonum yatağımın başucundaki masanın üzerinde çalışıyor ama görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Edith önce telefonuma, sonra bana bakıyor. "Biliyorum yaşlıyım ve biraz iletişimsizim, ama böyle şeyler sorulduğunda cevap vermek adetten değil mi? gürültü?"

"Konuşmak istemediğin biriye hayır." Telefonu elime alıyorum, Bay Kennedy'den gelen bir başka mesajın başını okuyorum ve tekrar bırakıyorum.

"Erkek sorunu mu?" Edith sorar.

"Ha! gibi bir şey." Bazen yalanlar birini kurtarabilir, sadece incitmez. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Edith chardonnay'inden bir yudum daha alır. "Bana her şeyi sorabilirsiniz, ama bu cevap vermek zorunda olduğum anlamına gelmez."

"İstemiyorsan sorun . Belki Anneler Günü olduğu ve annemi özlediğim içindir ama kızınızla aranızda ne olduğunu merak ettim. Seni bir bakımevine yerleştirdiğini ve Dickens'ı senden biliyorum -ki bu affedilemez bir şey- ama belli ki seni önemsiyor. Bugün senin yanındaydı ..." Edith başka tarafa bakıyor. Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama bilmem gerektiğini düşündüğüm şeyler var. "Aranızdaki şeyler nasıl bu kadar ... korkunç bir hal aldı?"

Edith iç çeker ve bardağını yere bırakır. "Biz çocuklarımızın toplamı değiliz, onlar denemek yerine sevmeyi öğrenmemiz gereken imkânsız bir denklem.

çözmek için. Ama sevgi her zaman yeterli değildir." Kaşlarımı çatıyorum. "Bir gün kendi çocukların olduğunda anlayacaksın. Kızım doğduğunda gençtim ve çok yalnızdım. İskoçya'da küçük bir sahil kasabasında büyüdüm ve evli olmayan kızların hamile kalması hoş karşılanmazdı. Kendi annemi utandırmaktansa -ki o diğerlerinin ne düşündüğünü çok önemserdi İnsanlar onun kendi fikirlerine sahip olmayı unuttuğunu düşünüyordu - Londra'ya taşındım. Bu şartlar altında yapılabilecek en iyi ve en kötü şeydi ama hiçbir desteğim olmadığı anlamına geliyordu: ailem yoktu ve arkadaş olduğunu düşündüğüm insanlar, eskisi kadar eğlenceli olmadığımında kısa sürede ortadan kayboldular. Clio doğmadan bir gün öncesine kadar çalıştım ve para biriktirdim. Sonra başımızı sokacak bir çatı ve masamıza yiyecek koyabilmek için daha da çok çalıştım. Mükemmel değildi ama elimden geleni yaptım."

"Onu sevdin mi?"

"Elbette. Hâlâ öyle. Buna şaşırmış görünüyorsun. Sonsuz sayıda Aşk çeşitleri. Yıllar boyunca ikimiz de hatalar yaptık ama bu artık onu umursamadığım anlamına gelmiyor. Yalnız ama kendi seçimiyle yalnız. I "Kendisine hiç yardım edememişken başkalarına yardım etmeyi içeren bir kariyer seçmesini her zaman biraz garip bulmuşumdur." Başını sallar ve susar. "Sadece çok yaşlıyım ve beni suçlamasından çok yoruldum. Uzun zaman önce olan şeyler. Kızım benim hayatımdaki kötü adam, ben de onun hayatındaki kötü adamım. İkimiz de hikayelerimizin doğru olduğuna inanıyoruz."

Yüzündeki uzak bakışı gözlemleyerek ona bakıyorum. Sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi. Çok üzücü bir tane. "Hala emin değilim anlıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Kızımı seviyordum, hala da seviyorum ama bazen sevgi kaybolur ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın onu tekrar bulamazsınız. Benim kadar uzun yaşadığınızda, anılarımızın hepimizi yalancı çıkarabileceğini öğrenirsiniz. Hiçbir insan bir anı tam olarak aynı şekilde hatırlamaz,

ve bazen insanlar ne ya da olmadığı konusunda hemfikir değildir.

Bir keresinde her hikayenin iki tarafı olduğunu ve bunun da birilerinin her zaman yalan söylediği anlamına geldiğini okumuştum ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Gerçekler eğilir. Bazen tanınmaz hale geldi. Onun hikayesinde kahraman olmak zorunda değildim ama bana kötü adammışım gibi davranmasından bıktım."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Edith aklımı okuyormuş yüzüme bakıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir soru soruyor.

"Bana annenden bahset," diyor Edith, anlatmak istiyorum ama . Rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyor. "Onu özleyiyor musun?" diye soruyor.

Her zaman.

"Bazen," diyorum.

Başını sallıyor. "Sen kendi hikayen değilsin. Hayatınızın bu noktasına nasıl geldiğiniz, geri kalanını belirlemek zorunda değil. Olmak istediğin kişi olmak için hala yeterince gençsin, ama eğer sevicecek kadar şanslıysan biri varsa, asla . Bu tür şeyler çok sık olmaz, bazen hiç olmaz. Kendi hikayenizi yazın ve iyi bir şey olsun."

Uzaktaki çatıların üzerinden Big Ben'in gece yarısı çalmaya başladığını duyuyorum.

"Belki de biraz uyumayı düşünmeliyiz?" Ben de öyle dedim. "İyi düşünmüşsün. Ben bitkinim, sen de öyle olmalısın."

"Sen yatağı alabilirsin, ben de yerde yatarım." "Aptal olma. Paylaşırız."

"Bu tek kişilik bir yatak ..." "Tepeden tırnağa yatacağız."

Çok geçmeden ikimiz de yatağın iki ucuna yerleşiyoruz, Dickens da aramızdaki yorganın üstünde rahatça yatıyor. Edith'in çoktan uyuduğunu düşünüyorum, ama sonra ağlamak istememe neden olan bir şey fısıldıyor.

"Sevdiğin biri birine dönüştüğünde, bu kalp kırıklığının en kötü türüdür. İyi geceler, Uğur Böceği."

Frankie

Frankie'nin alarmı gün doğmadan çalıyor ama her zamanki gibi çoktan uyanmış oluyor. Normalde Pazartesi günlerini sever - yeni bir haftanın başlangıcı her zaman temiz bir sayfa gibi hissettirmiştir - ama bugün hakkında kötü bir his var. Odasının içi de dışarısı kadar karanlık ve yatak odasının penceresinden hâlâ ayı görebiliyor.

Sabahları teknede hava soğuk oluyor, bu yüzden iki çift çorap giyiyor ve bornozunu üzerine sarıyor. Sonra sıcak bir içeceğin onu ısıtacağını ve uyandıracağını umarak mutfığa doğru ilerliyor.

Dar bir teknede havanın farkında olmamak mümkün değil, bazen bir günde her mevsimi yaşayabiliyorsunuz. Şu anda gibi yağmur yağdığında tavandaki ses sağır edici oluyor. Tekne nehirle ve gökyüzüyle bir bütün gibi ve bir şeylere bağlı hissetmek güzel. Bu ona ne kadar küçük, ne kadar savunmasız, ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatıyor. Tek bir fırtına onun sonu olabilir *ya da* geçip gidebilir. Ne kadar saklanmaya çalışırsak çalışalım bazen bela bizi bulur.

Su ısıtıcısı da gürültülü ve çok eski, ama Frankie bozuk olmayan şeyleri değiştirmenin bir anlamı olduğunu hiç düşünmedi. Bir şey duyduğunu sanıyor ama mutfak penceresinin dışı zifiri karanlıktır ve tek görebildiği kendi yansımasıdır. Eski tekneler bazen tıpkı eski evler gibi inler ve gıcırda. Frankie annesinin kupasını buluyor ve içinde hâlâ damla şarap olduğunu görüyor, yatmadan önce yıkamayı unutmuş. Islanmasın diye kollarını sıvayarak bardağı musluğun altında yıkar ve fincanın üzerindeki

Bileğinde küçük bir dövme var. Frankie yazın bile asla kısa kollu giymez, çünkü bunu saklamayı sever.

Dövmede italik bir fontla \$\$\$ yazıyor.

Sırların önemini ve onları saklamanın önemini kendine hatırlatmak için yıllar önce yaptırmış. Herkes kendi sırlarını kazmak ister. bugünlerde sorunlar. Hepsi, düzeltmek için bir şeyler yapmak yerine rahatsız eden şey hakkında konuşmak istiyor. Konuş konuş . , paylaşın. Diğer insanlar dedikodu toplamayı sever. Ne zaman duracaklarını bilemeyecek kadar açgözlü bir şekilde dedikoduları yalayıp yutarak beslenirler, böylece başkalarının hayatlarının bayat şekerleriyle şişmanlarlar. Frankie diğer insanları ve onların konuştukları şeyleri yorucu buluyor. Yalnız yaşadığına memnun. Bu düşünceye kıızıyla ilgili bir suçluluk duygusu eşlik eder. Sonra dünü düşünüyor -ne gördüğünü, ne yaptığını- ve meşgul olması gerektiğini, olanları ve bundan sonra olabilecekleri aklından çıkarması gerektiğini biliyor.

Bardağına bir poşet çay atıyor.

Sonra güvertede yine tanımadığı bir ses duyar. Bunu hayal etmemiştir.

Yağmur durdu. Güneş doğmaya başlamıştır, dışarıdaki nehri aydınlatacak ve ondan yükselen bir sis bulutunu ortaya çıkaracak kadar. Frankie kara kedinin dönüp dönmediğini merak ediyor ama sonra kapı çalınıyor. Kediler bunu yapmaz. Saat sabahın beşi. Bu saatte kimse kapısını çalmamalı. Sabah. Kimse kapısını çalmamalı, çünkü kimse nerede yaşadığını bilmiyor.

Kızı eve gelmediyse tabii.

Frankie kapıya koşar, sürgüyü çılgınca kaydırır, zinciri çıkarır ve kapıyı çekerek açar. Gelen genç bir kadındır ama kızı değildir. Yabancı kadının omuz hizasında sarı saçları vardır ve bir tarafında pembe bir röfle vardır; üzerinde gri bir pantolon ve altında bir tişört vardır. Frankie önce ona, sonra da üzerinde eski bir film afişinin resmi olan tişörte bakar: *Bitmeyen Hikaye*.

"Yardımcı olabilir miyim?" Frankie, sesinde saklamaya çalıştığı bir gerginlikle sorar.

"Umarım öyledir," diye yanıtlıyor kadın. Hem coşkulu ses tonu hem de orantısız gülümsemesi yersiz görünüyor. "*Kara Koyun*, bir tekne için ne harika bir isim. Hep dar bir teknenin içini görmek istemişimdir, içinde yaşamayı hayal bile edemiyorum, içeri girme şansım var mı?"

Frankie kadının deli olup olmadığını merak eder. "Hayır."

"Özür dilerim, aptal ben. Kendimi tanıtmayı hep unutuyorum." Cebinden bir kimlik çıkarıyor ve Frankie *polis* kelimesine bakıyor. "Benim adım Charlotte Chapman. Ben bir dedektifim ve acaba biraz sohbet edebilir miyiz? Erken saat için özür dilerim ama ışığınızın açık olduğunu ve uyanık olduğunuzu gördüm. İtiraf etmeliyim ki sizi bulmak kolay olmadı."

"Bu kızımın mı ilgili?" Frankie bu andan korkuyordu. Küçük kızının başına hayal bile edilemeyecek bir şey geldiğini söylemek için gelen polisle ilgili tekrarlayan kabuslar görüyordu.

DCI Chapman başını sallar. "Windsor Bakım Evi'ndeki bir olayla ilgili. Bunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Frankie kapıyı kapatmaya başladı. "Dün oradaydın."

"Bir hata yaptınız."

"Sanmıyorum. Bakım evinde kamera yok, yoksa şimdiye kadar bu davayı ve kendimi yatağa atmış olurum.

geri." Telefonunu çıkarır, birkaç kez dokunur ve Frankie'ye bir resim gösterir. "Dün bakım evinin önüne park edilen bu mavi beyaz karavan, şurada sokakta park edilenle aynı ruhsata sahip. Minibüs buraya kayıtlı ve Frankie Fletcher adında birine ait. sizsiniz, değil mi? Bu görüntülerde minibüsten inen ve bakım evine doğru yürüyen kesinlikle sizsiniz."

Frankie her yerde kameraların olduğu bir zamanda yaşamamış olmayı diliyor. Paniğini iyi gizliyor. "Bu benim minibüsüm ama bakım evini ziyaret etmiyordum. Sadece dükkânlara gitmek için otoparkı kullandım - bazen yeterince büyük bir yer bulmak imkânsız oluyor."

"Şşşt," diyor dedektif ve Frankie kaşlarını çatıyor. "Bileğinizdeki dövme, daha önce böyle bir dövme görmemiştim." Frankie dövmeyi örtmek için bornozunun kolunu aşağı sıyrıyor. "Hangi mağazaları ziyaret ettiniz?"

"Pardon?"

"Dükkanları ziyaret etmek için oraya park ettiğinizi söylemiştiniz."

"Evin hemen aşağısındaki süpermarket. Sütüm bitmişti."

Dedektif gülümser, telefonuna tekrar dokunur. "Sütten bahsetmişken, yaşlı insanlar çok çay içerler, değil mi? Ben bu şeye dayanamıyorum, tadı göl suyu gibi ama bu birkaç ay önce bakım evinde çay saati. Süslemelerden de görebileceğiniz gibi Noel'deyiz. Bir sürü ziyaretçi vardı.

Tatil nedeniyle her zamankinden daha fazla ve bu da sakinlerden birinin fotoğrafı. Personel ona May Teyze diyordu. Tatlı bir ihtiyar ama kafası çok kolay karışıyor - eskiden İngiltere kraliçesi olduğuna inanıyor, sürekli Ama burada torunu ziyarete geldiğinde kameraya gülümsüyor." Fotoğrafı yakınlaştırıyor. "Ve arka plandaki de sensin. Kendinizi görüyor musunuz? Bakım evinin *içinde*. Dün olay sırasında tekrar görüldüğünüz yerde. Bu fotoğrafta bakım evi çalışanlarından hiçbirinin teşhis edemediği tek kişi sizdiniz. Belki de iki gün önce alışverişe giderken kayboldunuz. durumlar?" Frankie cevap vermez. "Merak etme. Son bir sorum var: Clio Kennedy'yi tanıyor musun?"

Frankie uzun bir süre konuşmadan ona bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Hiç sanmıyorum."

"Çok yazık. Olayın gerçekleştiği saatlerde Notting Hill'deki evinde sizinle birlikte olduğunu söylemişti. Eğer onu tanıyor olsaydınız, sizin için iyi bir mazeret olabilirdi." Dedektif tekrar gülümser. "Genç görüldüğümü biliyorum -iyi genler- ama bu işi uzun zamandır yapıyorum. Çok uzun zamandır. Bir insanın yalan söyleme nedeni neredeyse her zaman yalanın kendisinden daha ilginçtir. Peki neden bana yalan söylüyorsun?"

Frankie biraz daha dik durur. "Sana yalan söylemedim. Birkaç ay önce eski bir arkadaşımı ziyaret etmek için bakım evini ziyaret ettim. Bir şey kaybetmiştim. ve nerede bulabileceğimi bilebileceğini düşündüm. Son kontrol ettiğimde birini ziyaret etmenin yasadışı bir yanı yoktu. Otoparkı ve dükkanlar için ne kadar kullanışlı olduğunu bu şekilde öğrendim. Kimin öldüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"*İşte bu* ilginç. Bakım evinde bir olay olduğunu söyledim. Birinin öldüğünü söylemedim. Bu üç şüphelisi, iki cinayeti ve bir kurbanı olan bir suç. Ve sen, Frankie Fletcher, iki numaralı şüphelisin."

Son

Anneler Günü, yirmi yıl önce

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama bebeği en son ne zaman *gördünüz?* Süpermarketteki bebek arabasında mıydı?" diye soruyor polis memuru, birden fazla şekilde bana tepeden bakarak. Eğri büğrü dişleri ağzına göre çok büyük, şişkin bir burnu ve aşırı sakalı var. Adam aşırı beslenmiş bir deniz aygırını andırıyor.

"Evet, arabanın içindeydi. Arkadaşım da onu gördü. Bunu size zaten anlatmıştım."

Defterine bir şeyler karalıyor ve ben onu okumayı çok istiyorum. Aslında şey yazmadığına, sadece sayfaya işaretler koyduğuna ikna oldum. Zaman öldürüyor. Zaman *kaybı*. Dolma kalem kullanıyor, benim kullandığım türden.

okulda onunla yazmayı öğrendi ve acaba bazen cebine sızıyor mu? Umarım sızıyordur.

"Peki arkadaşınla ne kadar süre konuştun?" diye sorar.

"Hatırlayamıyorum."

"Deneyebilir misin?"

"Beş dakikadan fazla değil."

"On tane olabileceğini söyledi."

Ona bakıyorum. O kadar uzun olmadığına eminim ama her şey bulanık. "Belki."

"Yani sen fark etmeden önce *belki* on dakikadır kayıptı?" diye soruyor, kelimelerinin her biri yargı dolu. Ağzının söylemediğini gözleri söylüyor: *Kötü anne*. Herkes zaten böyle düşünmüyorsa bile böyle düşünecek. Gözlerini kırpmadan bakmasının ağırlığı çok ağır, bu yüzden başka tarafa bakıyorum. "Bebeği bulmamız için zamanlama çok önemli olabilir," diyor yavaşça, sanki aptalmışım gibi. Sanırım bazı erkekler doğuştan patronluk taslıyor.

"On dakika. En fazla," diyorum ve yüzü öncekinden daha da nahoş bir hale bürünüyor.

"On dakika boyunca ona bakmadın ya da kontrol etmedin mi?" Onun ses tonu ve benim utancım birleşip ağzımı tıkıyor ve konuşamıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. Kelimeleri ve umudu kaybettim. Her gün, her gün, sonsuza dek birine bakarken on dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman, amin. Gözümü kırptım ve bebek gitmişti. Bu adam neden anlamıyor? Neden bana inanmıyor? Neden bir şey *yapmıyor*?

"Bebeğin ne giydiğini hatırlıyor musun?" diye sorar.

Onun bir adı var. musun?

"Tabii ki biliyorum," diyorum sesimi yeniden bularak ve süpermarkette etrafımızda toplanan küçük insan kalabalığının gitmesini diliyorum. *İyi niyetli* değiller, *ilgili vatandaşlar* değiller, sadece yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan meraklı *işgüzarlar*, bedava gösterinin tadını çıkarıyorlar. başkasının kalp kırıklığı. İnsanlar kendilerinin olmadığı sürece iyi bir trajediyi severler. "Pembe pamuklu bir uyku tulumuydu."

"Renk konusunda emin misin?" diye soruyor.

Belki de beyazdı?

"Elbette öyleyim. Ayrıca benimle konuşarak zaman kaybetmek yerine onu arıyor olman gerektiğinden de eminim. Biri onu kaçırdı, neden bir şey yapmıyorsun?"

"Bebeğin kaçırıldığından çok emin görünüyorsunuz-" "Ama ortadan kaybolmadı ki!"

Kızımın kaybolmasını diledim ve şimdi biri bebeği aldı.

"Sakin olmalısın. Histerikleşmenin bize ya da çocuğa bir faydası olmaz."

Histerik mi? Dolmakalemi onun tombul parmaklarından alıp iki gözüne saplamak istiyorum. *Bu* histerik olurdu, ama aynı zamanda derinden tatmin edici olurdu.

"Şüphelendiğiniz biri var mı? Şikâyetçi olduğunuz biri?
Bebegi almak için bir nedeni olan biri mi?"

Evet. Evet. Evet. Evet.

Başımı salladım. "Hayır."

Sabır

İnsanların tüm sırlarımı öğrenmesini hayal ediyorum ve bu beni rahatlatıyor. Alarmımın sesi beni kâbusumdan uyandırıyor. Kapatmak için telefonuma uzanıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum, parmaklarım ekrana dokunuyor ta ki tavan arası yine sessiz.

Ama öyle değil. Sessiz. Birinin nefes alışını duyabiliyorum.

Ben değilim. Dickens da değil -kendi yatağı yerine hep benim yatağında uyumayı sever- burada başka biri var.

Başım ağrıyor, çok içtiğimde olduğu gibi. Şarabı ve ne yaptığımı hatırlamak birkaç saniye sürüyor. Günün olayları ve Bir önceki gece, akşamdan kalmalığımın kenarlarını bulanıklaştırarak ve yorgun zihnimi çoğunu unutmayı tercih ettiğim anılarla doldurarak çözülmeye ve içeri sızmaya başladı. Birine dün yaşadıklarımı anlatacak olsam, kendimi savunmasız bir insanı kötü bir durumdan kurtaran bir kahraman olarak resmederdim. Ama diğer insanların yaşlı bir kadını kaçırdığımı düşünmesinden endişe ediyorum. Kendimce sebeplerim vardı ve bunların çoğu da iyiydi. Biraz doğruluyorum ve yatağın diğer ucundaki yastığın üzerinde Edith'in gri buklelerini görüyorum. uyuyordu ve oda, hareketli bir galaksiyi yansıtan gece lambam dışında hâlâ karanlıktı. duvarlar boyunca yıldızlar. Onları seyretmek normalde beni sakinleştirirdi, ama alışılmadık bir ses daha duyuyorum.

Hayal . Merdivenlerden tavan arasına doğru gelen ayak seslerini duyabiliyorum. Sürünmüyorlar ya da sessiz değiller. Birinin sesi. duyulmak istiyor.

Dün gece kapıyı açmayı reddettiğimde Bay Kennedy geri geleceğini söylemişti. Deneyimlerim bana onun sözünün eri olduğunu öğretti, ama sabah altıda döneceğini kastettiğini sanmıyordum. Alt kattaki galeri dokuza kadar açılmıyor. Edith'i buraya getirmemem gerektiği şimdi çok açık görünüyor, ama o gelmeden önce kalkıp gitmek için zamanımız olduğunu düşündüm.

Eğer oysa, en azından sürgü ve zinciri taktığım için kendi kendine içeri giremez. Gözlerim güvence aramak için kapıya yöneliyor ama hiçbir şey bulamıyorum. Anlamıyorum, kapıyı *hep* kilitlerim. O olaydan sonra unutmış olmalıyım.

Pizza teslim edildi. Yatmadan önce her şeyin güvenli ve emniyetli olup olmadığını kontrol ettiğimi hatırlıyorum. Biri kapıyı çalıyor, sadece bir kez ve Edith'in gözleri fal taşı gibi açılıp beni buluyor. Eğer yüzü benimkini yansıtıyorsa, o zaman dehşete düşmüş görünmeliyim. Başımı sallıyorum, parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Bir ses duyuyorum.

Anahtarların şangırtısı. Edith örtüleri geri çeker, Dickens'ı alır ve aceleyle banyoya saklanır. Saniyeler sonra biri tavan arasına adım atar ve

ışığı açıyor. Çıplak ampul bana hep filmlerdeki sorgu sahnelerini düşündürür.

"Ne kadar güzel bir resim değil mi? Bir parti vermişsiniz gibi görünüyor," dedi Mr. Kennedy büyük pizza kutusuna ve boş şarap şişesine bakarak şöyle diyor.

"Buraya bir *oğlan* mı getirdin?" Dickens kısık bir hırıltı çıkarıyor ve ben de onu bastırmak için öksürüyorum.

Jude Kennedy pahalı takımlar giymeyi ve sürekli kaşlarını çatmayı seviyor. Kırklı yaşlarındaki bir adama göre iyi görünüyor. Tasarım kıyafetler ona yakışıyor, tıpkı tuzlu ve biberli saçları. Eğitimli, kadife gibi bir sesi var ve ruh haline göre tek bir cümleyle sizi büyüleyebilir ya da yok edebilir. Şu an yüzündeki ifade kaybolma isteği uyandırıyor bende.

"Burada kalmanıza izin verirken kurallar konusunda çok açık olduğumu sanıyordum ama belli ki yanılmışım. Gürültü yok. Ziyaretçi *yok*. Ve onca şeyden sonra sizin için yaptım," diyor.

Jude Kennedy ile ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum ve keşke hiç diyor. Annemin kendi payına düşenden daha fazla sırrı olduğunu hep biliyordum.

Hiç gerçek arkadaşı olmayan, acı verici derecede içine kapanık bir kadındı. Dünyası benim dönüyor gibiydi, bu yüzden onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemiyor ya da ihtiyaç duymuyor gibiydi ve benim de başkasını istememi ya da ihtiyaç duymamı istemiyor gibiydi. Evde eğitim aldım. Ne zaman bir yere yerleştiğimi hissetsem ya da

Arkadaşlar, yer değiştirmemiz için ısrar ederdi. Tekrar. Sürekli kaçıyormuşuz gibi hissediyorduk, bazen gecenin bir yarısı. Tüm bunlara rağmen çocukluğum mutlu geçti, muhtemelen çoğundan daha mutluydum. Ama sanki hep bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Bu kadar sık yer değiştirmenin normal olmadığını biliyordum. Bunun babamla bir ilgisi olduğundan emindim ama bana babamın kim olduğunu söylemedi. Bana onun hakkında hiçbir şey söylemeyi reddetti ama on sekiz yaşına geldiğimde söyleyeceğine söz verdi. Sonra sözünü tutmadı.

Annem sırlarını küçük, eski, siyah ve altın rengi bir Japon çay tenekesinde saklardı. Onu mutfaktaki gevşek süpürgeliklerin arkasına saklamıştı. Sadece acil durumlarda açılması gerektiğini söylerdi ama on sekizinci yaş gününden sonra öfkeyle açtım ve içindekiler sürpriz oldu. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir para rulosu ve bana gönderilmiş bir zarf vardı. İçinde zarfta bir not buldum:

Eğer eve dönmezsem, bu parayı al ve kalacak güvenli bir yer bul. zaman seni bulacağım. Seni sevmenin mümkün olduğunu bildiğinden daha çok sevdiğimi bil.

Kutudaki diğer tek şey Covent Garden'daki Kennedy's Gallery'nin kartvizitiydi, önünde parlak altın harflerle Jude Kennedy'nin adı yazıyordu. Sanat *benim* ilk aşkım ve bu tutkuyu kesinlikle annemden miras almadım - o hayatını kitapların ve başkalarının hikayelerinin içinde saklanarak geçirdi - ama bu adamın kartını bulmam için acil durum kutusunda saklamıştı. Adamın bir sanat galerisi vardı. Tabii ki onun babam olduğunu düşündüm.

Parayı ve çay tenekesini çaldım, bir çanta hazırladım, , Londra'ya giden trene bindim ve başım dik, kalbim umut dolu bir şekilde Kennedy's Gallery'ye girdim.

"Sen Jude Kennedy misin?" Ben sordum. "Ben oyum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

gösteren tüm ipuçlarına rağmen tereddüt etmedim. "Sanırım sen benim babamsın."

Güldü. Sertçe. Sonra bana baktı. "Bu bir şaka mı?" Başımı salladım. "Bunu sana kim yaptırdı? Beni bir dakikalığına kandırdın. *Sanırım sen benim babamsın!* Bu erken bir Nisan şakası mı?"

Değildi ama gibi hissettim.

"Hayatım, ben kesinlikle senin baban *değilim*," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Şey, ben hiç bir kadınla yatmadım. Bu yüzden ..." O zamanlar hâlâ küçük bir kızmışım gibi ağlamaya başladım. "Sevgili çocuğum, lütfen ağlama. Bu insanları galeriye gelmekten soğutur ve işler de zaten iyi gitmiyor. Sen iyi misin? Belki yardımcı olabilirim?" dedi.

Ve o zamandan beri sorun bu. Bana yardım etmeyi bırakmıyor.

Bana galerinin üst katındaki tavan arasında kalmam için bir yer önerdi. "Sokaklara düşmenden iyidir, aşırı yüklü hayatımda buna gerek yok. Vicdan." Windsor Bakım Evi'nde bir iş bulmama bile yardım etti. Başta her şey için çok minnettardım. Ancak bazen insanlar kendilerini borçlu hissetmenizi istedikleri için nazik şeyler yaparlar. Çünkü bir noktada onlar sizden karşılığında bir şey vermenizi isteyecek. O istedi, ben de verdim ve bu bana yaşayabileceğimden çok daha pahalıya mal oldu.

Bu yüzden şimdi burada.

Duvardaki kağıt kesimlerimden birine daha yakından bakıyor. "Alt katta satmak için bunlardan birini bana borçlusun." Hangisi olduğunu seçmekte ısrar ediyor ve bunlar için bana bir kuruş bile vermiyor, eşyalarımı yerleştirir yerleştirmez anlaştığımız aylık "kira" buydu. Sonra, buna ek olarak, benden Windsor Bakım Evi'ndeki birini gözetlememi istedi. Orada işe girmeme yardım etmesinin gerçek nedeni buydu. Edith'le ilk başta bu yüzden arkadaş oldum ama sonra onu tanıdıkça sevmeye başladım. Onun neden sevmediğini anlamıyorum.

Geçen hafta benden *akla hayale gelmeyecek* bir şey yapmamı istedi.

Ve şimdi burada, banyoda saklandığını bilmeden onun hakkında bir güncelleme istiyor.

"Annemden haber var mı? Hala ölmedi mi?"

Edith

Edith tavan arasındaki oğlunun sesini tanır.

"Annemden haber var mı? Henüz ölmedi mi?"

Çıkmak isteyen sesleri bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor. ve Dickens'a en sevdiği oyuncağına sarılan bir çocuk gibi tutunur. Kendi oğlu ölmüş olmasını diliyor. Banyoda saklanmayı bırakıp onunla yüzleşebilir ama çok korkmaktadır. Hayatı boyunca hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmamış olan Edith, dün olanlardan sonra her şeyden ve herkesten korkuyor. Nasıl korkmasın ki?

Edith ve oğlu konuşmayalı birkaç yıl olmuştu.

Ne zaman konuşsalar anlaşıyorlardı, bu yüzden konuşmamanın en iyisi olduğu sonucuna vardılar. Karar ortaktı. Edith'in oğluyla konuşmama nedenleri, kızıyla konuşmama nedenlerinden oldukça farklıdır. Oğlu her zaman bencil bir palavracıydı - çocukken bile - ama büyüdüğünde tanımadığı ya da tanımak istemediği biri. Oğlu olduğunu bile bilmediği biri. Bunun oğlunun eşcinsel olmasıyla bir ilgisi yoktur - her ne kadar oğlunun böyle düşündüğünden emin olsa da. Edith oğlundan hoşlanmıyor çünkü o tamamen sevimsiz bir insan ve kötü bir iş parçası. Böylesine aşağılık bir insan yetiştirdiği için kendinden utanıyor. İnsanlar ona çocuğu olmadığını sorduklarında, isteksizce bir kızı olduğunu söyler. Jude'dan bahsetmiyor, uzun zamandır da bahsetmiyor. Edith sık sık hiç çocuk sahibi olmamış olmayı diliyor.

Tavan arası kapısının kapandığını duyar. Yine sessizdir ama dışarı çıkmadan önce birkaç dakika bekler.

"Açıklayabilirim," diyor Uğur Böceği, Edith banyonun kapısını açar açmaz. "Neden oturmuyorsun?"

Edith yerinden kıpırdamaz. Bavulunun açılmış olduğunu ve kızın eşyalarını karıştırdığını görür. "Oğlumu nereden tanıyorsun?" Edith sorar. Kız yere bakar, Edith'in gözlerinin içine bile bakamaz. "Yıllardır konuşmadığım oğlumu. Sana hiç bahsetmediğim oğlum."

"Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Bakım evinde bir iş bulmama yardım etti ve o zamandan beri-"

"Ne yapıyordun? Beni mi gözetliyordun? *Ona* rapor mu veriyordun? Bana her konuda yalan mı söylüyordun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum Uğur Böceği. Sana güvenebileceğimi sanmıştım ama belli ki kimseye güvenemem."

"Bana güvenebilirsin."

Edith başını sallar. "Eve gitmek istiyorum. *Kendi*. Bakım evinden ayrıldığımızda beni oraya götüreceğini söylemiştin."

"Sen de bana yalan söyledin," diyor

kız. "Ne hakkında?"

"Neden bana bir oğlun olduğunu hiç söylemedin?"

"Çünkü tanımıyorum. O adam benim için bir yabancı," diye yanıtlıyor Edith. "Ve gerçeği saklamak yalan söylemekle aynı şey değildir. Yıllar boyunca sadece bir şey istediğinde -genellikle para- benimle temasa geçti ve ben bundan bıktım. Onun hakkında konuşmuyorum çünkü sanırım bir çocuk tarafından sevilmemek sadece kötü şans olabilir. İki çocuğumun da annelerinden nefret ederek büyümesi, sorunun bende olabileceğini gösteriyor. Beni eve götürmeni istiyorum. Şimdi.

Söz verdiğin gibi. O zaman seni bir daha görmek istemiyorum. Sana gerçekten sordu mu-"

"Sesimizi alçaltmamız gerekiyor. Galeri alt katta." "İşte ,

Kennedy'nin Galerisi'nin üstünde! Bu sokağı *biliyordum*. tanıdık geldi. Belki de polisi aramalı ve isteğim dışında kaçırıldığımı söylemeliyim."

Kız, Edith'in beklemediği bir meydan okumayla, "İkimiz de bilmediğini biliyoruz ama istersen polisi ara," diye cevap verdi. Artık sesi Uğur Böceği gibi çıkmıyordu.

Edith kendini yaşlı bir aptal gibi hissederek, "Bunca zaman beni gerçekten önemseydiğini sanmıştım," der.

"," diye ısrar ediyor kız, çatı katındaki açık bavula bakarak. "Dün gece buradan bir şey mi aldın?"

"O benim bavulum, onunla istediğimi yaparım. Oğlumla işbirliği mi yapıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Her şeyi açıklayabilirim-"

"Devam et o zaman. Dilini kedi mi yuttu?"

Kız, kendisine hiç yakışmayan huysuz bir yüz ifadesi takınır. "Karmaşık bir konu ve şu anda bunun için vaktimiz olduğunu sanmıyorum ama seni anlıyorum."

"Elbette beni duyabilirsin. Kulakların var."

"İlk tanıştığımızda ve köpeğinizin sizden alındığını öğrendiğimde, Dickens'ı geri almak için birikimlerimi kullandım. O zamandan beri ona bakıyorum ve sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Umursamasaydım bunu neden yapayım? Sana ya da Dickens'a asla zarar vermem, asla. Bunu biliyor olmalısın. Biliyor musun?"

Bana inanıyor musun?"

Edith saf bir hayal kırıklığı ifadesiyle kıza bakar. "Sana inandığıma inanıyorum."

"Özür dilerim," diyor. "Gerçekten üzgünüm ama burası artık hiçbirinin güvenli değil. Eşyalarımı toplamam ve bizi buradan çıkarmam gerekiyor. Sonra doğru düzgün konuşabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sen toparlanırken ben de Dickens'ı yürüyüşe çıkarmak istiyorum.

Eskiden gibi." Kız ona bakıyor. "Gitmene izin verirsem geri gelecek misin?"

Seni bırakayım.

Kelimeler sanki bir tutsakmış gibi geliyor ve Edith belki de öyle olduğunu düşünüyor. Yaşlılık onu bir tutsak haline getirmiştir. Eskiden çok bağımsız ve özgürdü, ama şimdi her şey için başkalarına bağımlı. Edith'in hiç parası yoktur ve kıza banka kartını vermiştir. Yaşlı bir aptal gibi davranıyor ama öyle değil.

"Bana güvenmeni istiyorum," diyor kız.

Edith başını sallar. "Sana ve elbette geri geleceğim. Aramız bozulduğu için üzgünüm."

Kız gülümsüyor ve yalan olmasına rağmen verdiği cevaptan memnun görünüyor.

Edith Uğur Böceği'ni çok önemsiyor ama ona hiçbir zaman tam olarak güvenmedi. Nasıl güvenebilirdi ki?

Edith kızın gerçekte kim olduğunu ilk tanıştıkları andan beri biliyordu.

Frankie

Frankie bundan sonra daha dikkatli olmak zorundadır. Yakalanamaz; suç işleyen ve hapse giren cezaevi personeline ne olduğunu biliyor. Bu kütüphaneci olmasının bir önemi kalmayacak. Eğer polis Frankie'nin yaptıklarını kanıtlar ve Frankie hapse girerse bu onun sonu olur. Kızını bulmalı ve sonra taşınmalı ve yeniden başlamalıdır. Zamanı ve seçenekleri tükenmiştir.

Frankie daha önce hiç sabahın bu erken saatinde Covent Garden'a gitmemişti. Burayı böyle tercih ediyor; sessiz, kalabalık ya da gürültü olmadan, sadece topuklarının Arnavut kaldırımli sokaklarda çıkardığı sesle. Bir saat daha süreceğini tahmin ediyor.

Hedefine ulaşmak için otuz üç adım atması gerekiyordu. Yirmi yedi adım , yani çok uzakta değildi. Bazen gerçek düşündüğümüzden daha yakındır.

Durur ve güzel, eski, dar binaya bakar, bir an için yaşının ve mimarisinin, tepesine tünemiş küçük çatı katı da dahil olmak üzere, değerini anlar.

Kennedy's Gallery'nin süslü görünümlü mavi kapısının üzerindeki taşa kazınmış "KURULUŞU 1886" ibaresini gören Frankie, aynı ailenin onca yıl boyunca, nesilden nesile, atalarının izinden giderek bu binada çalıştığını hayal ediyor. Pek çok yerde yürürken

Gölgeler kendi yolunuzu görmenizi zorlaştırıyor olmalı. Frankie derin bir nefes alır ve kapıyı çalar. Galeri henüz açılmamıştı ama ışıklar yanıyordu ve içeride birini görebiliyordu.

Kimse cevap vermeyince, kapıyı tekrar çalıyor. Bu sefer biraz daha sert. İyi giyimli, sarkık saçlı bir adam gözlerini kısarak ona doğru bakar.

"Henüz açmadık. Dokuzda gelin," diye bağıyor kısa bir mesafeden, pahalı görünümlü saatini göstererek. Yavaş konuşuyor, sanki onun bir turist, tehlikeli derecede aptal ya da her ikisi birden olabileceğini düşünüyor.

Frankie ona bakar. Adam uzun boylu ve bronzlaşmış, yüzünde haklılık ve ince çizgiler var. Tahmin gerekirse kırklı yaşların ortalarında, ki tahmin etmiyor, çünkü bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyor. Jude Kennedy'nin onu hatırlamadığından emin olsa da daha önce tanışmışlardı.

Bazen unutulabilir olmak bir lütuftur. Yirmi yıl önce buraya geldi ve ondan yardım istedi. O zaman ona yardım etmemiş. Jude ona berbat bir sanat eseri satmaya çalışmış ve kartvizitini vermiştir - Frankie de bunu saklamıştır - ama şimdi Jude'un kendisine yardım etmesini sağlayacaktır. Jude ona sırtını dönünce Frankie

elini yumruk yapar ve kapıya tekrar vurur. , bir ergen gibi gözlerini deviriyor, sonra girişe doğru yürüyor ve *Kapalı* tabelasını işaret ediyor. Elleri hiç zor iş görmemiş.

Frankie pembe evden aldığı çerçeveli kâğıt parçasını kaldırır. Önce aşağıya sonra da yukarıya bakıyor. Kibirli yüzündeki mevsim dışı bronzluk gözle görülür bir şekilde kaybolmuş gibidir. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum," diyor cam kapının ardından, sonunda onun dikkatini çektiğini görünce. "Ve bunu yapana kadar da gitmeyeceğim."

"Daha önce hiç görmedim," diye yanıtlıyor, ona mümkün olan her şekilde tepeden bakarak.

Çerçeveyi çeviriyor. "O zaman neden arkasında bu galerinin adı yazıyor?"

Jude onun yanından geçip uzaktaki bir şeye bakar. Frankie omzunun üzerinden baktığında, Covent Garden'ın diğer tarafındaki caddede bir polis memurunun yürüdüğünü görür. Bir an için bu sabah dar tekne de ortaya çıkan dedektifin kendisini takip düşünür ama sadece paranoyaklaşmaktadır. Dedektif aslında hiçbir şey bilmiyor; Frankie çoktan tutuklanmış olurdu. Bir zil sesi duyulur ve Frankie arkasını döndüğünde kapı açıktır.

"İçeri girsen iyi olur," diyor Jude ve onu galeriye sokuyor. Kız içeri girer girmez, bir dizi karmaşık kilit, sürgü ve zincir kullanarak kapıyı arkasından tekrar kapatıyor.

Frankie, anahtarı olmadığı sürece yerde kilitli kalmaktan hoşlanmaz.

Etrafını inceliyor. Galeri, dar dış cephesinin gösterdiğinden daha büyüktür ve sokaktan uzağa doğru uzanmaktadır. Şaşırtıcı derecede yüksek bir tavan ve bir asma kat var. Buraya çıkan karmaşık spiral ahşap merdiven sanki tek bir ağaç gövdesinden oyulmuş gibi görünüyor. Gri duvarlardaki neredeyse her alan sanat eserleriyle kaplı. Burada herkes için bir şeyler var, ancak her parçanın yanındaki fiyatlar, çoğu insanın sadece bakmaya gücünün yetebileceği anlamına geliyor. Frankie sanat uzmanı değil -bu kızının tutkusuydu, kendisinin değil- ama buranın güzel olduğunu düşünüyor. Harika bir kitapçı olabilir.

Jude, Frankie'nin düşüncelerini bölerek, "Şuradaki parçayı hatırlamıyorum," dedi. "Ama sana yardım edebilirim, ederim."

Tüm sözleri yalan gibi geliyor.

Frankie çenesini biraz daha yukarı kaldırarak, "Bunu yapan sanatçı hakkında bilgi edinmek istiyorum," diyor. Onun gibi insanlar, onun gibi insanlara asla saygı duymaz. "Plaklarınız olmalı."

"Korkarım bazı sanatçılar anonim kalmayı seviyor."

"Bu Banksy değil ve ben de aptal değilim. Bir süredir Yıllardır suçluyum ve birinin yalan söylediğini anlarım. Bu konuda pek iyi değilsin. Bu kağıt kesiğini nereden aldın?"

Sonra kaşlarını çatıyor. "Seni tanıyor muyum?"

Tereddüt ediyor, ama sadece bir saniyeliğine. "Kızım bu parçayı yaptı İşe yarıyor," diyor Frankie ve ne ona ne de ona bakmaktan kaçınamayana kadar tekrar tutuyor. "Bundan eminim. Kesinlikle. O bir ergen, pratikte hala bir çocuk. Peki *nereden* ve *nasıl* aldın?"

Jude'un sağ gözü seğirmeye başlar: sinirsel bir tik. Bir işaret. "Hafızam kendini yenilemeye başlıyor. Sanatçıyı hatırlayamasam da, bu sanat eserinin kime ait olduğunu hatırladığımı düşünüyorum. Elinizdeki kağıt parçası *sizin* değil, değil mi? Peki onu nereden aldınız?"

"Kızımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kızınızın *kim* olduğunu bile bilmiyorum. Bakın, belli ki çok üzgünsünüz. Çocuğunuzu arıyormuşsunuz gibi görünüyor ve size yardımcı olabilirim olurum. Adı ne?"

"Nellie Fletcher."

Neredeyse rahatlamış görünerek başını sallıyor. "O zaman üzgünüm ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu ismi daha önce hiç duymadım."

Frankie onun yüzüne bakar ve yıkımdan başka bir şey hissetmez. doğruyu söylediği sonucuna varır. Ama sonra, tam gitmek üzereyken, arkasındaki masada köşesine bir uğur böceği çizilmiş başka bir kâğıt kesiği görür.

Clio

Clio taksi şoförüne parasını ödedikten sonra Covent Garden'a doğru adım atar ve siyah taksinin uzaklaşmasını izleyerek içinde kalması gerekip gerekmediğini merak eder. Taksi Dükkânlar ve kafeler yeni yeni açılmaya başlıyor, kepenk ve kapı sesleri caddede yankılanıyor, ancak Kennedy's Gallerynin kapı camında hâlâ *Kapalı* yazısı var. Buranın yıllardır kâr etmemesine şaşmamalı. Bu Kapıyı çalmak zorunda olması onu rahatsız ediyor, çünkü kapıyı çalan kişinin kim olduğunu görecektir ve onu içeri alıp almayacağına karar verebilecektir. Clio'nun eskiden kendi anahtarı vardı.

Galerinin içinde adamın şeklini görebiliyor, arkadaki masanın arkasında tek başına oturan gölgeli bir adam lekesi. Elini yumruk yapması gerekmeden yumruk yapıyor çünkü kapıyı çalmasına gerek yok. Sanki onun varlığını hissedebiliyormuş gibi, başını kaldırır ve neredeyse tam da onun kendisini gördüğü anda onu görür. İkisi de birbirlerine bakarken zaman uzuyor gibi görünüyor.

Dudakların gözler söyler. Kelimeler uzun süre söylenmeden bırakıldığında anlamları kaybolabilir. Ayağa kalkar, parke zemini yavaşça geçer ve onu içeri alır. Jude Kennedy kapıyı kilitler, *Kapalı* işareti hâlâ yerinde durmaktadır. İkisi de bu konuşmanın özel olarak yapılmasının en iyisi olduğunu biliyor.

Clio küçük kardeşini neredeyse bir yıldır ilk kez görüyor ama sarılmak yok. Bir el sıkışma bile yok. Oysa o olmasaydı, kelimenin tam anlamıyla var olmayacaktı.

"Seni arıyordum," diyor.

"Farkındayım," diye yanıtlıyor. "Bunu yapmayı bırakma konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Aradan kırk yıl geçer ve kadın onu eskiden olduğu çocuk olarak görür.

Zor. İnatçı. Özüne kadar bencil. Ailesini görmek zaman yolculuğu gibi gelebilir ve kendisinin o eski halini hatırlamak istemez.

Küçük çocuklarken Clio ve erkek kardeşi, her ikisinden de çok az sunan bir evde sürekli olarak sevgi ve ilgi kırıntıları için rekabet ediyorlardı. Çünkü Gençler orada olmayan bir şeyi aramakla zaman kaybetmemeyi öğrendiler. Bu yer, galeri, Clio'ya babasını düşündürür. Adamı tanıdığından değil. Onunla iki kez karşılaşmıştı: ilk kez on ve bir kez de otuzlu yaşlarındayken. Babasının kendisiyle hiçbir şey yapmak istememesi için çok yanlış bir şey yapmış olması gerektiğini düşündü ama sorun o değildi. Babalarının uzak durmak istediği annesiydi. Ne yazık ki -herkes için geçerli olmak üzere- onu iki kez hamile bıraktı.

bunu anlamadan önce.

Clio buraya gelirken kendine çok güveniyordu ama şimdi kendini küçük, aptal ve korkmuş hissediyor. Ama artık ona zorbalık etmesine izin vermeyecek. Şimdi değil. Bir daha asla.

"Sanırım biliyorsun?" Clio onun gözlerinin içine bakarak soruyor ve aynı nezaketi onun da göstermesini bekliyor.

Jude onun yerine pahalı saatine bakar. "Neyi biliyorsun?"

"Annemiz hakkında mı?"

"Öldü mü?"

"Hayır! Kayıp."

"Hepsi bu mu?"

Clio onun aptal ve kendini beğenmiş suratına yumruk atma isteğine karşı koymaya çalışır. "Telefonunu hiç kontrol etmiyor musun ya da mesajlarını dinlemiyor musun?" diye soruyor.

"Elimden gelirse ve senden gelirse olmaz." "Bu ciddi bir durum. Birisi öldürüldü." "Annem olmadığı sürece gerçekten umurumda değil."

"Neyin var senin? Tüm bunlarla tek başıma başa çıkamam. O senin de annen."

Yüzü kararmış gibi görünüyor. "Onun kim ve ne olduğunu biliyorum. Sen çok meşgul olduğunda, çok üzgün olduğunda ya da artık seninle yaşamasını istemediğine karar verdiğinde işlerle ilgilenen *bendim*. Yıllar boyunca sırtını döndüğün pek çok durumda onu ziyaret etmek ve kontrol etmek zorunda kalan bendim. Onunla ilgilenen bendim."

"Kendi başının çaresine baktın," diyor

Clio. "Onun yardıma ihtiyacı vardı."

"Ona verdiği türden bir yardım değil. Onu kandırdın. İmzalattırdın Anlasaydı asla imzalamayacağı şeyler. Ne onun ne de benim haberimiz olmadan berbat bir bakım evine taşınmasını ayarladım. Lanet olası köpeği de dahil olmak üzere sevdiği her şeyi ondan aldım ve sonra da tüm bunlardan benim sorumlu olduğumu düşünmesine izin verdim."

"Öyleydin. Ondan sen istedin."

"En azından birine en çok ihtiyacı olduğu anda yanına taşınmasına izin verdim. Sana kalsaydı kendi evinde çürümeye terk edilecekti. Sürekli düşüyordu, kalp haplarını almayı unutuyordu, kazara gaz sobasını açık bırakıyordu, neredeyse kendini ve sokağın geri kalanını havaya uçuruyordu ve biz onun yaşaması için uygun bir yer bulamadığımızda, sen hiçbir şey yapmadın."

"Tıpkı annem gibisin, bunu biliyor musun? Sanki ona dönüşmüşsün gibi. Anlatıyı kendi hikayene uygun şekilde değiştiriyorsun. Vicdan en iyisidir. Seni kötü bir evlat gibi gösterecek her şeyi görmezden gelmek. Yapılması gerekeni yaptım."

Sözleri bir dizi tokat, çimdik ve yumruk gibi geliyor, sert olanlar ama Clio'nun hala atacak birkaç yumruğu var.

"Onun için yaptığın her şeyi miras için de yaptın."

"Yansıtma yapmadığına emin , sevgili kardeşim?" Omuz silkiyor. "Sadece para."

Clio bir zamanlar çok güzel olan sanat galerisine bakar. Sadece iki kez karşılaştığı babası vasiyetinde burayı ona, annesine ve sadece *bir kez* karşılaştığı Jude'a bıraktığında şok olmuştu. O zamandan beri üçü de buranın sahibi, ancak Clio ve annesi sessiz ortaklar. Galerinin babalarından önce büyükbabalarına ait olduğu ortaya çıktı; hiç var olmamış bir aile için gerçek bir aile şirketi. Ağabeyi elde ettiği tüm fırsatlara ve yardımlara rağmen burayı batırmayı başarmış. Clio en başından beri burayı satmak istiyordu, şimdi de satmak zorunda kalabileceklerinden şüpheleniyor. Jude sanatı ya da onu yapan insanları hiçbir zaman gerçekten önemsememiştir. Sadece iki şeyi önemsemektedir: para ve kendisi.

Clio gitmek için döner, ama bir veda konuşması yapmadan değil. "Eğer 'mesele sadece paraysa' annemizin vasiyetini değiştirdiğini ve mali işlerinin kontrolünü bize veren vekaletnameyi iptal ettirmek için başvurduğunu öğrenmek sizi çok üzmeyecektir. Evini geri almak için bir avukata talimat bile verdi."

"Neden bahsediyorsun?" diyor, Clio'nun rahat edebileceğinden daha yakın durarak. Ergenliklerinden beri hep daha uzun boylu olmuştur, Ondan daha yüksek sesle, daha güçlü. Ayrıca kendini daha iyi hissetmek için onu nasıl daha kötü hissettireceğini çok iyi biliyor.

"Annemiz seni alt etti," diyor ona, sevincini gizleyemeyerek. "Onu bir bakımevinde yaşaması için kandırıp evinden çıkarma ve parasının önemli bir kısmını hortumlama planınız sizi ve fark edilmedi."

"Paranın yarısını sen alıyordun-"

"Onu o korkunç yerin ücretini ödemek için kullandığım para." "Artık ödemek zorunda kalmayacaksın."

"*Bu* ne anlama geliyor?" Clio sorar ama Jude cevap vermez. Çantasından bir zarf çıkarır. "İşte annemin yeni vasiyetinin bir kopyası. Yine de, dediğin gibi, bu sadece para."

"Para asla sadece değildir," diyerek belgeyi kadının elinden kaptı.

"Okumayı hiç sevmediğini biliyorum, bu yüzden seni uzun kelimeleri anlayamama utancından kurtarayım. Annemiz sahip olduğu neredeyse her şeyi bir yabancıya bırakmayı planlıyor."

İlgili paragrafa ulaşana kadar sayfaları çeviriyor. "Ve görüyorum *ki* işimin üçte birini sana bırakıyor."

"Galeri umurumda değil. İstedğin gibi ama ben biraz para bekliyordum."

"Yatalak yaşlı bir kadın nasıl olur da vasiyetini değiştirir?"

"değil, sadece odasından çıkmamayı tercih ediyor. Okuduğum mektuplardan anladığım kadarıyla, bu üç kuruşluk avukat bakım evini ziyaret etmiş ve

Yeni vasiyete diğer sakinlerden biri şahitlik etti. Bay Henderson. Annemi bulmamız gerek. Bunu düzeltmenin hâlâ bir yolu olabilir. galeriyi kaybetmek zorunda-"

"Değerli pembe evinizi kaybetmemek için mi demek istiyorsunuz? Paraya da ihtiyacın yokmuş gibi davranma."

"Onun bakımı için gereken astronomik miktarı karşılamak için kendi paramı kullanan benim. Yani evet, işler biraz sıkışık."

"Kulübe katıl. Tek yaptığın her şeyden şikayet etmek. On yılı aşkın süredir burayı yönetmek için hiçbir şey yapmadın ama hala

üçte birini almaya hakkınız var."

"Çünkü üçte biri benim!"

"Yine de babamızın izinden gitmek ve aile şirketini ayakta tutmak için kendi hayallerimden vazgeçen kişi benim-"

"Aile işi. Adamı çok az tanıyordun-" "Bu onun hatası değildi."

"Benim de değildi. Ve galeriyi ikimize bıraktı. Senin olduğu kadar benim de."

"İşte yüzden istediğimde bana borç vermeliydin." "Sana söyledim, başka param yok."

"Ama o saçma pembe evi tutmaya gücünüz yetiyor mu? Neden hayaletlerle dolu bir evde kalmakta ısrar ediyorsun . Yalnız ve yaşlı bir kız kurusu için çok büyük."

Tıpkı çocukluklarında olduğu gibi, Clio'nun erkek kardeşi onun zayıf noktalarını her zaman biliyordu. Sözlü bir yumruğun en fazla acıya neden olması için nereye nişan alınacağını. Her zaman yalnız yaşamadı.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye soruyor, yenilmiş hissederek. "Bu kadar kibarca sorduğunuza göre, evet. Eğer sevgili annemizi bulamazsak,

o zaman her şeyi bırakmaya karar verdiği kişiyle konuşarak başlayalım."

"Keşke bunu düşünebilseydim. Sorun şu ki, Patience Liddell adını hiç duymadım, bu da onu bulmamı biraz zorlaştırıyor. Sorun ne? Neden Yüzün felç geçirmiş gibi mi görünüyor?"

Jude kapaklı dişlerini göstererek gülümsüyor. "Patience'ın kim olduğunu biliyorum ve daha da önemlisi, nerede olduğunu biliyorum."

Clio ona bakar. "Ne? Nasıl? Nerede?"

Tavana doğru bakıyor. "Üst kattaki tavan arasında yaşıyor."

Sabır

Alt kattaki galeriden yükselen sesleri duyabiliyorum ve bir an için Edith'in oğluyla yüzleşmek için oraya gittiğinden endişeleniyorum. Aceleyle yuvarlak ve onun Arnavut kaldırımli sokakta yürüdüğünü, Covent Garden'dan çıkıp nehre doğru gittiğini, Dickens'in onun yanında tırıs gittiğini gördüğümde rahatlıyorum. Suyun üzerinde yaşamayı özlüyorum. Tekneye vuran suyun sesi eskiden uykularımın ninnisi olurdu. Dün olanlardan sonra, dün gece uyuyabildiğime bile şaşırdım.

Edith'in dışarıda yalnız olmasından endişeleniyorum ama yalnız kalmayacağına söz verdi. uzun süredir yok. Gidecek başka bir yeri yok . Ayrıca, bana bir Hazırlanmak için çok az zamanım var. Onu götüreceğim yere götürdükten sonra bir daha buraya dönmeyeceğim. Neredeyse tüm kağıt kesimlerim de dahil olmak üzere eşyalarımın çoğunu topladım ama bir tanesini geride bırakıyorum. Bazen siyah bir tilki çizerim. gece geç saatlerde pencereden görebiliyorum. Kara tilkiler çok nadir görülür ve annem her zaman onların olduğunu söylerdi. *Kötü Şans* adını kağıt kesiği bana hep Jude Kennedy'yi düşündürür, bu yüzden onu bulması için bırakacağım. Beni hatırlaması için küçük bir kötü şans.

Yatağımın altındaki çekmeceyi çekip çıkarıyorum ve Japon çay tenekesini saklandığı yerden alıyorum. Sonra son bir yıldır biriktirdiğim tüm parayı yatağın üzerine boşaltıyorum. Beni kovduktan sonra Joy'un ofisinden aldığım küçük parayla birlikte neredeyse beş bin poundum var. Bugünün sonunda, Edith'i gitmesi gereken yere götürdüğümde, bu miktarın iki katına sahip olacağım. Nehre bakan küçük bir stüdyo daire kiralamaya ve başvurduğumda kabul edilecek kadar şanslı olursam sanat okulundaki ilk yılımı finanse etmeye yetecek kadar. Tek istediğim bu: güvenli bir

Yaşayacak bir yer ve eğitimimi bitirmek için. Çok çalıştım. Bunu hak ettim. Olanlardan dolayı kendimi suçlu hissetmem çok doğal ama bu benim hatam değildi. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Birinin merdivenlerden tavan arasına doğru çıktığını duyuyorum ve Edith ile Dickens'ın dönmüş olması beni rahatlatıyor. Sadece on dakika süreceğini ve gerçekten gitmemiz gerektiğini söyledi.

"Bu o mu?" diyor bir kadın sesi. Japon çay tenekesini bırakıp etrafımda dönüyorum.

Bay Kennedy kapıda daha önce gördüğüm bir kadınla birlikte duruyor. Bugün siyah bir elbise ve siyah spor ayakkabı giymiş ve hiç de dostça görünmüyor.

"Bu o," diye yanıtlıyor Jude.

"Siz Patience Liddell mısınız?" diye sorar kadın.

"Sağır mısın yoksa sadece aptal mısın? Sana zaten o olduğunu söyledim," diye tersliyor Jude.

"Bu kadar parayı nereden buldun?" diye soruyor, yatağın üzerindeki paraya bakarak.

"Para ," diye cevap veriyorum sessizce, keşke beş dakika önce çıksaydım.

"Bir bakım evi asistanının maaşıyla bu kadar para biriktirmek *uzun* zaman almış olmalı. Senin olduğuna emin misin? Belki de annemizindir?" Jude diyor ki. "Vasiyetini değiştirmesi için onu kandırdığını yeni öğrendim."

Neden bahsettiğini anlamıyorum. Önce Jude'a, sonra kadına bakıyorum ama yüzünü okumak imkânsız. Kendimi savunmam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Uygun sözcükler bulabilirmişim gibi başımı sallıyorum ama hiçbirini çıkmıyor.

"Annemizin nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor kadın ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Sabır ilginç bir isim," diye ekliyor, hüznü gözleriyle tavan arasının her yerini tarıyor. "Acaba bu senin gerçek adın mı? Acaba söylediğin her şey doğru mu?"

Yataktan çantamı kaptı ve açtı.

Kadının ne gördüğünü anladığımda midem bulanıyor.

"Bu ehliyetle gerçekten de Patience Liddell" yazıyor ama ben

"Annemizin banka kartını neden çantanızda taşıdığınızı merak ediyorum." Plastik dikkörtgeni havada tutuyor. "Annem sana güvendi. *Ben* de güvendim. sen."

Jude ona kaşlarını çatıyor. "Siz ikiniz tanıştınız mı?"

"Tabii ki hayır," diye tersliyor kadın onu ve sonra bana dönüyor. "İstediğim, benim gibi insanlar sizin gibi insanlara doğru şeyi yapmaları için güvenmek zorunda. Sevdiklerimiz için. Size bunun için para ödüyoruz."

"Bana güvenmekte haklıydın. Edith de öyleydi," diyorum. "Peki o nerede?" diye soruyor kadın.

"Tanımadığınıza emin misiniz?" Jude tekrar sorar.

"Bu kızın kim olduğunu ve nerede yaşadığını bilen tek kişi *sensin*. Şimdiye kadar Patience diye birini hiç duymamıştım ve artık ," diye çıkışıyor Clio. Sonra bana bağırıyor, "Annemiz nerede?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Jude konuşuyor. "Çocuğun eski çantanın nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum ama belli ki annemin hesabından para alıyor-"

"Bana hırsız demeyi kes!" Sonunda sesimi bulabildiğimi söylüyorum. "Edith benden ihtiyacı olan şeyleri almamı istedi ve ben de sadece bunu yaptım."

"O zaman neden hala onun banka kartı sende?" Jude soruyor.

Clio parmağımdaki uğur böceği yüzüğüne bakıyor. "Peki bunu nereden aldın?"

Gözle görülür bir şekilde sönmüş gibi görünüyor, sanki biri içindeki her şeyi çekip çıkarmış gibi, ama Jude bir taş kadar kayıtsız.

"Bunların hiçbirisi benim suçum değil," diyorum. "Tek nedeni benim-"

"Başka bir şey söyleme," diye araya giriyor kadın, yüzünde bir bandoyu susturacak bir ifadeyle. "Yeterince yalan duydum."

Jude başını sallar. "İlk defa sana katılıyorum. Belki polis daha şanslı olur-"

"Eminim buna gerek yoktur," diye araya giriyor kadın.

"Onları çoktan aradım. Yoldalar," diyor adam.

O da benim hissettiğim kadar şaşırılmış görünüyor. "Onları henüz aramayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Elbette polisi aradım, neden aramayalım bilmiyorum. Yaşlı ve savunmasız annemiz kayıp. Ona kalacak güvenli bir yer sağlayarak ve iş bulmasına yardımcı olarak yardım etmeye çalıştığım bu kişi, iyiliğimin karşılığını annemizden binlerce sterlin çalarak ve vasiyetini değiştirmesi için onu kandırarak ödedi. Görünüşe göre onu da kaçırdılar! Polisi aramadan edemeyiz. bildiğimiz onu öldürmüş olabileceği."

"Bunu nasıl söylersin?" Kelimeleri haykırmak istiyorum ama fısıltı olarak çıkıyorlar.

"Sen açıkça bir yalancı, bir hırsız ve çok rahatsız bir genç kadından başka bir şey değilsin-"

Konuşmasının devamını duymak için beklemiyorum; dünya kendi seslerini seven erkeklerle dolu. Çantamı ve alabildiğim kadar parayı aldıktan sonra ikisini de iterek geçiyorum. Kimse beni durduramadan çatı katının kapısından çıkıp merdivenlerin ilk katından aşağıya iniyorum. Adımı değiştirip yeniden başlayacağım, kimse beni bulamayacak. Belki eve, anneme döner, işleri düzeltmeye çalışırım. Bir sonraki merdivenden koşarak inerim, sonra bir tane daha. Son köşeyi dönüyorum ve tam dış kapıya ulaşmak üzereyken merdivenin dibinde yolumu kesen iki polis memuru görüyorum. Arkalarında pembe saçlı sarışın bir kadın belirliyor.

Bana gülümsüyor. "Merhaba, üç numaralı şüpheli."

Edith

Edith, Uğur Böceği'nin muhtemelen tavan penceresinden onları izlediğini bilerek Dickens'la birlikte nehre doğru yürür. Kız onu hafife almıştır ve Edith de kızı abartmış olabileceğinden korkmaktadır. Gözden kaybolması gerektiğinden emin olunca, kendini iki katına çıkarır ve Aziz Paul'e doğru yola koyulur,

Dün kızın onu bir süreliğine bıraktığı kilise. Edith'in şimdi alması gereken bir şeyi sakladığı .

Edith, ilerlemiş yaşı nedeniyle gençlerin kendisi hakkında yargıda bulunmasına alışkındır. Patience'ın farklı olduğunu düşünüyordu ama Edith bunu anlıyordu. O gençken otuz yaşın üzerindeki herkes aynı yaşta görünürdü: yaşlı. Ve şimdi *seksen* yaşında. Yıllar nereye gitti? Bir tanesi Yaşlanmanın faydalarından biri de diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü daha az önemsemesi. Ama Uğur Böceği tarafından sevilmek istiyordu. Hatta sevilmek, ne kadar aptalca olsa da. Belki de içten içe hepimiz sevilmek istiyoruzdur. Belki de buna ihtiyacımız vardır.

Yolun karşısına geçerlerken Edith içinden, "Korkarım aptallık ettim," dedi ve Dickens havladı. "Sen de onun tarafından kandırılmamışsın gibi davranma. Köpeklerin iyi bir karakter yargıci olduğunu sanırdım."

Dickens yine havlar. "Tamam, istersen ona şüpheyle yaklaşabilirsin ama ben eskiden dedektiftim." Köpek başını eğip ona bakıyor. "*Gerçek* bir dedektif olmadığımı biliyorum, sadece bir mağaza dedektifiydim, ama iki meslek çok da farklı değil." Dickens yine havlıyor. "Sen ne bilirsin ki? Sen bir köpeksin. Bakımevindeki arkadaşım May'i hatırlıyor musun? *O* anlardı.

Ama o da bir dedektifti. Ayrıca bir süreliğine bana eşlik eden tek kişiydi ve bana bazen kimmiş gibi davranmam gerektiğini öğretti.

İnsanlar hayatta kalmanız gerektiğini düşünüyor. Dedektiflikte iyiydim, bölge müdürüne göre en iyisiydim ama iş beni üzüyordu. Yakalanmayı hak etmeyen insanları yakalamak. Birinin yanlış bir şey yapmasına izin vermek bazen yapılacak en doğru şeydir."

Yağmur başlar ve Edith keşke şemsiye getirmeyi akıl etseydim der. Kilise bahçesinin kapısını açar ve Dickens da onu içeri kadar takip eder.

"Belki de Uğur Böceği'ne son bir şans vermeliyiz? Ne dersiniz? Bu kadar yaşlı, bu kadar yalnız olmak ve dünyada sadece tek bir iyi insan tanımak ne kadar korkunç bir şey."

Dickens sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi tekrar havlar.

"Çok haklısınız. Sadece bir tane iyi *insan* tanıyor olabilirim ama en iyi köpeği tanıyorum. Mızızlanmamalı, şikayet etmemeli. Gökkuşağından önce Hep yağmur yağar. , şu yağmur geçene kadar kiliseye girelim. Şu anda her şey kasvetli ama eminim aydınlanacaktır."

Dickens kuyruğunu sallıyor ve Edith onun her kelimeyi anladığından emin. Kendini bildi bileli köpeğiyle düzenli olarak sohbet etmektedir. Bütün köpekler konuşur, ama sadece dinlemesini bilen insanlarla. Kilisenin kapısına vardıklarında Dickens oturur ve Edith onun ipini biraz çekmek zorunda kalır.

"ama, dini yapılardan hoşlanmadığını biliyorum ama korkacak bir şey yok," diyor. Dickens ona katılmıyormuş gibi başını sallar, ama muhtemelen kürküdeki yağmurdan kurtulmaya çalışıyordur.

Kilisede dünkü sıranın aynısında oturmuşlar, birkaç sıra geride dua eden kişinin gitmesini bekliyorlar. Edith, Tanrı ile arası bozulana kadar her Pazar böyle bir kiliseye giderdi. Birkaç yıldır . Edith'in annesi onu her hafta kiliseye gitmeye zorluyordu. Bundan nefret ediyordu, sonra kendi çocuklarına da aynısını yaptırdı, ama sadece Clio'yu iyi bir okula sokmak için. Yaşadıkları yerdeki diğer tüm okullar aşırı dolu ve personel yetersizdi. Bu yüzden Edith, Clio ve Jude'u

Katolik okulundaki öğretmenler ve diğer veliler üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için en güzel kıyafetlerini giyip ayine gidiyorlardı. Onlara kendisinin sahip olduğundan daha iyi bir hayat başlangıcı vermek için. İyi bir eğitim ve daha iyi iş olanakları, böylece çok çalışmak zorunda kalmayacaklar ve

çok fazla. Clio'nun bunu ya da yapmaya çalıştığı başka bir şeyi takdir ettiğinden değil.

onun için. Edith haftanın altı günü çalıştığı Pazar günü erken kalkmak istemiyordu. Tanrı'ya inanmayı uzun zaman önce bıraktı.

İnanç ve korku bugünlerde aynı şeyden başka bir şey olarak görülemeyecek kadar iç içe geçmiş durumda. Ancak ister gerçek ister hayali olsun, sığınak hissi onun hala çok çekici bulduğu bir şey. Tarih boyunca kiliseler insanlar için korktuklarında, yas tuttuklarında ya da bir sığınağa ihtiyaç duyduklarında güvenli bir yer olmuştur.

Saklanacak bir yer. Tıpkı Edith'in şimdi yaptığı gibi.

Uğur Böceği'nin ona birçok konuda yalan söylediği açıktır.

"Merak etme Dickens. Sadece bir plan yapmamız gerekiyor," diyor Edith ama köpeğin onu çok iyi tanıdığını düşünüyor çünkü kocaman üzgün gözlerle ona bakıyor. Köpeği onun ne zaman mutlu olduğunu, ne zaman üzgün olduğunu ve ne zaman korktuğunu biliyor. Köpeği onu herhangi bir insandan daha iyi tanıyor. Sessizce inliyor ve Edith onu nasıl teselli edeceğini bilemiyor çünkü endişelenmekte haklı. "Her şeyden önce bundan kurtulmamız gerek."

Edith dün oturdukları sıranın altına uzanır ve parmakları sıranın altında saklı plastik torbayı bulur. Yalnız olduğundan emin olunca içine bir göz atar. Edith bu şeyi hiç sevmedi. Süpermarketteki eski iş arkadaşlarının ona emeklilik hediyesi olarak neden bronz bir büyüteç heykeli verdiklerini asla bilemeyecekti. Bu jesti takdir etmişti ama nakit parayı tercih ederdi. Heykel temizlendi ama üzerinde hâlâ kan izleri olması muhtemel. Bunu bilmek için gerçek bir dedektif olmasına gerek yok. Edith, heykelin ne zaman

Bir şeylerin saklanması gerektiğinde ve bir şeylerden kurtulmak gerektiğinde - bu daha önce de yapmak zorunda kaldığı bir şey - ve cinayet silahının kesinlikle ortadan kalkması .

Frankie

Frankie, Kennedy'nin Galerisi'nin dışındaki karavanda oturarak vaktini boşa harcadığından endişelenmektedir, ancak içgüdüğü kalması yönündedir. Jude Kennedy'nin bir konuda yalan söylediği belliydi - dürüstlük kavramıyla mücadele eden bir adam gibi görünüyordu - ve şimdi

Sattığı kağıt kesimleri kızı tarafından yapılmış. Kim olduğunu bildiği konusunda yalan söylediye, nerede olduğunu bildiği konusunda da yalan söylüyor olabilir. Frankie, Jude istediğinde oradan ayrıldı ama o zamandan beri galeriyi izliyordu.

Şimdiye kadar yirmi sekiz kişinin geçtiğini saydı: on dokuz kadın, dokuz erkek. Ayrıca on iki siyah taksi, köpeklerini gezdiren üç kişi ve bir dondurma kamyonu de vardı. Frankie bir trafik polisinin yaklaştığını görüyor ve içinden küfrediyor. Ceza yememek için bir kez bloğun etrafından dolaşmak zorunda kaldı bile. çift sarı çizgilerle doludur ve yasal olarak park etmek imkânsızdır, ancak

Başka hiçbir yerde galerinin net bir görüntüsü yok. Açılış saatleri kapalı olmaması gerektiğini açıkça belirtmesine rağmen hala kapalı.

Frankie bir an için gözlerini galeriden ayırıp dışarıda park ettiği eski ve güzel kiliseye bakıyor. Tabelada kilisenin adının Aziz Paul Kilisesi olduğu yazıyor ve binanın arkasında duvarlarla çevrili gizli bir bahçeye benzeyen bir yer görebiliyor. Burası kızının vakit geçirmekten hoşlanacağını bildiği türden bir yer. Küçük kızı eski kiliseleri ve mezarlıkları hep sevmiştir.

Frankie'nin tüylerini diken diken eden pek çok şey. Kızlar her zaman annelerine .

Frankie'nin midesi oldukça gürültülü bir şekilde gurulduyor ve ona bugün hiçbir şey yemedi ini hatırlatıyor. Yolun hemen a a ısında  irin bir kafe var. Belki minibüsü kısa bir süreliğine burada bırakabilirdi, biraz kahve kesinlikle uyanmasına yardımcı olurdu ve pencereye oturursa galeriyi hala görebilirdi. Açlık ve yorgunluk onu risk almaya ikna eder.

Kafeye girerken polis arabasının caddenin durduğunu görmüyor.

Frankie aylardır dışarıda yemek yemedi. Mekan ucuz ve ne elidir ama gerçeküstü ve abartılı hissettirir. Tek kişilik rahat bir masa bulur ve menüyü okumaya ba lar.

 ki polisin galeriye doğru yürüdüğünü görmüyor.

Sadece bir kahvaltı menüsü ama çok fazla seçenek var. Bugünlerde insanların çok fazla seçeneği var. Frankie klasik kahvalt dan iki tane sipariş etmeye karar verir.

Biri yemek için, biri de götürmek için. Dışarıda sokakta oturan evsize verecektir. Garsona sipari ini verir, o da bah i  umuduyla havadan sudan konuşur.

Frankie, bu sabah teknesini ziyaret eden aynı dedektif tarafından bir kızın polis arabasına bindirildi ini görmez.

Sipariş ettiği yemek çabucak gelir, ancak bir ısırık bile alamadan telefonu çantasının içinde bip sesi çıkarır, bu da polis arabasının pencerenin önünden geçtiğini görmediği anlamına gelir. Telefonundan neredeyse bir yıldır ses  ıkmamı tı -kendi kurduğu bir alarm değilse tabii- ve bu beklenmedik ses onu yerinden sıçrattı. Mickey Mouse'lu saatinin saatine bakar ve bugün neden gelmediğini öğrenmek için i  yerinden arıyorlardır diye düşünür. Ama  yle değildir.

Hapishaneden biri. Bu onun kızı. Ka alı neredeyse tam bir yıl olmuş.

Mesaj kısa, sadece    kelime:

YARDIM ET ANNE.

Clio

"Polisi aramamalıydın," diyor Clio, çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken kardeşini takip ederek. Dedektifin kızla birlikte hemen ayrılması ve yukarı gelme zahmetine katlanmaması onu rahatlatmıştır: DCI Chapman Clio'yu *burada* fark etseydi durum garip . Patience gittikten sonra başka bir polis memuru Clio ve Jude ile konuşmuş ama hâlâ cevaplanmamış pek çok soru var.

"Neden onları aramamalıydım?" Jude, sadece onun için ayırdığı somurtkan ses tonuyla sorar.

"Çünkü kız annemin nerede olduğunu biliyorsa bile bize şimdi söylemeyecektir."

Jude zaten nefes nefese kalmıştır - egzersizle her zaman mesafeli bir ilişkisi olmuştur - ama merdivenler Clio için rakip değildir. Ondan önce tavan arasına ulaşmayı ve kendine biraz zaman kazandırmayı umarak ilerliyor. Düşünmeye çalışıyor ama düşünceleri gerçeklerden korkuyor. Belki de bir hata yapmıştır.

"Annem kimseye güvenmezdi - bize bile - o halde neden bakım evinde yeni tanıştığı rastgele bir kıza güvensin ki?" Clio yüksek sesle düşündüğünü söylüyor. Jude cevap vermiyor. "Cevabı bana telepatik olarak mı söylüyorsun?"

diye soruyor ama adam hala cevap vermiyor. Muhtemelen bu durumu nasıl düzelteceğini düşünüyor.

her zaman olduğu gibi soruna neden olan Şey yerine sorun. Clio kızın polise ne söyleyeceğini merak ediyor.

"Bana tekrar anlatın" diyor. "Bu *genç kız* nasıl oldu da burada yaşamaya başladı ve sonra nasıl oldu da annemizin bakım evinde çalışmaya başladı? Bu çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor ve biliyorsun ben bunlara inanmam."

Jude omuz silkiyor, tıpkı çocukken bir soruya cevap vermek istemediğinde yaptığı gibi. Özel dikim ceketinin kollarından dışarı fırlayan bembeyaz gömleğinden görünen kol düğmeleriyle oynamaya başlar. Ama sonra ağzından gerçeğe benzeyen bir Şey dökölünce onu Şaşırtıyor.

"Kız buraya yaklaşık bir yıl önce geldi. Sırtında bir sırt çantası ve sesinde gerçek bir tavır olan cılız, küçük bir kuş gibiydi. Beni uzun zamandır kayıp olan babası sanıyordu, buna inanabiliyor musun?" O gülüyor ama Clio gülmüyor.

"Az önce söylediğın Şeyi Kolumbo mu yapmam gerekiyor, yoksa bana bunun ne anlama geldiğini söyleyecek misin? Neden *senin* onun babası olduğunu düşünsün ki?" diye sorar ve kavgacı kardeşler haline geri döndükleri açıktır.

bir zamanlar vardı.

"Belki de basit bir hüsnükuruntu vakasıdır? Gevezeliği bırakıp biraz *dinlemeyi* denersen sana ne olduğunu anlatırım. Bugünlerde yeterince müşteri bulamamanıza Şaşmamalı, size terapi için geliyorlar ve muhtemelen tek kelime edemiyorlar. Söylemeye *çalıştığım* gibi, kıza babası olmadığımı açıkladım -bir kadınla hiç yatmadığım için bu pek olası görünmüyordu- ve ağlamaya başladı ve ... Onun için üzıldüm. Belli ki birinden ya da bir Şeyden kaçmıştı ve ben de yardım etmek istedim. Sanırım bana seni hatırlattı, senin kaçtığın zamanları. Hâlâ çocuk olduğumuz zamanları. Ben de bir süre tavan arasında kalabileceğini söyledim."

Clio evden ne zaman kaçtığını ya da neden kaçtığını düşünmek istemiyor. Bu bir ömür önceydi. Onun yerine "Kız kirayı ödedi mi?" diye soruyor.

"Hayır."

"Ama o zaman ... senin çıkarın neydi?"

"Sevgili kardeşim, bana bir faydası olmadığı sürece hayırsever davranışlarda bulunamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Evet."

"Kaba."

"Bence şu anda odaklanmamız gereken şey annemi bulmak." Jude gözlerini devirir. "O konuda iyi şanslar."

Clio küçük odanın etrafına bakar ve duvardaki kâğıt kesliğini fark eder. Siyah bir tilki resmi. "Bu tanıdık geliyor," diyor daha yakından bakarak. "Noel için bana bunlardan birini göndermemiş miydin?"

"Evet. Yapmamalıydım. Galeride oldukça popüler olduklarını kanıtlıyorlar, sattım-"

"Neden geçen yıl bana Noel hediyesi gönderdin? O zaman konuşmuyorduk bile."

"Sana söyledim, kız bana biraz seni hatırlattı."

"Bana hiç benzemiyor-"

"Haklısın, güzel bir kız. Onun durumunu kastediyorum. Sen gençken kaçtığında ben daha çok küçüktüm ama hatırlıyorum. Sanırım o zamanlar seni özlüyordum çünkü sen bana annemden daha çok annelik ." Clio onun böyle bir şey söylediğini daha önce hiç duymamıştı, hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyordu.

Onu ne kadar sık yatırdığını, okula götürdüğünü, yemeğini pişirdiğini. Anneleri her zaman isteydi. Onlara dedektif olduğunu, işinin *önemli* olduğunu söylüyordu ama aslında tek yaptığı ara sıra hırsızlık yapanları yakalamaktı. Jude'un yüzü yine karardı. "Duygusallaşmaya gerek yok. Nadir bir nostalji anı yüzünden kararım bulanıklaştı, hepsi bu. Merak etme, bir daha olmayacak. Neden iyi bir şey yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Sanırım sana gönderdiğim kâğıt kesliğini hayır kurumuna verdin?"

Clio onu düzeltmiyor ya da ne kadar beğendiğini söylemiyor - zamanının çoğunu geçirdiğı odaya asacak kadar.

"Şimdi ne olacak?" Clio, ağabeyinin bir bahsi kazandığında ya da bir bulmacayı çözdüğünde yüzünde ifadeyi hatırlayarak sorar.

"Bir kadın vardı," diyor. "Bu bir ilk.

Hangi kadın?"

"Bir kadın. Alt katta, Noel'de *sana* verdiğim çerçeveli kâğıtla birlikte. Onu bir hayır *mi* bıraktın? Orada bulduğunu tahmin etmiştim."

Clio başını sallar. "Hayır. Yeni bir müşterim onu evimden çaldı ve dün onunla birlikte pencereden dışarı tırmandı." Bir süre birbirlerine bakarlar. Karşılıklı nefretlerini bir kenara bırakırlar çünkü ikisi de bu karmaşayı tek başlarına çözemeyeceklerini bilirler. "Kıza sanatı için ödeme yaptın mı?" Clio sorar.

"Burada kira ödemedenden kalmasına izin verdim, karşılığında da ufak tefek işler yaptım." "Yani onun talihsizliğinden faydalandın ve onu sömürdün. yetenek."

"Ben hiçbir zaman iyi bir yardımsever olmadım. O korkunç bakım evi müdürü, ne kadar az personelleri olduğundan bahsettiğinde kızın orada yardım edebileceğini söyledi. Başının üstüne bir çatı koydum. ve ona bir iş buldum. Onun bir dolandırıcı olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Clio, *bunun aynaya bakmak gibi bir şey olduğunu* düşünüyor.

"Ölünün arkasından kötü konuşmamalısınız, ama onun korkunç olduğuna katılıyorum," diyor.

"Ne? Kim öldü?"

"Bakım evi müdürü. Az önce onun korkunç olduğunu söylediniz-" "Joy'un öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Özellikle de bakım evini *ya da* annemizi hiç ziyaret etmediğin düşünüldüğünde, ilk isimle hitap ettiğinizi bilmiyordum." Jude ona bakıyor, ağzı bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor. "Ne? Sana daha önce söylemeye çalışmıştım."

"Ne zaman? Nasıl öldü?" diye sorar.

"Asansörde boynunda sıra dışı bir işaretle ölü bulundu." Ağabeyinin yüzünde alışık olmadığı bir ifade belirir ve Clio onun şoka girdiğinde böyle görüldüğünü fark eder. "En azından ben öyle *duydum*. Açıkçası kendi gözlerimle görmedim," diye geri adım atar.

"Lanet olsun."

"Fark eder mi?" Clio konuyu değiştirmek istediğini söylüyor. Kardeşinin kalıcı bronzluğunun biraz solgunlaştığını fark ediyor. "Polisin kızı ne için tutukladığını sanıyordun?"

"Annemden çalmak."

"Bir dedektif, iki araba ve iki kişi göndereceklerini sanmıyorum. Annemin banka hesabından kaybolan bir miktar para için memurlar, değil mi?" "Neden biri Joy'u öldürsün ki?" diye sorar.

"Sanırım bir mil uzunluğunda bir gönüllü kuyruğu vardı."

"*Sizce* kız mı yaptı?"

"Hayır," diyor Clio. "Yapmadığından neredeyse eminim."

Jude ona bakıyor. "Sence annemiz mi yaptı?" "Annem neden bakım evi müdürünü öldürsün ki?"

"Eğer Joy'a çarpıp kaçtıysa bu onun ortadan kaybolmasını açıklar. Ama haklısın, bu çok saçma." Yüzü yeniden düzelir ve sanki

Geçici bir transa girmiş ve yine o korkunç haline dönmüş. "Eh, bu parayı iyi bir şekilde kullanabiliriz, zaten muhtemelen annemizin parasıydı," diyor ve yataktan parayı almaya başlıyor.

"Polis, birini gönderene kadar hiçbir şeye dokunmamamızı söyledi."

"Paranın üzerinde birkaç yüz pound olsa ne fark eder ? birkaç bin yerine yatak mı? Bu iş mahkemeye giderse annemin vasiyetini çözmek aylar sürebilir. Sakın bana paraya ihtiyacın olmadığını söyleme. Şurada en az bir aylık ev kredisi duruyor olmalı."

"Annem *ölmüş* gibi davranıyorsun. O sadece kayıp. Onu bulabiliriz."

"bir şeyi bulamazsın." Clio onun sözlerinin kendisini nasıl hissettirdiğini saklamaya çalışır. "Peki ya kızın eşyaları?" diye sorar.

"Çöp kutuları bunun için var. Polis onu suçlamak için gereken her şeyi elde ettiğinde hepsinden kurtulacağım. Sanat eserleri hariç, onları alt katta satabilirim."

Clio, "Bence şimdilik her şeyi olduğu yerde bırakmalıyız," diyor ama Jude'un paradan daha fazlasını almasını izliyor. Tüm bunlarla ilgili bir şey onu rahatsız ediyor. Bir şeyler tam olarak doğru gelmiyor. Bulmacanın bir parçası hâlâ eksik, bunu biliyor.

"Annemin dün bakım evinde üç ziyaretçisi vardı. Bu yüzden Polis bana söyledi," diyor ve bu bilgiyi onunla paylaşmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyor.

"Popüler! Kim bilebilirdi ki!"

"Ben, bir avukat ve benmişim gibi davranan bir kadın." "Neden *biri* senin gibi davransın ki?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Ziyaretçi defterini benim adımı kullanarak imzalamışlar; bunu görmek beni şok etti. Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğuna eminim." "Sanırım gizem çözüldü. Kız annemi dolandırdı, muhtemelen

Joy'u öldürdü ve şimdi yakalanıp tutuklandığına göre yeni vasiyet geçerli olmayacak. Bana kalırsa buradaki her şey bizim hakkımız. Sevgili annem gelse de gelmese de."

Jude'un sarkık saçları tıpkı çocukken olduğu gibi gözlerinin içine düşüyor. Yaşına göre onu oldukça gülünç gösterecek bir şekilde saçlarını süpürmek zorunda kalıyor.

"Ya yanılıyorsan?" Clio soruyor. "Ya kız doğru söylüyorsa Gerçek mi? Ya kız masumsa ve annemiz sırf nazik olduğu için her şeyi ona bıraktıysa?"

"Bence dürüst olmayan sensin," diyor Jude, yüzünü ona dönerek. Clio'nun göğsü sıkışıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"İkimiz de kızın başka birine benzediğini biliyoruz ve muhtemelen annemin yaptığı şeyi yapmasının gerçek nedeni de bu." Sözleri bir yumruk gibi geliyor ama Clio başını sallıyor. Haklı olduğu bir nokta var. "Bak, tüm bunların çok zor olduğunu biliyorum.

zor," diye devam ediyor Jude. "Ama yakında bitecek." Sanki küçük kardeşi yıllardır ilk kez nazik davranıyormuş gibi geliyor ve bu onun dengesinin bozulmasına neden oluyor. Araları her zaman böyle değildi. Ama konuşmasını bitirdiğinde, kardeşinin tam da onun düşündüğü kişi olduğu ortaya çıkıyor.

"Tüm bunlar sona erdiğinde ..." diyor, yataktan biraz daha para alıp ceplerine doldururken, "iletişimde kalmamıza gerçekten gerek yok. O ölüp gömüldükten sonra yollarımızı ayıralım. Tamam mı?"

Sözleri onu parçalara ayırıyor.

Clio cevap vermiyor. Ona bakmıyor bile. Zihni istenmeyen düşünceler ve anılarla dolup taşıyor. Kızın parmağındaki uğur böceği yüzüğünü düşünüp duruyor ve polise ne söyleyeceğini merak ediyor.

Sabır

Beni tutukladılar. Her şey görüldüğü kadar kötü değilmiş gibi davranıyorum, kendime *Patience Liddell* adında birinin tutuklandığını ve bu benim gerçek adım olmadığı için gerçek benim hala özgür olduğumu söylüyorum. Ama bir polis karakolundaki kare bir kutunun içinde otururken *kendimi* özgür *hissetmiyorum*. Edith'in odasına son kez girdiğimden bu yana olan her şey, bana bir şeymiş gibi geliyor.

başkasının başına geliyor.

Polis arabasının arkasındayken bir mesaj gönderdim, kimse bana gönderemeyeceğimi söylemedi.

Çok geçmeden bana da bir mesaj geldi:

Eğer sessiz kalırsan sana yardım ederim.

Hemen ardından bir başkası geldi:

Sessiz olmazsan kendi başınasın.

Ve bir tane daha:

Tek kelime etme.

Şoför telefonumun sesini duyunca kenara çekti. Yolcu koltuğundaki memur indi, kapımı açtı, cep telefonumu aldı ve ellerime kelepçe taktı. Kelepçeler ağırı ve acıtıyordu. I

Sanırım bugün bütün iyi polisler görevde değildi çünkü iki tane kötü polis yakaladım.

Polisi sevmiyorum. Sadece kelepçeler ya da bana davranış biçimleri yüzünden değil, annem de polisi sevmezdi. Gerçi nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Bana onlara güvenmemeyi öğretti, ama sonra annem bana kimseye güvenmemeyi öğretti. *İnsanlara güvenilmez*, derdi başını hafifçe sallayarak ve dudak bükerek. Belki de onu dinlemeliydim. Sanırım annemin tüm hayatını neden kaçarak geçirdiğini anlamaya başlıyorum, her ne kadar nedenini ve neyden kaçtığını hala bilmesem de.

Daha önce hiç polis karakoluna girmemiştim. Buraya geldiğimizden beri parmaklarımı taradılar ve yüzümün fotoğraflarını çektiler. Çeşitli insanlar- Bazıları üniformalı, bazıları üniformasız, benimle değil benimle konuşuyorlardı. Sorularına elimden geldiğince cevap vermeye *çalıştım*. Onlara son bir yıldır kullandığım ismi söyledim ve şu anki adresimi verdim: Covent Garden'daki "The Attic". Sokağın adını ya da posta kodunu bilmediğime inanmadılar. Hayatımın büyük bir bölümünde bir teknede yaşadığım için, bunlar çok takıntılı olduğum ayrıntılar değil.

Ondan sonra beni bu kirli beyaz odada bıraktılar. İki sandalye ve bir masa var, başka da bir şey yok. Bugün hiçbir şey yiyip içmedim. Acıktım, susadım ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor ama sormaya çok korkuyorum. Hareket etmekten korkuyorum. Bir şey söylemekten ya da yapmaktan çok korkuyorum. Geçen yıl çalışarak harcadığım paranın neredeyse tamamını kaybettim, artık tavan arasına asla geri dönemem, bu da evsiz olduğum anlamına geliyor. Evimi kaybettim.

ve sanat okuluna gitme umudumu kaybettim. Her şeyimi kaybettim ve bunların hepsi *doğru* olanı yapmaya çalıştığım içindi.

Kapı nihayet açıldığında sıçramama neden oluyor ve bunun beni suçlu gösterip göstermediğini merak ediyorum. Öyle olduğumu düşündükleri çok açık.

"Tekrar merhaba, ben DCI Charlotte Chapman. Sizi tuttuğum için üzgünüm. Bekliyorum," diyor polis arabasına bindirilmeden önce kısa bir süre gördüğüm kadın. Kapıyı arkasından kapatıyor ve masanın diğer tarafına oturuyor.

Genç, belki yirmili yaşlarının sonunda, omuz hizasında sarı saçları var ve bir tarafında pembe bir röfle var. Tişört üzerine tüvit pantolon takım giyiyor ve parmaklarında birkaç gümüş yüzük var. Bir dedektife benzemiyor.

"Size bir şey getireyim mi? Çay, kahve, su?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, susamış olmama rağmen.

"Emin misin? Bir süre burada kalacağız."

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ," diye ekliyorum. Tanımadığım ya da sevmediğim insanlara karşı bile her zaman kibar olmak üzere yetiştirildim.

"bakın. Kayıtlara geçmesi için, adınızın Patience Liddell olduğunu ve on sekiz yaşında olduğunuzu belirttiniz. 'The Attic'te ikamet ediyorsunuz.

Covent Garden'daki Kennedy Galerisi'nin üstünde. Bu doğru mu?"

Düşüncelerim biraz karışıyor ve bir cevap oluşturacak kadar hızlı toparlayamıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Yüksek sesle cevap verebilir misiniz lütfen?" diye soruyor, masanın üzerindeki küçük bir makineyi işaret ederek. Tırnaklarının hepsinin farklı renklere boyanmış olduğunu fark ediyorum. Benimkiler boyasız ve ısırılmış.

"Evet," diye cevap veriyorum, artık kaydedildiğimi bildiğim için sesimden utanıyorum. Sesim kendim gibi çıkmıyor.

"Windsor Bakım Evi'nde kalan yaşlı sakirlere yönelik çok sayıda hırsızlık suçlaması nedeniyle tutuklandınız. Bir sakinin yetişkin çocukları da vasiyetini değiştirmesi için onu zorladığınızı iddia ediyor." Kaşlarını kaldırıp bana baktı ve okumaya devam etti. "Bu sakinin adı Bayan Edith Elliot. Banka kartı son zamanlarda haftada en az bir kez kullanılmış, her ne kadar Bayan Elliot birkaç aydır odasından çıkmamış olsa da.

Eşkalinize uyan bir kişi güvenlik kameralarına yakalandı.

kartın kullanıldığı zamanlar. Aynı banka kartı bugün erken saatlerde çantanızda bulundu ve Bayan Elliot kayıp." Dedektif sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi başını kaldırdı. Yapmadığım zaman, devam ediyor. "Bayan Elliot'ın oğlunun sanat galerisinin üst katındaki bir dairede tutuklandınız.

hesabından alındığına inanılan büyük miktarda nakit para bulundu. Ve hediye olduğunu iddia ettiğiniz kadının mücevherlerini takıyordunuz.

Memurlar başka çalıntı eşyalar da buldular ve tartışılması gereken başka bir konu daha var. Bakım evindeki patronunuzu nasıl tanımlarsınız, Joy?

Bonetta?"

Kaba, güvenilmez, beceriksiz, umursamaz, güvenilmez, zorba, yalancı ve hırsız.

"O iyi," diyorum.

Dedektif bana sert sert bakıyor. "İkimizi de biraz kurtarmaya çalışacağım. Sen de aynısını yaparsan çok memnun olurum. Onu neden öldürdün?" Az önce söylediklerini sindirmem bir anımı aldı.

"Ben ... yapmadım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten öldü mü?"

DCI Chapman iç çeker. "Sanırım bunu zor yoldan yapacağız. Evet, o öldü. Hem de çok. Onu en son canlı gören kişi

..." notlarını kontrol ediyor "Bay Henderson, son derece yardımcı oldu ve hakkınızda çok ayrıntılı bir ifade verdi. Bay Henderson'ın çalınan savaş madalyaları 'Tavan Arası'ndaki yatağınızın altında bulundu, bu da bize onun şüphe duymamız için bir neden vermiyor. Joy sizi iş üstünde yakaladı mı? İçeri girdi ve seni yaşlı adamın eşyalarını çalarken mi buldu? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Ben yapmadım-"

"Yatağınızın altında bulduğumuz savaş madalyalarını aldığınızı inkar ediyor musunuz?" "Madalyaları aldığımı itiraf ediyorum ama onları geri verecektim. Joy yaptı

beni gör ama-"

"Ama sonra onu öldürdün."

"Hayır!"

"Cesedi bozuk bir asansöre koymak, birkaç saat boyunca kimsenin onu bulamaması anlamına geliyordu, ancak yine de kabaca ne zaman öldüğünü söyleyebiliyoruz ve yaklaşık seni bulmaya geldiği zaman. Ondan sonra kimse onu görmemiş. Kafatasına aldığı sert bir darbe sonucu öldü, bu kadarını biliyoruz ama ona neyle vurdunuz? Ve neden onun cansız bedenini asansöre sürüklediniz ve boynuna sıra dışı bir işaret taktınız?" Sanki konuşmamı bekliyormuş gibi duraklıyor ama söyleyecek sözüm yok. Az önce söylediklerine tepki bile vermiyorum çünkü nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. "Cinayet silahı nerede?"

"Bilmiyorum," diyorum. Gerçek bu ama bana bakmaya devam ediyor.

"Ben kimseyi öldürmedim. Tutuklandığımda kimse *cinayetle* ilgili bir şey söylemedi."

"Bunun için üzgünüm, açıkçası yapmalıydım ama bazı testlerin bekliyordum. Adli tıp ekibinin bugünlerde yapabildikleri inanılmaz. Olay yerinde bulabildikleri ipuçları kimin ne yaptığını kanıtlıyor. Öyle ki birinin iyi bir yalancı olup olmaması gerçekten önemli değil: kanıtlar bize bilmemiz gereken her şeyi söylüyor. Sanırım seninle çok fazla zaman harcadım. Sorusu olan var mı?"

"Bana telefon gelmeyecek mi?"

"Bu güzel bir soru. Evet, . Soru sorma sırası bende. Bunu neden ?"

Tek kelime etmememi ve cevap vermememi söyleyen mesajı hatırlıyorum. Zaten söylediğim hiçbir şeye inanmıyor. Kendimi savunmaya çalışmaktan yoruldum ve muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söyledim. DCI Chapman başını sallıyor

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ve bir an için belki de okuyabildiğinden korkuyorum. İç çekiyor ve başını sallıyor.

"Daha çok gençsin. Önünde koca bir hayat var. Eğer bana olanlarla ilgili gerçeği anlattırsan, belki de tüm hayatını

Hapishane." Hala bir şey söylemiyorum ama ağlamaya başlıyorum. "Tamam, istediğin olsun. kalsın, yasal temsilci istemelisin çünkü buna ihtiyacın olacak. Henüz resmi olarak suçlanmadın ama suçlanacaksın. Şimdilik son bir sorum var: İsminiz. Aslında senin adın değil.

Öyle mi? Bu yüzden sizi işleme almamız biraz zaman aldı, çünkü sizin doğum tarihinize sahip Patience Liddell adında biri *yok*. Bugünlerde bu tür şeyleri kontrol edebiliyoruz. Peki, siz kimsiniz? Gerçekten mi?"

Patience'ın gerçek adım *olmadığını* ve bu ismi seçtiğimi doğrulayabilirim. Liddell soyadını Alice Liddell'den, gerçek Alice Harikalar Diyarında'dan dolayı aldım. Çocukken en sevdiğim kitaptı - kendim okumadan önce annemden bana okumasını istediğim kitap. Ama neden bu kadına yardım edeyim ki?

benim hakkımda kararını çoktan verdi mi?

Gözyaşlarımı kuruluyorum. "O telefon görüşmesini yapmak istiyorum."

Frankie

Frankie kızına şimdiden on kez mesaj atmış ama cevap yok. Kendi telefonuna göre, mesajlar okunmamış bile. Nellie'nin numarasını elli kez çevirmiş olmalı ama doğrudan telesekretere düşüyor. Ve bu sadece genel bir kayıt, kızının sesi değil, bir ses

çok özlüyor. Mesajı aldığını hayal edip etmediğini merak edip duruyor ama her kontrol ettiğinde mesaj hala orada: YARDIM ET ANNE.

Frankie'nin göğsünde bir ağrı vardır ve nefes alamıyormuş gibi hisseder. Bu hissi hatırlıyor. Kızı ilk kaybolduğunda -her yerde olduğu gibi bir süpermarkette- henüz çok küçüktü. Artık on sekiz yaşında olması önemli değil; panik duygusu ve ezici korku tamamen aynı hissettiriyor. Frankie'nin küçük kızının ona ihtiyacı var ve nereden başlayacağını bilmiyor. Artık iştahının kalmadığı kahvaltı masaya biraz para koyar ve kafeden ayrılır. Aceleyle minibüse geri döner -yirmi dört adım- ve minibüsün üzerinde sarı bir park cezası görür. ön camda. Onu kapıp çantasına koyar ve zamanında kafasını kaldırıp onları görür: galerinin sahibi ve pembe evdeki kadın. Birlikte. Dar bir ara sokağın önünde duruyorlar.

Galeriye doğru yürürler ve Frankie, sabahın geç saatleri olmasına rağmen kapıdaki tabelada hâlâ *Kapalı* yazdığını görür. Jude Kennedy kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra Arnavut kaldırımlı caddeden Trafalgar Meydanı'na doğru yürür. Pembe evdeki kadın da ters yönde yürüyerek uzaklaşır. Birbirlerine sarılmıyorlar ya da veda etmiyorlar. Sanki

Yabancılar ve tüm sahne biraz garip , bu yüzden Frankie az önce çıktıkları ara sokağı kendisi araştırmaya karar verir.

Covent Garden turistler ve alışveriş yapanlarla dolup taşıyor ama hayat ona insanların genellikle başkalarının ne yaptığını ya da yapmadığını fark edemeyecek kadar kendileriyle meşgul olduğunu öğretmiş. Minibüsten ara sokağa kadar kırk sekiz basamak var. İlk başta, orada hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor - sadece geri dönüşüm için bırakılmış birkaç çöp kutusu ve karton kutu - ama sonra kapıyı fark ediyor binanın yan tarafında.

Kilit açmak şaşırtıcı derecede kolaydır. HMP Crossroads'taki bir mahkumun ona yapmayı öğrettiği ilk şeylerden biri buydu. Tembel Jane - kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanırdı- Frankie'nin bir keresinde kapı anahtarlarını kaybettiğinde çilingire ne kadar ödediğini görünce gerçekten çok şaşırmıştı. Jane -dışarıdan ve içeriden bir işkolikti, hiç de tembel değildi- ona bir daha asla kapı kilidini açmak için bir erkeğe ihtiyaç duymayacak kadar çok şey öğretti. Modern kilitler biraz daha zahmetlidir, ancak çoğu kapıda bulabileceğiniz temel türdeki kilitleri açmak kolaydır.

Nasıl olduğunu biliyorum. Frankie'nin anahtarlığında bir alet var ve otuz saniyeden kısa sürede içeri .

Onu karşılayan manzara hayal kırıklığı yaratıyor, sadece merdivenler. Hem de bir sürü. En tepeye ulaştığında toplamda yüz yirmi üç basamak olduğunu keşfeder. Sonra başka bir kapı var, bu da açacak başka bir kilit demek. O ikinci kapıyı iterek açar ve nefesi kesilir. Duvarda çerçevesiz bir tilki resmi vardır, kızı buradadır, bundan emindir. Frankie yatağa koşar ve yastığı yüzüne doğru kaldırır, hala *onun* kokusu vardır. Frankie daha önce alt kattaki galerideyken Nellie muhtemelen bu odadaydı. Ev sahibi ona yalan söylemişti ama buna şaşırmamalıydı. Kennedy'ler yalancılarla dolu bir ailedir.

Sanki başka ne bulabileceğinden korkuyormuş gibi yavaşça etrafına bakınır. Rayın üzerindeki bazı giysileri tanır ve gerçek olduklarından emin olmak için onlara dokunur. Yatağın üzerinde başka tanıdık eşyalar da vardır.

Frankie'nin acil durum paralarını saklamak için kullandığı Japon çay tenekesi. İçeriği kontrol eder ama kutu boştur. Her yerde garip bir his vardır ve sanki biri aceleyle çıkmış gibi görünüyor. Sonra duvara yaslanmış sanat portfolyosunu görür. Fermuarını açar ve birbiri ardına kesilmiş kağıtları görünce ağlar, hepsini kızı yapmıştır, bundan emindir.

Frankie terk edilmiş tavan arasının ortasında dururken kendini çaresiz hisseder. Bir anne ile kızı arasındaki sevgi, iki taraf arasında imzalanmış bir sözleşme gibidir.

görünmez mürekkep, ancak şartlar ve koşullar değişir. Herkesin bir annesi vardır, ama herkesin anne sevgisi yoktur. Frankie ne olursa olsun kızını her zaman sevecek. Yapmak için imza attığı şey buydu. Bir anne olmak için. Onu geri almaya bu kadar yaklaşmışken bir şekilde onu kaçırmış olmak yıkıcı. Şimdi ne yapacağını, nereye bakacağını ya da onu nasıl bulacağını bilmiyor.

Ama *onlar* biliyor.

Ve Frankie onları nasıl bulacağını biliyor.

Kızının sanat eserini alır ve koşarak merdivenlerden aşağı iner - yüz yirmi üç merdivenin tamamı - sonra aceleyle minibüse gider. Frankie pembe kadını bir kez daha ziyaret edecek ve bu kez randevu alma zahmetine girmeyecek.

Clio

Meşgul olmak Clio'yu kendi düşüncelerinden uzak tutar. Çok fazla düşünmek, hissetmek, hatırlamak için zaman tehlikeli. Normalde görülecek, dinlenecek, yardım edilmeye çalışılacak müşteriler ama o tüm işlerini iptal etti.

randevuları var. Sonuç olarak, ev çok sessiz ve kendi düşünceleri ve korkuları çok gürültülü. Kendi sesini bastırmak için başka birinin endişelerinin gürültüsüne ihtiyaç duyuyor. Clio, içinde yaşadığı evde kaybolmuş gibi zemin katta dolaşıyor, kapıları açıyor ve sanki arkalarında birini bulmayı bekliyor. Ama burada başka kimse yoktur. Artık yok.

İnsanları okumak Clio'nun sadece işi değil, süper gücü. Ancak kendini anlamaya çalışmak her zaman zor olmuştur. Ve olanlardan sonra kendini tekrar bir araya getirmek mümkün değildi, gerçekten denediğinden değil. Düzeltilmeyi hak ettiğini düşünmüyordu.

Clio pembe evde her zaman yalnız yaşamıyordu. O zamanlar sadece üç kişiydiler: Clio, kocası ve kız bebekleri. Bir kendine ait mutlu bir ailesi vardı, ancak şimdi daha çok bir rüya gibi geliyor. Anılarının kenarları zamanla biraz yırtılmış ve solmuş. Hayatının en güzel ayları, günleri, saatleri ve dakikalarıydı ama mutluluğu ondan çalındı. O üç günü düşünerek kendi içinde kayboluyor.

Eskiden burada yaşayan insanlar, değerli her şeylerini kaybetmek üzere olduklarına dair hiçbir fikri olmayan insanlar. Clio'nun o versiyonu artık yok,

ve o zamanın anıları ona kendi hayaleti tarafından rahatsız ediliyormuş gibi hissettiriyor. Olabilecekler konusunda uyarılmış olsaydı neyi farklı yapacağını merak ediyor ve cevap her zamanki gibi aynı: her şeyi.

Elbette, bebeğe bakmak için sürekli yoruluyordu ve belki evliliği mükemmel değildi - hangi evlilik mükemmeldir ki? - ama her şeye sahipti ve hepsi elinden alınana kadar bunu göremedi. Hayattan zevk almalıydı. Mutlu olacak o kadar çok şey varken. Clio üst kata çıkıyor, yatak odasını geçiyor ve koridorun sonundaki odaya ulaşana kadar sahanlık boyunca ilerliyor. Eskiden kapıyı açmaya korkardı ama bugünlerde farklı görünüyor. Burası artık onun *koleksiyon odası*. Muhtemelen evdeki en güzel oda, en iyi ışık ve manzaraya sahip, ancak Clio bu odanın ne olduğu yüzünden burada çok fazla zaman geçirmezdi. Ta ki bir dekoratöre pembe duvarları grinin hüznünlü bir tonuyla boyatana, halıyı sert ahşap bir zeminle değiştirene ve gri duvarları yerden tavana kadar raflarla kaplaması için bir marangoza para verene kadar. Bir kütüphane inşa ettiğini sanıyordu. Bir odayı kendisinininkinden daha mutlu sonla biten hikayelerle doldurmak güzel bir fikir olabilirdi ama Clio kitap toplamıyor.

Bu evi hem seviyor hem de nefret ediyor. Onu sürekli olarak sevmiş ve hayatındaki herkesten daha uzun süre onunla ilgilenmiştir. Clio, bir zamanlar olduğu gibi bir yuva olmadığı için evden nefret ediyor ama onu asla satamıyor, asla temelli terk edemiyor çünkü acısını geride bırakamıyor. Bunu hak etmiyor. Ne zaman

Duvarlar içine kapanmaya başlar - meşgul olmazsa bazen olduğu gibi -lio mezarlığa kaçmak için kendine izin verir. Kısa bir yürüyüş mesafesinde, sadece bir sokak ötede ve bu sadece doğru ve adil görünüyor. Bunu hak ettiğini düşünüyor

Gece gündüz peşini bırakmayan anılar ve sürekli olarak sahip olduğu ve kaybettiği her şeyin . Bu, onun kalan parçalarını bir arada tutan bir tür kendine zarar verme biçimidir.

Bugün, daha önceki pek çok gün gibi, sokağın sonundaki küçük mezarlık boştur. Clio'ya farklı gelen tek şey izlendiğine dair hissettiği tuhaf duygudur. Bu his tüylerini diken diken eder ama arkasını döndüğünde orada kimse yoktur. Yalnızlık insanlara oyun oynamayı sever. Suçluluk da öyle. Clio küçük mezar taşını bulur ve önünde diz çöker, ilk kez kıyafetlerinin kirlenmesini umursamaz. Annesinin nereye gömülmek istediğini merak eder ve bunu yapmadığı için kendini yanlış hisseder.

Cevabı biliyorum.

Clio, tavan arasında yaşayan ve bakım evinde çalışan kızın muhtemelen bildiğini düşünüyor. Belki de annesi hakkında Clio'nun bir sürü şey biliyordur. Yabancılar annelerinin farklı bir versiyonunu görme eğilimindedir.

sevdiğimiz insanlar. Clio annesini hâlâ seviyor ama ondan nefret etmeye de kararlı. Tavan arasındaki kızın annesinin tüm kötülüklerini bildiğinden şüphe ediyor.

Annesinin yaptığı şeyleri, eğer bilseydi yardım etmeye bu kadar hevesli olmazdı. Edith Elliot'a bakan herkes artık sadece tatlı bir yaşlı kadın görüyor. Günümüzde tanıştığımız herkes geçmişte olduğu kişi değildir.

Yaşlı annesi kayıptır ama Clio onun kaybolduğundan şüphelenmektedir. Onu nerede bulacağını bildiğini düşünüyor ama aramaya hazır değil. Clio da bakım evi müdürünün ölmüş olmasından memnundur.

Dedektif Clio'nun yanlış *bir şey* yaptığından şüphelenmekte haklıydı, ama Annesi gibi Clio da gerçek dünyanın geri kalanından saklamakta çok başarılı. İnsanlar diğer insanları dış görünüşlerine, konuşma tarzlarına ve işlerine göre yargılamakta her zaman çok hızlıdır. Bir terapist nazik, şefkatli ve zeki biri olarak görülür. İnsanların dürüst açık olabileceği biri. Güvenebilecekleri biri. Eğer insanlar gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini bilselerdi, ona bir daha asla güvenmezlerdi.

Clio parmaklarını öptükten sonra küçük mezar taşına dokunur, orada gerçekten kimsenin olmadığını bilmektedir. Ölümün bir son olduğuna inanıyor. Tanrı'ya inanmıyor ama Clio bazen Tanrı'ya inanmış olmayı diliyor.

Bir şeyler. İnançlı insanları, öldükten sonra da bir şeyler olduğunu düşünen insanları kışkırttığını hissediyor. Clio'nun yıllar önce kaybettiği sevdikleri ve onlar olmadan hayatını boş ve anlamsız hissediyor. Bu yılki Anneler Günü bazı mutsuz anıları canlandırdı ve zihninin boşlukları yanlış doldurmasına neden oldu. Hope nazikmiş gibi davranır ama çoğu zaman acımasızdır.

Yine bir şey duyar, bir dalın kırılma , ama arkasını döndüğünde hâlâ hiçbir şey görmemektedir. Mezarlıkta yalnızdır ve Clio hayaletlere inanmamaktadır.

Ama anıları peşini bırakmıyor.

Bazen gidebilmeyi, hayatını bırakıp yeni bir hayata başlayabilmeyi diliyor. Ama yapamaz. Kimse yapamaz. Gerçekten yapamaz. Eskiden olduğumuz insanlar her zaman eninde sonunda olduğumuz insanları yakalar. Bu yüzden Clio yıllardır yapmadığı bir şeyi yapar ve kendini ağlamaya bırakır.

Frankie

Frankie pembe evdeki kadının, sadece küçük çocukları gömerken kullanılan türden küçük bir mezar taşının önünde çömelip hıçkıra hıçkıra ağlamasını izliyor. Kadının ağlarken omuzlarının nasıl titrediğini ve ayağa kalkarken nasıl tökezlediğini görüyor, sanki keder ayakta durmasını çok zorlaştırmış gibi. Frankie'nin içinde onu rahatlatmak için tuhaf bir dürtü vardır -kimseyi acı içinde görmekten hoşlanmaz, onu incitmiş olanları bile- ama kadının gittiğinden emin olana kadar bir ağacın arkasına saklanarak geride kalır.

Frankie onu buraya kadar takip etmiş ve iyi ki de etmiş. Pembe evdeki kadın hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu ama bunu bilmiyordu. Yosun kaplı mezarların arasından dolambaçlı yollardan geçerek kadının önünde ağladığı küçük mezar taşına . Hâlâ yeni görünüyor. Beyaz mermere kazınmış kısa yazıyı okuyor:

ELEANOR KENNEDY

10 Eylül 2002-30 Mart 2003 Sonsuza dek
sevildi

Bir küçük bir kız çocuğunun mezarı. Çocuğun Eylül ayında doğduğunu görür ve kendi kızını düşünmeden edemez. Frankie'nin kızının doğumunu kutladığı pek çok mutlu anısı vardır.

Kızımın doğum günü her bahar, her zaman yılın o muhteşem zamanında, uzun ve karanlık bir kıştan sonra ağaçlarda yapraklar belirmeye başladığında ve çiçekler

çiçek açmaya başladı. Bu zavallı kadın kızıyla hiç doğum günü kutlayamadı, bir tane bile. Pembe evdeki kadının bir çocuk kaybetmenin yıkıcı acısını yaşadığını bilmek işleri değiştirir. Frankie, Clio'yu takip ederek onunla yüzleşmeye niyetlenir ama artık bunun bir anlamı yoktur. Kadın Frankie'nin kızının nerede olduğunu bilmemektedir, Frankie artık bundan emindir.

Cep telefonunu tekrar kontrol eder ama yeni bir arama ya da mesaj yoktur. Sadece sonuncusu:

YARDIM ET ANNE.

Frankie istiyor ama önce kızını bulması gerekiyor.

Polisin ona yardım etmeyeceğini biliyor ama hapishaneden birinin kızının telefonunun izini sürüp süremeyeceğini merak ediyor. Bir mahkuma iyilik borçlu olmak asla iyi bir fikir değildir ama bu durumda risk almaya değer olabilir. Dün hapishaneye ya da işine geri dönebileceğini hiç düşünmüyordu ama artık her şey farklı. Yeniden bir umudu ve amacı var; kızı hâlâ ona ihtiyacı var. Eğer Frankie onu bulabilir ve bozulan şeyi düzeltebilirse, ikisine de destek olabilmesi için işini kaybetmemesi çok önemlidir. Vardiyasına birkaç saat geç kalmıştır ama bugünkü grup seansından önce oraya varırsa kimsenin bunu fark edeceğinden şüphelidir. Baş kütüphaneci olarak Frankie istediği gibi gelip gitmekte özgürdür. çoğu zaman memnun eder. Resmi olarak istifa etmiş değil, sadece bir daha işe gelmeyi planlamıyordu. Belki de her şeyin eski haline dönmesinin ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmanın bir yolu vardır. Belki hâlâ eskisi gibi olabilirler.

Londra'dan HMP Crossroads'a gitmek bir saat sürüyor ve Sonunda hapishane otoparkına ulaştığında onun yerine başka biri park etmiştir. Frankie park yerinin sahibi değildir -açıkçası- ve otopark personel tarafından olduğu kadar ziyaretçiler tarafından da kullanılmaktadır, ancak bu alan onun *her zaman* park ettiği yerdir.

Bu iyiye işaret değil. Minibüste üniformasını giyer ve telefonunu sütyeninin içine saklar. Başka bir risk, ama almaya değer.

Minibüsten hapishane kapısına kadar yetmiş üç adım atması gerekiyordu ama istediği yere park edemediği için seksen iki adım atması gerekti. Frankie yine kafasının karıştığını hisseder. Bunun başka bir işaret olup olmadığını merak ederek tereddüt ediyor ama sonra uzaktan yaklaşan transfer minibüsünü görüyor. Personel ve mahkumların hepsinin aynı kapıdan geçmesi gerekiyor. Eğer o yapmazsa

Acele ederse kuyruk ve kaos olacak ama kaos tam da ihtiyacı olan şey olabilir. Frankie personel kartını çıkarır ve içeri girer.

Çantasını dolabına koyar, sonra sessizce resepsiyona giden basamakları sayar. Bugünkü nöbetçi, sık sık hastalanan ufak tefek, yuvarlak bir adam. Hiçbir doktorun yardımcı olabileceği bir şey değil, adam tedavi edilemez bir tembellikten muzdarip. Boyu kadar sabrı da kısa olan bu adamın dağınık kıvrıkcık beyaz saçlarına ve aynı hizadaki kaşlarına bakmaktan kendini alamıyor.

güvenlik kartını kontrol ediyor. Kartı yüzüne çok yakın tutuyor - sanki gözlüğe ihtiyacı varmış gibi - ve Frankie ile neredeyse on yıldır çalışmasına rağmen ekranını iki kez kontrol ediyor. Homurdanıyor ve sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi geçmesine izin veriyor. Adam ona bir zamanlar kızıyla birlikte Londra Hayvanat Bahçesi'nde gördükleri dost canlısı olmayan bir keçiyi hatırlatıyor.

Resepsiyondan tarama odasına kadar yirmi sekiz basamak bulunmaktadır. Frankie her zamanki gibi anahtarlarını ve metal olan her şeyi taşıma bandına koyduktan sonra vücut tarayıcısından geçiyor ve bip sesiyle duruyor. Kurallara göre geçmesi gerektiği gibi ikinci kez geçiyor ve makine yine bip sesi çıkarıyor, tıpkı bildiği gibi. Frankie protokolde olduğu gibi bacaklarını hafifçe açmış ve kollarını havaya kaldırmış bir şekilde kenarda duruyor. Şimdiden terlemeye başladığını hissedebiliyor. Şu anda vücudunun etrafında metal arama çubuğunu sallayan kadın personel sadece sınırda dostça davranıyor. Asa vızıldadığında daha da az. İki kez.

"Üzgünüm, sanırım yeni sütyenimden kaynaklanıyor. Balenli," diyor

Frankie. "Daha sonra ateşli bir randevun var, değil mi?"

"En iyi ihtimalle ılık."

"Ha!"

İkisi de bir kamyonet dolusu yeni gelenin resepsiyona girdiğini duyunca dönüyorlar; burası ülkedeki tek kadın hapishanelerinden biri ve kalabalıklaşmak üzere.

Frankie iç çekti. "Geliyor."

"Tanrı olsun," diyor meslektaş. "Ben de sigara içmeye gitmek üzereydim. Devam edin ve randevunuzda iyi şanslar!"

Frankie "Teşekkür ederim," diye yanıtlar. Eğer hapishaneye telefon sokarken yakalansaydı sadece kovulmayacağını, tutuklanacağını biliyordu. Eşyalarını toplar, Mickey'sini kontrol eder.

Fare izler ve acele etmesi gerektiğini görür. Frankie kemerindeki en büyük anahtarı kullanarak kapının kilidini açar ve avluya geçer.

izledi. B bloğuna girmek için başka bir anahtar kullanıyor. Katına çıkmak için kırk basamak var ama bugün ikişer ikişer çıkıyor. Bir anahtar daha. Sonra kütüphaneye yirmi iki adım. Son anahtar ve içeride. Son on dört adım onu masasına götürüyor ve biri kütüphane kapısını çalmadan önce oturacak zamanı bile olmuyor. O yetişmeden kapı açılır.

"Oh, buradasın! Hasta olabileceğini duymuştum" diyor Taylor. Hapishanedeki en popüler gardiyandır, personel ve mahkûmlar tarafından çok sevilir. Frankie nedenini ya da Taylor'dan neden bu hoşlanmadığını anlamıyor. Belki de popülerliğinden, uzun at kuyruğunun yürürken sallanmasından ya da *her zaman* açıklanamaz bir şekilde neşeli olmasından. Frankie her zaman mutlu olan insanlara güvenmez.

"İşte buradayım!" Frankie, diğer kadının rahatsız edici derecede neşeli tonuna uymaya çalışarak söylüyor. Kulağa doğal gelmiyor ve kendi gülümsemesi de yarım ağızla ağzının kenarlarını çekiştiriyor.

"Harika. Bugün senin için dört tane var."

Frankie, "Dört, Çince'de ölüm anlamına gelir," diye ağzından kaçırır.

Taylor ona tuhaf bir bakış atıyor. "Öyle mi?" Sonra da sanki personel kantini gibi daha önemli bir yerde olması gerekiyormuş gibi saatini kontrol eder.

"İçeri gelin bakalım. Kitaplar ısırmasın ve siz eziklerle gerekenden daha fazla vakit geçirmek istemiyorum." Taylor mahkûmlara hakaret ederken gülümsüyor ve en tuhafı *da onların* gülümsemesi. Frankie aynı yaklaşımı kendisinin de deneyip denemeyeceğini merak ediyor ama insanları aşağılamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ya da onlara gülümsemekte.

Taylor listeyi uzatır ve Frankie de alır. Hapishanedeki her faaliyet için bir liste var, ama neyse ki listeler onun oldukça sevdiği bir şey. Mahkûmların tüm faaliyetler için hücrelerindeki bir bilgisayarı kullanarak online başvuru yapmaları gerekmektedir.

Frankie burada çalışmaya ilk başladığında, aşağıdakileri öğrenince şaşırır Mahkûmların bilgisayarları vardı ama sadece intranete erişebiliyorlardı. Her seansın amiri - kütüphanedeki tüm etkinlik ve faaliyetlerden sorumlu olan Frankie gibi - her başvuruyu onaylamak zorunda. Onaylandıktan sonra mahkûmlar bir gardiyan tarafından alınıyor, ardından etkinliğe kadar eşlik ediliyor ve Frankie'nin şu anda baktığı gibi bir liste imzalanıyor. Öğleden sonraki bir seans için dört kişi tamam, yaklaşık standart. Kuaförlük ve tesisatçılık gibi diğer faaliyetler daha popülerdir ancak en iyi insanlar kitapları seçer. İşte bu yüzden

Frankie düşünüyor. Odaya giren dört kadını kontrol eder, Taylor'a teşekkür edip kütüphane kapısını kapatmadan önce her birini .

HMP Crossroads'taki en genç mahkumlardan biri olan Liberty, "Yazar ziyareti yarın da yapılacak mı Bayan Fletcher?" diye soruyor. Ailesinin isim seçimi, kızın geldiği yer göz önüne alındığında talihsiz görünüyor.

Liberty, Frankie'nin en sevdiklerinden biri; iyi okuyor, her zaman zamanında geliyor ve her zaman yardım teklif ediyor. Sarı bukleli ve hırslı bir kafası var ve

Frankie'nin kulağına sanki *Mary Poppins*'in setinden çıkmış gibi gelen o kalın Cockney aksanı. Frankie Liberty'nin ne için hapiste olduğunu hatırlayamıyor ve öyle bir an geliyor ki sormak kabalık oluyor. Birini uzun zamandır tanıyor olmanıza rağmen ne iş yaptığını anlamadığınızda olduğu gibi.

"Her şey yolunda mı Bayan Fletcher? Kendinizde değil gibisiniz," diyerek düşüncelerini bölen Liberty, Frankie'nin gözlerini kıza diktiğini fark etmesine neden olur. Muhtemelen kızıyla aşağı yukarı aynı yaşta olduğu içindir.

"Özür dilerim, kilometrelerce uzakta. Bana ne soruyordun?"

Liberty kaşlarını çatıyor, bir yerde olmak için fazla çocuk gibi görünüyor. "Yazar ziyareti yarın. Hâlâ devam ediyor mu?"

Frankie bunu tamamen unutmuştu. "Evet, tabii ki."

"Ace! Tanışmak için sağ kolumu ısırp koparacağım biri o!" diye cevap veriyor kız. Frankie bunun onun mutlu olduğu anlamına geldiğini ve aslında kendi kolunu ya da bir başkasının kolunu ısbiliyor.

"Hepinizin aylık yazar ziyaretlerini ne kadar sabırsızlıkla beklediğinizi biliyorum." Frankie gönüllülere hitaben şöyle diyor. "İşte bu yüzden öğleden sonraki seansımızı kütüphaneyi toparlayarak geçirmemiz gerektiğini düşündüm, böylece yarın için her şey tertemiz olacak." Hepsini inliyor. "Ya da muhafızları çağırabilirim.

İsterseniz sizi hücrelerinize geri götürebilirim." Kütüphane olması gerektiği kadar sessiz. "Güzel. Neden hepiniz bir köşeye çekilip kitapların raflarda derli toplu durmasını sağlamaya başlamıyorsunuz? Bir yığın kitap var.

Burada da işlenmesi ve geri konulması gereken iadeler var."

Hepsi meşgul olduklarında ya da en azından belli belirsiz faydalı bir şey yapıyormuş gibi göründüklerinde, Frankie ofisine gider ve masasının üzerine iliştirilmiş programı kontrol eder. Her ay bir yazarın cezaevini ziyaret etmesini sağlıyor ve bu da hem mahkumlar hem de personel arasında popülerliğini kanıtlıyor. Frankie'nin

Mahkumlar katılmak için başvurmak zorundadır ve onaylandıktan sonra kendilerine bir

Etkinlik öncesinde okumak için yazarın son kitabının bir kopyası. Etkinlik normalde bir yazar konuşmasını takiben genellikle canlı bir soru-cevap bölümünden oluşur.

Frankie yarın için kime rezervasyon yaptırdığını hatırlayamıyor; hâlâ burada olacağını düşünmemişti. Ama şimdi hapisanede her zaman popüler olan bir suç yazarı olduğunu görüyor.

Frankie gönüllülerin hâlâ meşgul olup olmadığını kontrol ettikten sonra, sütyeninin içine sakladığı telefonu almak için gömleğinin düğmelerini açmadan önce ofisine çekilir. Cevapsız arama yok, yeni mesaj yok, alarm bile yok.

"Burada cep telefonu bulundurmanıza izin var mı Bayan Fletcher? Personelin bile onları resepsiyonda bırakıp sadece telsizlerini kullanmaları gerektiğini sanıyordum," diye fısıldıyor arkasından bir ses.

Frankie donakalır, sonra yavaşça dönüp Liberty'yi görür.

Frankie, "Kişisel bir acil durumum vardı," diyor. Yarı gerçekler tam yalanlardan daha iyidir.

"Şu eski kestane. Ben de onlardan birkaç tane yemiştım," diye yanıtıyor Liberty gülümseyerek. "Merak etmeyin Bayan Fletcher. Sırrınız benimle güvende."

Bu üstü kapalı bir tehdit değil, kızın yüzündeki ifade gerçek bir endişe. Liberty, Frankie'ye sorun çıkaramayacak kadar saygı duymaktadır. Frankie'nin

Gençlerin bakış açısı nadiren . Gençler kendilerinden yaşça büyük birini eşit olarak görmek yerine ya büyüklerine yukarıdan bakarlar ya da onları aşağılarlar. Frankie de gençken aynı durumdaydı. Frankie neden hapisanede olduğunu hatırladığında, kız bir yığın kitabı tasnif etmeye geri dönmek üzeredir.

"Özgürlük mü?"

"Evet, Bayan Fletcher?"

"Hapis şey bilgisayar korsanlığıydı, değil mi?"

"Cezamı çekmekdeyimini sevmiyorum bayan. Zamanımın bana ait olduğunu, sadece borcumu ödediğimi düşünmeyi seviyorum. Ama evet, beni yakaladıkları şey bilgisayar korsanlığı."

"Ve bu konulardaki cehaletimi bağışlayın. Ama bu, telefonların izini sürme konusunda bir iki şey bildiğiniz anlamına mı geliyor?"

Liberty başını sallar. "Hayır değil, ama ben biliyorum. Bilmemem gereken pek çok şey hakkında bir iki şey biliyorum. Yardıma ihtiyacınız var mı Bayan Fletcher?"

"Çünkü eğer yaparsan, ben senin kızınım."

Sabır

Şimdiye kadar tutuklandım, suçlandım, karakoldan adliyeye götürüldüm ve söyleyeceklerimi dinlemekten çok telefonunu kontrol etmekle vakit geçiren bir "görevli avukat" atandı. Davam okunurken uyuyacakmış gibi görünen bir hakimin önünde durmak zorunda bırakıldım ve görünüşe göre "tutuklu yargılandım"

yakın zamanda eve gitmeyeceğim anlamına geliyor. Artık gidecek bir evim olduğundan değil. Şimdi hapishaneye götürülüyorum. Ne zaman işler daha kötüye gidemez diye düşünsem, gidiyor. Avukat duruşmaya kadar hapiste kalacağımı söyledi ama bunun ne zaman olacağını kimse söyleyemiyor.

Mesajda tek kelime etme diyordu, ben de etmedim ama belki de bu bir hataydı.

Tek telefon görüşmem de tam bir zaman kaybıydı. Ezbere bildiğim tek numaraydı ama kimse cevap vermedi. Şimdi dokuz kadınla birlikte bir minibüsteyim. Hepsi benden büyük ve yargılayıcı görünmek istemem ama hepsi de suçlandıkları şeyi muhtemelen yapmış gibi görünüyor. Ama belki ben de suçlu görünüyorumdur? Öyle olmalıyım, çünkü herkes öyle olduğuma inanıyor gibi görünüyor. Kimse konuşmuyor ve ben de göz temasından kaçınmaya çalışıyorum,

Çünkü ne zaman birine dik dik bakarken yakalansam, onun da bana dik dik bakması beni dehşete düşürüyor.

Minibüs park eder ve herkes sanki bu tanıdık bir olaymış gibi dışarı çıkar. Onlar için rutin. Takip ediyorum ama nerede olduğumuzu gördüğümde otobüsün basamaklarında duruyorum.

"HMP Crossroads?" Ben de öyle dedim.

"Özür dilerim, Disneyland'e gideceğimizi mi sandınız?" diye yanıtlıyor şoför. Gri saçları ve mavi gözlükleri var ve sanki bir okul otobüsü kullanması gerekiyormuş görünüyor. ", acele et ve ," diyor. ve minibüsün kapısı arkamdan çarparak kapanıyor.

Bu hapishane annemin çalıştığı yer. Ya da en azından onunla son konuştuğumda çalıştığı yerdı. Her zaman aynı yere park etmeyi sevdiğini biliyorum ama karavanını göremiyorum. Neredeyse bir yıl oldu. yeni bir iş bulmuş olabilir. olabilir. Numarasını değiştirmiş olabilir. Tepesinde dikenli teller olan yüksek hapishane duvarlarının korkutucu görüntüsünü içime çekiyorum ve korkumu gizlemeye çalışıyorum.

Kızgın görünümlü bir güvenlik görevlisi, içeri girmek için beklerken çocuklar gibi sıraya girmemizi söylüyor. Orada bizi kıvırcık beyaz saçlı ve aynı kaşlara sahip kısa boylu şişman bir adam karşılıyor. Hepimize bakıyor, susuyor, gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. Sonra da

İsimlerimizi listeden okumadan önce homurdanıyor. Ön tarafa çağrılmayı bekliyorum. "Patience Liddell?"

"Evet," diyorum, masaya doğru adım atarak.

"Yüzünü öne dön," diye havlıyor ve bana biraz Dickens'ı hatırlatıyor, yabancılara havlıyor ve hırlıyor. Edith ve Dickens'ın şimdi nerede olduklarını merak ediyorum.

Umarım iyidirler. Güvenlik görevlisi bana doğru tekrar homurdanıyor ve kötü bir nefes kokusu alıyorum. "Sağ elini ekrana koy-"

"Bunu zaten karakolda yapmıştım," diye düşünmeden araya giriyorum.

"Ah, özür dilerim. Değerli vaktinizi çok mu alıyoruz? Öyle mi?

Beklemesi mümkün olmayan acil bir iş için hücrene gitmek için umutsuzca acele mi ediyorsun?" diyor ve yeni gelenlerin geri kalanı kıs kıs gülüyor. I başımı salladım. "Bu durumda, bizimle olduğun sürece sana söyleneni yapmanı şiddetle tavsiye ederim. Ve belki de düşüncelerini kendine sakla. Kimse seninle ya da söyleyeceğin herhangi bir şeyle ilgilenmiyor, özellikle de ben. Anladın mı? Önce sağ elini, sonra sol elini, sonra da kameraya doğru bak."

Onun gibi adamlarla daha önce de karşılaştım, o yüzden bana söyleneni yapıyorum.

Sonra hepimiz tarayıcılarla dolu bir odaya alındık. Biri erkek, ikisi kadın olmak üzere üç üniformalı gardiyan var ve hiçbiri dostça görünmüyor. Ceplerim boş - polis sahip olduğum her şeyi aldı, kanıt olduğunu söylediler - bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp tarayıcıdan geçtiğimde ses çıkmıyor. Diğer kadınlardan biri makineyi üç kez çalıştırıyor.

"Balenli sütyen mi?" diye soruyor kadın gardiyanlardan biri. "Bugün bize sorun çıkarıyorlar."

Tüm bip seslerini tetikleyen kadın bir perdenin arkasına götürülüyor ve burada soyunmasının istendiğini duyuyorum. Neyse ki başka bir kapıdan geçirilip açık bir avluya çıkarıldım ve burada diğerlerinin yetişmesi için dayanılmaz derecede uzun bir süre bekledik. Yetiştiklerinde, bir gardiyan önümüzde, diğeri arkamızda olmak üzere başka bir binaya doğru sıraya sokuluyoruz. İlk gardiyanın yakasında Taylor yazan bir yaka kartı var.

Birkaç büyük bina görebiliyorum ve hepsi de tepesinde dikenli teller olan son derece yüksek duvarlarla çevrili. Her şey gri: yer, binalar, gökyüzü, hava, yanından geçtiğimiz herkesin üniformaları. Taylor adındaki gardiyanı, yan tarafında C harfi olan büyük bir binaya kadar takip ediyorum. Kemerinden bir anahtar çıkarıyor ve içeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kilitliyor. Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, sonra başka bir anahtarla başka bir kapıyı açıyor, kapı açıldığında depo tipi büyük bir alan ortaya çıkıyor. İki yanında hücreler ve ortasında metal bir merdiven var.

Hayal , herkes duruyor ve bize bakıyor. Gardiyan bir hücrenin önünde aniden yürümeyi bırakıyor ve ben neredeyse onun arkasına doğru yürüyorum.

Taylor dudak büküyor, sonra da panoya bakmak için yere bakıyor. "Patience Liddell?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Burası senin durağın. İlk iş olarak hapishane mülakatına gireceksin. Yarın hapishane numaranızı ve kimlik kartınızı alacaksınız. Bu yerle ve burada geçireceğiniz zamanla ilgili her şey o toplantıda açıklanacaktır. Şimdilik, hücrenizde hemen değiştirmeniz gereken bir cezaevi üniforması ve temiz yatak takımının yanı sıra plastik bir bardak, tabak ve çatal bıçak takımı bulacaksınız. Ayrıca bir yıkama seti, diş fırçası ve havlu da var. Akşam yemeği siparişleri için son tarihi kaçırdınız, ancak sabah kahvaltı alacaksınız. Herhangi bir sorun olursa, vaka memurunuzla irtibata geçin."

"Dava memurum kim?" Ben soruyorum.

"Yarın size bir tane atanacak."

Kadının İngilizce konuştuğunu biliyorum ama o kadar hızlı konuştu ki söylediklerinin yarısını anlamadım.

"Ya bu gece bir sorun yaşarsam?" Ben sorarım.

"öneririm." Kapıyı açık tutuyor, sanki uygunsuz bir gecikmeye neden oluyormuşum gibi bana bakıyor ve ben de isteksizce hücreye giriyorum.

"Ayrıca, hücre arkadaşın sana eşlik edecek. Eminim seni sıcak bir şekilde karşılayacak ve evindeymişsin gibi hissettirecektir," diye ekliyor kapıyı kapatmadan önce. Beni içeri kilitlerken anahtarların zaten tanıdık olan şingirtisini duyuyorum ve etrafıma bakmak için arkamı dönmeden önce onun uzaklaşmasını izliyorum.

Hücre çok küçük. Hücrenin her iki yanında birer tane olmak üzere iki yatak, küçük bir masa ve aralarında daha da küçük bir pencere var. Kapının sağında kirli görünümlü bir perde, arkasındaki lekeli klozet ve lavaboyu zar zor gizliyor. Sol tarafta bir masa ve üzerinde bilgisayara benzeyen bir şey var. beni şaşırtıyor. Yataklardan birinde düz beyaz bir çarşaf ve ucunda düzgünce yığılmış bazı yatak takımları ve giysiler var. Diğer yatakta bir She-Ra yorganı var ve renkli minderler ve sevimli oyuncaklarla kaplı. Yatağın üzerinde kıvrıkcık sarı saçlı genç bir kadın oturuyor ve kucağında açık bir kitap var.

"Merhaba, ben Liberty."

Edith

Çan sesi eski kilisede yankılanır ve Edith'in sıçramasına neden olur. St. Paul'e sadece dün burada bıraktıklarını toplamak ve yağmurun dinmesini beklemek için geri döndü. Dickens kilise sırasının yanında oturuyor, ona bakıyor ve kuyruğunu sallıyor.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," diyor Edith.

Zil sesi sona eriyor ve o da etrafına bakarak mekânın hâlâ boş olup olmadığını kontrol ediyor. Boş olduğunu görünce seviniyor ama aynı zamanda bunun büyük bir kayıp olduğunu düşünüyor. Bugünlerde pek çok güzel eski kilise terk edilmiş durumda. Boş İnanç kaleleri meraya bırakıldı. Elbette yerel toplumda daha fazla amaca hizmet edebilirler.

"Haydi Dickens. Yapacak çok işimiz var," dedi iç çekerek ve kendini eski ahşap sıralardan dışarı attı. "Uğur Böceği nerede olduğumuzu merak ediyor olmalı."

Edith kendini ve eşyalarını toplar ve kiliseden ayrılır. Büyüteç heykelini gördüğü ilk sokak çöp kutusuna atar, böylece en yakın çöp sahasına giden yolu bulacaktır. Sonra Arnavut kaldırımlarından geçerek ara sokağa doğru yürürler. Edith kızın ona verdiği anahtarları bulur ama onları kullanmasına gerek yoktur, kapı hafif aralıktır. Çatı katına çıkan çok fazla basamak var, çok fazla, bu yüzden kendini yukarı taşımak için tırabzanı kullanıyor, Dickens'ın önden koşmasına izin veriyor. Bugünlerde düşmek hastaneye gitmekle sonuçlanıyor, bu yüzden Edith acele etmiyor, takılıp düşmemek için kendi ayaklarına dikkat ediyor.

"Aman Tanrım," diyor tavan arasının boş olduğunu görünce. "Bu hoş olmayan bir muamma."

Biri hariç tüm kağıt kesimleri duvarlardan kaldırılmıştır.

Uğur Böceği gitmiştir ve eşyaları da. Edith yatağın altını kontrol eder ve eski pembe deri bavulunun hala orada olduğunu görür. Onu çekip açar ve eşyalarının içinde olduğunu görünce rahatlar. Bir paket kremalı krema açar ve bir tanesini yer.

"Şimdi ne yapacağız Dickens?" diye soruyor köpeğe bakarak. "Bakım evine geri dönemeyiz ve hapishanede ölmek istemiyorum. Ben de çok bu saçmalık için yaşlı. Çok yaşlı ve çok yorgun." Dickens havlar ve Edith başını sallar. "Çok haklısın, eve gitme vakti geldi."

Clio

Clio eve gelir gelmez ön kapıyı iki kez kilitledi. Sonra tüm perdeleri ve panjurları çekti ama yine de birinin onu izlediğini hissediyor.

Bazen onları evin içinde duyuyor. Kızı ve kocası.

Kendi kendine bunun sadece hayal gücü olduğunu söyler.

olmalı. Bebeklerini kaybettikten sadece altı ay sonra onu dünyada yapayalnız bıraktı. Onu asla affetmeyecek.

Bazen kendinizi nasıl toparlayacağınızı hatırlamak için düşmeniz gerekir. Annesi bunu her zaman söylerdi ve Clio da aynı fikirdeydi. Ama çok uzağa, çok sert, çok hızlı düşerseniz karanlıktan nasıl çıkacağınızı unutursunuz. İstemeyi bile unutuyor. Meşgul olmaya ve kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardır, bu yüzden üst kata çıkar. Clio evdeki aynaların neredeyse tamamını kaldırdı çünkü eskiden onların yüzlerini görüyordu. Merdivenin tepesinde bir tane kalmıştır - böylece daha önce görünüşünü kontrol edebilir.

Müşterileriyle randevulara gidiyor ama diğer zamanlarda kendine bakmaktan kaçınıyor. Bu, görebileceklerinden korktuğu için gözlerinin yapmak istemediği bir yolculuk. Pişmanlıklarla dolu bir hayat ona benziyor.

Farklı insanlar zor sorunlarla başa çıkmak için farklı yollara ihtiyaç duyar, bunu her terapist bilir. İyileşmek için herkese uyan tek bir yaklaşım yoktur ve çoğu kanıtlanmış çeşitli başa çıkma mekanizmaları vardır.

uzun vadede güvenilirmez. Başkalarını düzeltmek her zaman kendini düzeltmekten daha kolay olmuştur. Clio içki, sigara ya da uyuşturucu kullanmıyor - sağlıklı gıda dükkanından aldığı sarı kantaron ve ara sıra kullandığı aspirin dışında - ama bir şeylere bağımlı. Koleksiyon odası, hayat çok gürültülü olduğunda kendini kilitlemeyi sevdiği yer. Bir çeşit sığınak. Bazı insanların

Yüzlerinde sırlar yazılı ama Clio kendi sırlarını eskiden çocuk odası olarak kullanılan bir odada, ısmarlama ahşap raflardaki kutularda saklıyor.

Şimdi orada durmuş, hayatının dağınıklığıyla tam bir tezat oluşturan her şeyin düzgünlüğüne hayranlık duyuyor. Her şeyi kontrol edebileceği, onları güvende tutabileceği kendine ait bir oda. Burası sonsuza dek onların evi olmalıydı ve bazı açılardan hala öyle. Sonsuza kadar burada kalacak ve onlarla ilgili anıları onların da kalacağı anlamına geliyor.

Anne olmakla ilgili hiçbir şey kolay değildi ama tek istediği buydu. Hamile kalmaları iki yıl sürdü. Bazen bunun hiç olmayacağından korktu, sonra bir kez olduğunda, bazen hiç olmamasını diledi.

Bebek gelmeden önceki kısmı unutmaya çalışıyor. Yorgunluk, hastalık, endişe ve bir çocuk daha kaybedeceğine dair duyduğu ezici korkunun bulanık hatıralarından biraz daha fazlası. Sonra küçük kızı doğdu. Sonra yine de onu kaybetti.

O mükemmeldi. Onlar bir aileydi. Ta ki öyle olmayana kadar.

Clio kızına hayatını ve verebileceği tüm sevgiyi verdi. Eleanor'a da kendi soyadını ısrar etti ve kocası da bu kararı sorun etmemiş gibi davrandı. Clio evlendiğinde kızlık soyadı olan Kennedy'yi korumuştur; adından ya da kendisinden herhangi bir parçadan vazgeçmek kavrayabileceği ya da düşünebileceği bir şeydi ve bebek onun bir parçasıydı. İşte böyle hissediyordu. Kızı, aynı anda hem kazandığı hem de kaybettiği bir parçasıydı.

Bu oda bir zamanlar kızının yatak odasıydı, ama şimdi koleksiyonunu saklıyor. Clio'nun beş yüz çiftten fazla spor ayakkabısı var. Hepsi onun bedeninde ama çoğu hiç giyilmemiş. Bazıları çok nadir: gerçek koleksiyon parçaları. Nostalji ve tasarım sevgisinin bir karışımı onun bu tutkusunu yönlendiriyor. Kızını kaybettikten sonra uzun bir süre, Yepyeni bir spor ayakkabı kutusunu açmak ona neşe veren tek şeydi. Bir terapist olsa bayram ederdi ama kendisi de bir terapist olduğu için kötü alışkanlıkları hakkında kimseyle konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Clio, koleksiyon odasının zemininde bir çocuk gibi bağdaş kurup oturuyor. Raftan ayakkabı kutularından birini alır ve yavaşça kapağını kaldırır. İçinde 1980'lerden kalma yepyeni bir çift Nike Air spor ayakkabısı, birkaç bin pound değerinde bir koleksiyon parçası var. Onlara hayranlıkla bakıyor, sonra dikkatlice yerine koyuyor. Bu kutulardan sadece birkaçını satsaydı, en azından bir süreliğine mali sorunlarını çözebilirdi, ancak sözde ailesi yüzünden zaten çok fazla değerli şey kaybetti.

Clio büyürken güzel şeylere ayıracak paraları yoktu. Bazen annesi onları akşam yemeği ya da kaloriferin yanması arasında seçim yapmaya zorlardı; ikisini birden karşılayamazlardı. Bu yüzden Clio ucuz giysiler giyerdi. Okulda beden eğitimi için plimsol ayakkabı giyerken, diğer tüm kızların şık Nike'ları ya da Adidas ya da Reeboks. Clio'nun hayatta istediği pek çok şey vardı: bir kız çocuğu, bir koca, sevgi dolu bir aile, tatmin edici bir kariyer - kısa süreliğine sahip olmayı başarsa bile kısa süre sonra tekrar kaybettiği şeyler. Ama bu kutular

Spor ayakkabılar onun üzerinde kontrol sahibi olduğu bir şeydir. Güvende , bakabileceği, istediği zaman elinde tutabileceği bir şey. Koleksiyonu onun kirli sırrıdır ve bundan derin bir utanç duyar. Ama bu onun tek sırrı değil. En büyük sırrı da değil.

Clio arayabileceği biri olmasını diliyordu. Arkadaş edinme konusunda her zaman iyiydi ama onları elinde tutma konusunda o kadar iyi değildi. Böyle bir durumla karşılaştığında, tüm arkadaşlarını görmezden geldi, ta ki onlar iletişime geçmeyi kesene kadar.

Rahatlamış olduklarından şüpheleniyor; keder bulaşıcı olabiliyor. Çocuklarını kaybettiklerinde gelen ilk destek -kartlar, çiçekler, , güveçler- sonunda kesilmiş. İnsanlar yardım edemeyeceklerini anladıklarında yardım etmeye çalışmaktan yorulurlar.

Clio raftan bir ayakkabı kutusu daha alır. Bunun içinde spor ayakkabı yok.

Yıllar önce içine sakladığı küçük beyaz fotoğraf albümünü dikkatlice çıkarır. İlk sayfadaki fotoğraf Clio'nun hastane yatağında kucağında bebek kızıyla çekilmiş bir fotoğrafıdır. Clio bu resimde o kadar genç, neşe ve sağlıkla o kadar parlıyor ki, neredeyse başka bir insana bakıyor gibi. Gülümsüyor ve kendi yüzünü hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Sonraki birkaç sayfa bebek fotoğraflarıyla doluydu. Kızı Clio'nun gördüğü en güzel yaratıktı, onun fotoğraflarını çektiler Her yerde. Şimdi kızının minik burnundaki minik çillere gülümsüyor. Clio her zaman onları çil olarak düşünmeyi severdi.

öyle söyledi. Küçük doğum lekeleri olduğunu söyledi. Bu ya da mükemmel bebeğinde bir sorun olduğunu düşündüren herhangi bir şey hoşuna gitmemişti. Bir fotoğraf albümünün sayfalarında ailesinin yeniden bir araya geldiğini görmek, ona mutlu olmadıkları zamana kadar ne kadar mutlu olduklarını hatırlatıyor. Onun fotoğrafı bulduğunda gülümsemesi kaybolur: bebeğini ilk kez kucağına alan annesi. Clio'nun kızı, kameraya gülümseyen Edith'in hediyesi olan uğur böcekleriyle kaplı bir battaniyeye sarılmıştır. Clio'nun kocası, kızları doğduğunda annesiyle barışması için onu ikna etmiştir. doğdu. Ailenin önemli olduğunu düşünüyordu ve yapılacak doğru şeyin bu olduğunda ısrar ediyordu. Ama yanılıyordu.

Olanlar için Clio'yu suçladığını hiç ama suçluyordu. Onun hatası değildi ama buna inanması uzun zaman aldı.

Süpermarkete yaptıkları bir gezinin hayatlarını mahvedeceğini nereden bilebilirdi ki?

Sabır

"Hapishane hayatını mahvetmek zorunda değil. Benimle kalırsan iyi olacaksın," diyor Liberty.

Ona inanmıyorum ama benim için yaptığı her şey için minnettarım. Liberty yatağımı toplamama yardım etti, bana bir kutu kola ve biraz Doritos ve son birkaç saatini hapishanenin nasıl çalıştığına dair her şeyi açıklayarak geçirdi. Liberty'nin yemeği geldiğinde, her şeyin yarısını paylaşmak için ısrar etti ve yarısından fazlasını kırmızı plastik bir tabağa kaşıklarak plastik çatal bıçak. Kendi yemeğimi yemedim çünkü henüz "sisteme" dahil değilim. Ve şimdi balık, patates ve bezelye lapası yiyoruz ve işler düşündüğüm kadar korkunç değil.

"Ailen buraya gönderilmenle nasıl başa çıktı?" Liberty soruyor. Omuz silkiyorum. "Nerede olduğumu bildiklerinden emin değilim."

"Ne yaptın? Onlara söylemedin mi?"

"Anneme söylemeye çalıştım ama her şey çok hızlı oldu."

"Ailen bu mu? Sadece sen ve annen mi?" Rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum ve o da konuyu değiştirecek kadar sezgisel davranıyor.

"Gelecekte kendi yemeklerinizi günde üç kez hücreye teslim ettirmeye başlamalısınız. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için ne istediğinizi seçmelisiniz.

Bilgisayarda akşam yemeği. Henüz yapamazsın çünkü hapishane numaran yok. Umarım yarın ilk iş sana bir tane verirler. Hücrelerde yemek yiyoruz çünkü aksi takdirde yemek için kavga çıkıyor. Aslında bu şey buradaki insanlar en çok bunun için kavga ediyor. Sen Adem ile Havva olmazdın." Kaşlarımı çattım. "Adem ve Havva. inan. Her neyse. Sadece bil diye söylüyorum.

bilgisayar aynı zamanda etkinliklere nasıl başvurduğunuzu, ziyaretleri nasıl kabul ettiğinizi veya

telefon görüşmeleri. Her şey bilgisayarda gerçekleşiyor, ancak bir şifreye ihtiyacınız var ve bunun için de bir hapisane numarasına ihtiyacınız var-"

"Yarına kadar da alamam," diyorum.

"! Buradaki her şey eşeğin yıllarını alır. Bir tane ister misin? lolipop?" Liberty bir torba şeker uzatarak soruyor. She-Ra yorganiyla örtülü yatakta uzanıyor.

"Hayır. Teşekkür ederim. Nasıl oluyor da bütün bu şeyler sende oluyor?" "Ne gibi?"

"Çocukların yorganları, oyuncaklar, şekerler."

"Kişisel şeylerimi mi ? Dediğim gibi, gerçek hayatta hapisane filmlerdeki gibi değil. Annem bunları benim için getirdi -neredeyse her ziyaretinde sevimli bir oyuncak getirir- ve kurallara uyduğum sürece bunları saklamama izin veriliyor." O kurallardan bahsederken aklıma bakım evi geliyor. Edith haklıydı: orası biraz hapisane gibiydi. "Annem hala benim küçük bir kız olduğumu düşünüyor, eminim seninki de düşünüyordur. Bebeklerinin büyümesini istemeyen anneler bazen hiç büyümemiş gibi davranırlar. Eminim seninki de sana bazı eşyalarını getirecektir. ziyarete geldiğinde evde." Yüzüm beni yine ele veriyor. "Bir lolipopla ilgini çekemeyeceğime emin misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Sen bilirsin."

Bir Chupa Chups'un ambalajını soyuyor ve ağzına atıyor. "İşte herkesin cevabını bilmek isteyeceği büyük soru. Ne. Yaptın. Sen. Yaptın?" Öne doğru eğilir ve en sevdiği masalı bekleyen bir çocuk gibi bakar.

"Ben bir şey *yapmadım*," diyorum ona.

"Tabii ki! Hiçbirimiz yapmadık!" Liberty, Katoliklerin yaptığı gibi ellerini dua şeklinde birleştirmeden önce haç çıkarıyor. "Buradaki herkes azizdir. Soruyu yeniden sorayım. Ne yaptığınızı *söylüyorlar*? İddia falan mı?"

"Uzun bir liste."

"Evet, evet, ama siz sadece tutuklu olarak buradasınız. Sizin gibi insanlara turist diyoruz. Gerçek dünyaya dönmeden önce birkaç haftalığına tatile gelmişsiniz. Bana ne için burada olduğunu söylemelisin; eğer seninle aynı hücreyi paylaşıyorsam, geceleri gözlerimi kapatmanın benim için güvenli olup olmadığını bilmeye hakkım var. Kurallar böyle."

"İyi. Hırsızlık, dolandırıcılık. . . ve cinayetle suçlanıyorum."

Liberty lolipopunu çıkarır ve ağzı açık bir şekilde bakar. "*Cinayet* mi? Sen mi?"

Atmosfer anında değişir. "Dediğim gibi, ben yapmadım. Sanırım tuzağa düşürüldüm."

Bir süre bana baktı. "Bana bir kitabı asla kapağına göre yargılamamam öğretildi, ama görünüşe göre bir Agatha Christie'yi Jane Austen ile karıştırmışım. Seni bir mağaza hırsız olarak düşünmüştüm. Bir aylık Pazar günlerinde *cinayet* işleyeceğini tahmin edemezdim."

"Ben katil *değilim*."

"Donunu çıkarma, sana inanıyorum."

"O zaman bunu bilen tek kişi sen olabilirsin." Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Özür dilerim, çok yorgun ve stresliyim, aklımı kaçıracağımı gibi hissediyorum. Bana karşı bu kadar nazık olduğunuz için teşekkür ederim."

"İyilik karşılıksızdır. Ayrıca, şimdi sana küçük bir iyilik yaptım, zamanı geldiğinde senin de benim için bir iyilik yapacağını biliyorum."

Işıklar sönüyor ve karanlığa gömülüyoruz. Karanlığa alışmaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum ama her şey siyah.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Liberty sesimdeki paniği duyarak, "Sorun yoksadece ışıklar söndü," diyor.

"Saat sekizde mi?"

"Evet. Her gece aynı saatte. Yarın sabah yedide tekrar açılacak. Biraz uyumaya çalış ve sabırlı olmaya çalış, Patience. Yarın daha iyi bir gün olacak, göreceksin. Birinin sana tuzak kurduğunu düşündüğünü söylemiştin. Kim?"

"Bir bakım evinde tanıştığım ve güvenecek kadar aptal olduğum biri."

Edith

Edith kayboldu. Yetmiş iki numaralı otobüse binmiş ve barın önünden geçerken zili çalmıştır ama bir şeyler yanlıştır. Eski *evi*, yuvası, tam burada olmalıydı. Ama gitmiş. Komşusunun evi ve iki kapı aşağıdaki ev de öyle. Burası doğru yol -iki kez kontrol etti- ama eskiden evinin olduğu yere süslü bir apartman bloğu inşa edilmiş gibi görünüyor.

Üşümüş, kafası karışmış ve biraz da korkmuş bir halde, bir elinde pembe bavulu, diğer elinde köpeğinin ipi, otobüs durağında oturuyor ama gidecek hiçbir yeri yok. Eskiden güvenli bir mahalle olan bu yer artık öyle hissettirmiyor. Hava karardı ve geç oluyor. Ama Edith'in tüm seçenekleri tükenmiştir. Ne yapacağını bilemiyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldar Dickens'a. "Kapıyı , orada yaşayan her kimse ona buranın gerçekten *benim* evim olduğunu açıklarsam, belki doğru şeyi yaparlar diye düşünmüştüm. ve onu geri almama izin ver." Sözleri onu aptal gibi gösteriyor ve öyle da biliyor. "Avukat evimi geri almama yardım edebileceğinden emin olduğunu söyledi ama çoktan gitti. *Hepsi* gitti."

Bir zamanlar bu sokak sadece bir avuç teraslı evden ibaretti. Karşısında tarlalar ve Dickens'la yürüyüşe çıktıkları güzel bir park vardı. Şimdi burada olan her şey betonun altına gömülmüş. Karanlıkta loş bir şekilde parlayan tek bir eski moda sokak lambası dışında burası tamamen tanınmaz halde. Dünya onsuz yoluna devam etti. Sanki çoktan ölmüş gibi. Işık titriyor ve Edith paltosunun

daha sıcaktı. Soğuğu çok daha fazla hissediyor. Dickens da titriyordu. Edith otobüs durağına yaklaşan ayak seslerini duyar ve arkasına döner.

"Kim var orada?" diye soruyor ama sokak lambasının ötesindeki her şey gölgelerle örtülü.

"Merhaba anne," diyor karanlıktan bir ses, sonra Clio bir hortlak gibi beliriyor.

"Ne istiyorsunuz? Evime, yuvama ne yaptınız?"

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Ben de öğrendiğiniz için üzgünüm. Satmak zor," diyor Clio. "Başka seçeneğim yoktu."

"Saçmalık. İnsanların *her zaman* bir seçeneği vardır. Sen sadece kolay olanı, senin için en iyi olanı seçtin. Her zamanki gibi." Yıldızlarla süslü gökyüzüne bakıyor. "Böyle bencil çocukları hak etmek için ne yaptım ben?"

"Bizi senin gibi olmamız için yetiştirdin. Özür dilerim, gerçekten ama bu dansı tekrar yapamayacak kadar yorgunum. Geç oldu ve hava soğuk. Seni eve bırakayım mı?"

"O yere geri dönmeyeceğim." "Yani evime. Şimdilik."

"Ben de oraya gitmek istemiyorum. Hoş karşılanmadığım bir yere gitmem." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı," diye mırıldandı Clio.

"Bana ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Lütfen gidebilir miyiz? Bekleyen bir taksi var ve bu şeyler bedava değil."

"Arkamdan evimi sattığın için biraz paran olmalı."

"Evrakları imzaladın."

"Eğer yaptıysam, bunu yapmam için kandırıldım demektir."

"Benim tarafımdan değil. Bakım masraflarını karşılamak için paraya ihtiyacımız vardı."

"*Biz kimiz ve neyi umursuyoruz?* O insanlar beni umursamadı ve sen de daha az umursayamazdın."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra bunu nasıl söylersin?" Clio soruyor. "Beni önemseyen tek kişi Uğur Böceği."

"Bakım evindeki kızı kastediyorsanız, o sizin için yaptığı şeyleri sadece para aldığı için yaptı."

"Yalancı. Neden bilmiyorsun."

"Evde sana bakması için para ödendi. Jude'a küçük güncellemeler vermek için. Seni oradan çıkarması için *para ödedim*, benim tarafımdan. Şimdi de vasiyetini neredeyse her şeyi ona bırakmışsın. Bunu neden yapasın ki? Eğer onun

o zaman düşündüğümde daha da kandırılmışsın. Onun hakkında bildiğini sandığınız hiçbir şey gerçek değil. Sana gerçek adını bile söylemedi."

Edith kaşlarını çatar. "Onun hakkında yanılıyorsun, hepsi hakkında."

"Tamam. Sen haklısın, ben hatalıyım. Peki şimdi nerede?" Clio sorar ama Edith cevap vermez. "Hadi, bunu yapmayalım. Titriyorsun, Dickens da öyle ve eminim ikiniz de açsınızdır. Neden her şeyi evde konuşmuyoruz?"

Edith ona ters ters bakar. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Senin 'en büyük pişmanlığın' olduğumun tamamen farkındayım ama sahip tek şey benim." "Ne demek istiyorsun?"

"Defterini okudum."

"Özel eşyalarımı karıştırmaya nasıl cüret edersin!"

"Beni istemediğini, benden hoşlanmadığını, beni sevmediğini hep biliyordum. Bunu iyi saklamadın. Hiç saklamadın. Bana sürekli bir hataymışım gibi hissettirdin ve ben de tüm hayatımı senin gözünden gördüm. Sanki tanıştığım herkes tanışmamam gereken biriymiş gibi, gördüğüm her şey görmemem gereken bir şeymiş gibi, yaptığım her şey hiç olmaması gereken bir şeymiş gibi, çünkü bana burada hiç gerektiğini hissettirdin. Belki de küçük kızımı bu yüzden kaybettim. Belki onun da burada olmaması gerekiyordu: çünkü ben değildim. Çünkü *sen* beni hiç istemedin. Çocukken bana kızdığında -ki bunu çok sık yapardın- hep aynı şeyi söylerdin. *Keşke ortadan kaybolsan*.

Belki de dileğinizin gerçekleşme zamanı gelmiştir."

"Git o zaman. İyi kurtuluşlar," diye yanıtlar Edith, Clio uzaklaşmaya başlarken. "Gitmeden önce bana bir şey söyle. Polis seni görmeye geldi mi?"

Clio durdu. Topuklarının üzerinde döner, omzunun üzerinden kontrol eder ve annesine doğru geri yürür. "Ne hakkında?"

"Ben."

"Peki ya sen?"

"Şey, ben kayıpım, değil mi?"

"Her gün yüzlerce insan kayboluyor. Polisin endişelenmesi gereken sizden daha büyük şeyler var."

"Öldürülen bakım evi müdürü gibi mi yani?" Edith öyle diyor.

Clio annesinin yüzündeki ifadeyi okuyamıyor. Olabilir Cevabını bilmek istemeyeceğiniz bir soru sormak tehlikeli olabilir.

O . "Anne, gerçekten düşünüyorum-"

Edith başını sallayarak onun sözünü keser. "O öldüğünde ben de oradaydım ve bence bu aileden birinin doğru olanı yapmasının zamanı geldi."

Frankie

Frankie bir süre minibüste oturur, başka birinin onu izlemediğinden emin olmak için teknesini izler. Ya da onun eve dönmesini bekliyor. Yakalanan suçluların başına neler geldiğini ilk elden görmüş biri olarak, bunun kendi başına gelmesine izin vermeyi planlamıyor. Bunların hepsi Frankie'nin suçu, ama zamanda geriye gidip her şeyi farklı yapabilseydi bile bunu yapmazdı. Onun mutluluğu

hataların ona verdiği üzüntü hâlâ ağır basıyor. Kızını bulabilirse belki her şey yoluna girecektir ama aradığı her yer çıkmaz sokaktır.

Polisin bu sabah *Kara Koyun'a* gelmiş olması onu hâlâ korkutuyor. Frankie çoktan gitmeliydi ama ya küçük kızı geri döndüğünde tekne gitmiş olursa? Öğleden sonra hapishaneye gitmek de geriye dönüp baktığında bir hata gibi geliyor. Liberty bir telefonun izini sürmesini isteyeceğini söyledi - tek ihtiyacı olan numaraydı- ama pek umutlu görünmüyordu.

Frankie, yardım isteyen mesajı gönderdiğinde kızının nerede olduğunu bulabilse bile, şu anda hâlâ orada olma ihtimali düşük görünüyor.

Minibüsten iner ve nehir kıyısı boyunca yürür, tekneye girmeden önce omzunun üzerinden iki kez kontrol eder. Kapıyı kilitleyip sürgüledikten sonra Frankie doğruca kızının yatak odasına gider ve onun sihirli bir şekilde orada olmasını diler. Ama orada değildir. Her şey bir yıl önce kaçtığı zamanki gibi. Bunun bir nedeni vardı.

Frankie kızına doğum belgesini gösteremiyor ya da babasının kim olduğunu söyleyemiyordu. Çok iyi bir sebep. Ve bunu yapmak için çok uğraşmasına rağmen

Doğru olanı yaptı ama yine de dünyada onun için en önemli olan kişiyi kaybetti.

Uykusuzluk sağlıklı düşünmesini imkânsız hale getiriyor ama kızı dışarıda yalnız ve başı beladayken nasıl dinlenebilir? Frankie'nin Bütün hastaneleri aramıştır ama son yirmi dört saat içinde kızının adını taşıyan hiç kimse hastaneye yatırılmamıştır. Bir içkinin işe yarayabileceğini düşünür - nadiren yarsa da- ve en sevdiği bardağına biraz kırmızı şarap koyar. Havanın serinliğini gidermek için sobayı yakar, ardından rahat okuma köşesindeki en sevdiği koltuğuna oturur. Ancak bu gece rahat hissetmiyor ve kitap okuyamayacak kadar üzgün. Frankie oturur ve alevlere bakar, telesekreterinin yanıp sönen ışığını fark etmeden önce birkaç dakika boyunca büyülenmiştir. Bugünlerde hiç kontrol etme zahmetine girmiyor çünkü kimse aramıyor. Eskiden sabit hattı arayan tek kişi - numarayı bilen tek kişi - kızıydı.

Frankie oynat tuşuna basar.

Önce robotik ses konuşur. "Yeni bir mesajınız var. Bugün öğleden sonra 2:43'te bırakıldı." Frankie Mickey Mouse saatine bakar ve mesajın birkaç saat önce bırakıldığını görür.

"Anne, benim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Başım belada ve özür dilerim. Covent Garden'daki polis karakolundayım. Chapman adında bir dedektif var ve benim bir şey yaptığımı düşünüyor. Kötü bir şey." Kızı ağlamaya başlar ve bu ses Frankie'nin kalbini kırar. "Korkuyorum anne. Lütfen bana yardım et."

Frankie makineye sanki bir hayaletmiş gibi bakar.

Chapman. Daha önce tekneye gelen aynı dedektif.

Yere çöküyor, makineye olabildiğince yaklaşıyor, neredeyse ona sarılıyor, sonra mesajı tekrar alıyor.

Durur durmaz minibüsün anahtarlarını alır, ceketini ve çantasını kapar ve kapıya yönelir. Gecenin bu saatinde trafik o kadar da kötü olmayacaktır, Covent Garden'a bir saatten kısa sürede varabilir. O nehir kıyısına ulaştığında tereddüt eder. Eğer bir nehre girecekse Bunca yıl sonra gönüllü olarak karakola gittiğinde, doğru şeyi yaptığından emin olması gerekiyor. Yine tereddüt etmez. Frankie yaptıklarını itiraf etme zamanının geldiğini biliyor.

Clio

"Köpek almıyorum," diyor taksi şoförü.

Dickens anlamış gibi havlar ve Clio ona ters ters bakar.

"Sana fazladan ödeme yaparım," diye teklif ediyor. "Yaşlı annemi eve götürmem gerekiyor." "Mesele para değil," diye cevap verir ve Clio yüzünü buruşturur. Onun içinde sonunda neredeyse her şeyin parayla ilgili olduğunu deneyimliyor. "*Alerjim* var," diye ekliyor.

Doğru şeyi yapmaya alerjisi var, diye düşünüyor.

"Neden otobüse binmiyoruz?" Edith öneriyor.

"Peki. Hiçbir şey için teşekkürler," diyor Clio şoföre, o hızla uzaklaşmadan önce.

"İnsanlara kaba davranmana gerek yok Clio," diyor gezegendeki en kaba kadın. "Surat asmana da gerek yok. Bütün otobüs güzergâhlarını biliyorum ve kartımla bana bedava. İşte yetmiş iki numara."

"Nasıl istersen. Otobüse binelim ve buradan gidelim." "O zaman ben karakola gidiyorum."

"Bunu eve gittiğimizde konuşabiliriz."

Kırmızı çift katlı trene binerler ve arka tarafa doğru giderler. Çok kalabalık değil, ama Clio annesinin bir sonraki adımda ne söyleyebileceğinden endişe duyarak duyulmamalarını tercih ediyor. Endişelenmesine gerek yoktur, Dickens

Edith kucağında pencereden dışarı bakıyor ve yolculuğun ilk beş dakikasını sessizlik içinde geçiriyorlar.

"Kremalı muhallebi ister misin?" Edith otobüsün sesini bastırarak soruyor. Elini cebine atıyor ve yarısı yenmiş bir paket çıkarıyor. "Ya da bir kurabiye? Bunlar çikolata parçacıklı!" Edith başka bir cebinden başka bir paket çıkarıyor. Clio başını sallar. "Neden olmasın? İçlerinde et yok."

"Ben veganım."

"*Biliyorum*. Bu yüzden bu kadar hasta görünüyorsun. Veganlar kurabiye yemiyor mu? Kurabiye refahı için mi endişeleniyorsun?"

İlerideki iki kişi koltuklarında dönüp onlara bakıyor ve Clio görünmez olmayı diliyor.

"Vegan olmak vejetaryen olmaktan biraz daha karmaşık," diye fısıldıyor.

"Seninle her şey karmaşık ve acıktığında hep huysuz oluyorsun, ama sen bilirsin," diyor Edith, elinde kremalı muhallebi ve bir ısırık alarak. Otobüsün camları buğulanmıştır ve Edith parmağıyla cama bir uğur böceği çizer.

"Herkes uğur böceklerinin şanslı olduğunu bilir ama siyah beneklerinin neşe ve temsil ettiğini biliyor muydunuz?" diye soruyor ağzı kırıntılarla doluyken. "Hepimiz hayatımızda sevinç ve üzüntü yaşarız. Yaşanan hiçbir hayat mükemmel değildir, bunu öğrenmeliyiz.

iyi ve kötü zamanları dengeleyin. Hatalar için birbirinizi affedin,

Çünkü herkes ." Edith ona bakar ama Clio pencereden dışarı bakmaya devam , o da kendine bir krema daha alır.

"Uğur böcekleri *o kadar* üretkendir, geleceklerini garanti altına almak ve miraslarını korumak için o kadar kararlıdır ki bazen hamile uğur böcekleri doğururlar. Onların

Kız çocukları daha fazla kız çocuğu sahibi olmaya hazır olarak doğuyor.

Nesilden nesile, bir öncekiyle aynı hayatları tekrarlıyor ve yeniden yaşıyorlar, asla beneklerini değiştirmiyorlar. Bana dönüşmeni hiç istemedim. Keşke-"

"Sanırım geldik," diyor Clio, otobüsün zilini çalarak.

Notting Hill istasyonunda inerler ve yolculuğun geri kalanını yürürler, Portobello Yolu'ndan aşağıya doğru yavaşça kıvrıla kıvrıla ilerlerler, ta ki sessiz sokağa ve pembe eve ulaşana kadar.

"Bir daha burada olacağımı hiç düşünmemiştim," diyor Edith, gözlerini mekâna dikerek.

Ben de öyle, diye düşünüyor Clio kapının kilidini açarken. Annesinin -ve köpeğin- elini bile silmeden mükemmel evine girmesini izliyor.

ayakları paspasın üzerinde. Kendine vermesini söyler. Sadece bir geceliğine.

Clio yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Hoş geldiniz." Edith bir kaşını kaldırır. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Tek isteğim köpeğin sizde kalması-" "Dickens."

"*Dickens* mobilyalardan uzak dursun. Ve onun yukarı çıkmasını istemiyorum."

"Köpeklerden neden bu nefret ettiğinizi , harika bir arkadaşlırlar.

Özellikle de sizin gibi yalnız yaşayan biri için."

Clio dilini ısırır. "Çay ister misiniz?"

Edith başını sallar, ceketini çıkarır ve kendini evinde hissetmeye başlar.

"Evet, lütfen. Sütlü ve iki şekerli."

"Nasıl karşıladığınızı biliyorum."

"Ve belki bir kurabiye. Eğer varsa. *Normal* bir şey olsun, vegan saçmalıklarından olmasın."

Ve böylece başlıyor, diye düşünüyor Clio mutfağa çekilirken.

Edith buraya son geldiğinde de durum aynen böyleydi. Annesi her şeyi eleştiriyor ve sanki Clio'nun evi bir otelmiş gibi davranıyordu. Hem de hiç hoşlanmadığı bir otel. Sanki burada kalarak kızına bir tür iyilik yapıyormuş gibiydi.

Clio, çaydanlığın kaynamasını beklerken kendine *sadece bir gece* olduğunu hatırlatır.

Elinde bir fincan çay, bir bardak su ve bir tabak kuru üzümlü ve tarçınlı yulaflı atıştırmalık bulunan bir tepsiyle salonuna girer. Ama Edith orada değildir. Dickens Clio'nun kanepesinde oturmuş, ona bakıyor ve kuyruğunu sallıyordu.

"Yere yat" diyor ama köpek sadece geriniyor ve kendini daha rahat hissediyor. Tepsiyi masanın üzerine koyuyor ve köpeği kol uzunluğunda tutarak yere kaldırıyor. "Bu evde kurallar var. Mobilyaların oturmak yok, çiğnemek yok, ısırma yok, havlamak yok." Köpek başını yana yatırır.

"Yukarı çıkmak yok-"

"Ve hiç eğlenceli değil," diye araya giriyor Edith, odaya geri dönerken. "bir evden çok bir müzeye benziyor."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Clio. "Bunu sevdim."

"Sen her zaman piknik için birkaç sandviç eksiktin."

"Merdivenlerin üstündeki boş yatak odası sizin için hazırlandı. Çok uzun bir gün oldu, sanırım şimdi yukarı çıkacağım."

"Konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Edith soruyor. Tepsideki çay bardağını alıyor, sonra yulaflı atıştırmalıklardan birini alıp kokluyor. "Nedir bunlar?"

"Kurabiye."

Edith küçük bir ısırık alır ve yüzünü buruşturur. "Saçmalık. Bu bir kurabiye değil."

"Çok yorgunum anne. Sabah biraz daha konuşabilir miyiz?" "O zamana kadar bekleyebileceğini sanmıyorum."

"Ne olamaz?"

"Ölü bakım evi yöneticisi. Ya polis yanlış kişiyi tutuklarsa? Bu yaşımda vicdan azabı çekmek istemem."

"Birini tutukladılar."

"Kim?" Edith gözlerini endişeyle kocaman açarak sorar.

Clio onu tekrar üzmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor ve hiçbir şey söylememiş olmayı diliyor. "Bir dedektif beni sorgulamaya karar verdi-"

"*Sen mi?*"

"Evet, ama sadece olayın olduğu saatlerde bakım evini ziyaret ettiğim için. DCI Chapman üç şüpheli olduğuna ikna olmuştu ve *benim* de onlardan biri olduğumu söyledi-"

"Kimi tutukladı?" Edith kızına ters ters bakarak tekrarlar. Clio iç geçirir. "Sabır."

"Ne? Uğur Böceği'ni tutukladılar mı?" "Tutuklandı ve suçlandı sanırım."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Edith çığlık atıyor. "Bunların hepsi benim suçum. Hemen polise gitmeliyiz."

Frankie

Frankie karavanını Covent Garden'daki polis karakolunun karşısına park eder. Karavanı burada bıraktığı için para cezasına çarptırılabilir - bugün zaten bir ceza aldı

-Ama şu anda bu onun endişelerinin en küçüğü. Ana girişe ulaşmak için otuz üç aceleci adım atması gerekiyor. Otuz üç iyi bir sayıdır. Benzersizdir ve bazı insanlar bunun cesareti simgelediğini düşünür. Frankie'nin şu anda yaptığı şey cesurca değil, sadece yapılması gereken doğru şey.

Polis karakolu eski, çıplak tuğla duvarları ve ahşap armatür ve donanımları var. Ayak sesleri karo zemin üzerinde yankılanıyor. Resepsiyonda plastik bir paravanın arkasında bir masa var ve bir polis memuru oturmuş gazete okuyor. Saçları dökülmüş ve midesi kemerinden taşmış.

Çenesinde bir tutam hardalla birlikte kirli sakal gölgesi var. Biraz daha genç bir adamın bedenine hapsolmuş yaşlı bir adam gibi görünüyor.

Frankie, "DCI Chapman'ı görmek ," der ve şu sözlerle şaşkına döner Memur başını kaldırıp bakmıyor bile. "Kayıp bir kız hakkında," diye ekliyor. Adam hâlâ onun varlığını kabul etmeyince, dikkatini çekmek için başka bir şey dener. "Kayıp bir kız ve bir cinayet."

"Bir romana benziyor," diyor kaşlarını kaldırarak ama okumaya devam ediyor.

"İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Rahibinizle konuşmayı denediniz mi?"

"Bu ciddi bir durum."

"Ben de öyle. Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Buraya gelen tek insanlar Gecenin bu saatinde bir şey itiraf etmek isteyenlerin ya kafası güzeldir ya da delidir. Sen hangisisin?" diye soruyor ve sonunda gazeteyi bırakıyor. Sanki bir an önce okuduğu sayfaya dönmeyi planlıyormuş gibi gazeteyi açık bırakıyor.

"Saatin konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım. Yoksa polis bugünlerde suçları sadece mesai saatleri içinde mi çözüyor?" Frankie cevap verir. O sadece

Yabancıların aptal ya da tembel olduklarına inanmıyorsa onlardan kabalık görmez ve onun her ikisi de olduğu açıktır.

"DCI Chapman burada değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?" diye soruyor ve tekrar açık gazeteye bakıyor.

Frankie adama bakar, ne sözlerini ne de acelesi olmadığını anlayabilmiştir.

"Bu bekleyemez. Masum bir insanı tutukladınız" diye açıklamaya çalışır.

"Ben kimseyi tutuklamadım. Ocak ayından beri masa başı görevdeyim."

"İşte bu yüzden dedektifle ya da yetkili biriyle konuşmam gerekiyor." İç geçirdi ve masasındaki bilgisayara baktı. "İsim?"

"Benim adım mı, öldürülen kişi mi, yoksa haksız yere tutuklanan kişi mi?"

"Ne şanslı bir dalış. Önce tutuklandığını düşündüğünüz kişiyi deneyelim, olur mu?" diyor. İnce uzun parmakları klavyenin üzerinde geziniyor.

"Nellie Fletcher," diyor Frankie. Frankie'nin solgun işaret parmağıyla kızının adının her bir harfini tek tek yazmasını izliyor.

Başını sallıyor. "Hayır." "Hayır, ne?"

"Bugün burada o isimde kimse tutuklanmadı." "Adını doğru yazdığınızdan emin misiniz?"

"Aptal gibi mi görünüyorum?" diye soruyor ve kadın bu soruya cevap vermemenin en iyisi olduğunu düşünüyor.

"Bu gerçekten çok acil. DCI Chapman ile konuşmamın bir yolu yok mu?"

"Elbette gelebilirsin. Yarın yine gel," diye yanıtlar ve gazetesine döner. Frankie neden bu kadar çok erkeğin bir sivrisineğin dikkat süresine sahip olduğunu merak eder. Olanlar hakkında gerçeği söyleyecekse, itirafını bir erkek çocuğuyla harcamayacaktır.

Minibüse dönerken kendi kendine mırıldanıyor ve tam uzaklaşmak üzereyken gözüne bir şey takılıyor.

Bu geç saatte karakolun merdivenlerini çıkan başka biri daha var.

Tanıdığı biri.

Burada görmeyi bekleyeceği son kişi.

Son

Anneler Günü, yirmi yıl önce

Bir erkek polis memuru ve bir kadın dedektif beni süpermarketten pembe eve bırakmayı teklif etti. Bu aslında teklif kılığına girmiş bir emirdi. Benden şüphelendiklerini söyleyebilirim. Suçlamaların kelimelerle yapılan bakışlar, parmakla göstermekte de aynı derecede iyidir. Bir çocuk kaçırıldı ama onu aramak yerine *bana* sorular sorarak zaman kaybetmeye devam ediyorlar. Bazen daha önce sordukları soruların aynısını. Ne düşündüklerini biliyorum. Yalancılar diğer yalancıları tespit etmekte iyidir.

Arka koltuğa tırmanabilmem için kapılardan birini açmadan önce, boş arabayı yıkıp polis arabasının bagajına koymalarını izliyorum. Onlara adresi tekrar veriyorum. Defterlerinde zaten yazılı olmasına rağmen, benim hakkımda, bizim hakkımızda, onun hakkında karaladıkları diğer her şeyle birlikte. Tutuklanmak böyle bir şey olmalı.

Bildiğiniz hayattan koparılacak, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek. Ama beni tutuklamıyorlar. Henüz tutuklamadılar.

Şu an ağlayamayacak kadar uyumuş durumdayım. Hiçbir şey *hissedemiyorum*. Suçluluktan başka.

Kızımın ortadan kaybolmasını diledim ve şimdi biri bebeği aldı.

Yolculuk sırasında zaman şekilden şekle giriyor. Aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş hissediyorum. Düşüncelerimi düzene sokamıyorum ve ne yapacağım konusunda endişeleniyorum.

yüzümün ne yapabileceğini. Arabayı kullanan polis memuru dikiz aynasından bana bakmaya devam ediyor. Ne zaman göz göze gelsek gözlerimi . Kısmen beni iğrendirdiği için, kısmen de görebileceklerinden korktuğum için.

"Güzel ev," diye gevezelik ediyor, Notting Hill mews'un dışındaki Arnavut kaldırımli sokakta durduğumuzda. Söylediği şey çok saçma. İltifat kılığına girmiş bir eleştiri. Arabanın önündeki dedektifle bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Arabaya binerler ve konuşulmayan bir konuşma daha geçer. Bunu yüksek sesle de söylemiş olabilirler. Önce yalan söylediğimi düşündükleri için beni sevmiyorlardı, şimdi de zengin olduğumu düşündükleri için sevmiyorlar. Sadece bir konuda haklılar.

Arabanın kapısını açıp kendimi dışarı atmaya çalışıyorum ama kilitli. "İçeri yalnız girmek istiyorum," diyorum.

Deniz aygırı başını sallar ve siyah üniformasının omuzlarına yeni bir kepek tozu düşer. "Sanmıyorum-"

"Elbette," diyor kadın dedektif, onun sözünü keserek. Süpermarkette kendini tanıtmıştı ama adını hatırlayamıyorum. Chapman gibi bir şeydi belki de. "Ama hazır olduğunuzda içeri gelmemiz gerekecek," diye ekliyor.

"Anlıyorum. Sadece söylemek için bir dakikaya ihtiyacım var-" "Acele etmeyin. Biz hemen geliyoruz."

Buraya. Dışarıda olmaları gerekirken. Bebeği arıyorlar.

Kendimi pembe evin içine bırakıyorum ve dünyanın geri kalanını sonsuza dek dışarıda bırakabilmeyi dileyerek kapıyı arkamdan kapatıyorum. Öğleden sonra olmasına rağmen perdeler ve panjurlar hâlâ kapalı. Kaç kişi var emin değilim

son açıldığından bu yana günler geçti.

Bugünlerde buna doğum sonrası depresyonu diyorlar. Eskiden buna bebek hüznü denirdi.

Önce koridorun, sonra salonun, sonra da mutfağın ışıklarını açıyorum. Eskiden bir dergiden fırlamış gibi düzenli ve mükemmel olan tüm odalar darmadağın. Tıpkı benim gibi. Onun gibi. Üst kat da farklı değil. Sahanlık kirli bardaklar ve tabaklarla dolu, açılmamış posta ve ödenmemiş faturaların giderek büyüyen yığını görebiliyorum. Çocuk odasının zemini çamaşır yığınlarıyla kaplı - neyin temiz neyin temiz olmadığı belli değil - ve ebeveyn yatak odasına ulaştığımda neredeyse kapıyı açmaya korkuyorum.

Bebeğin babası iş için uzakta.

Bebeğin annesi yatakta.

Bebek doğduğundan beri iyi değil ve ben de yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

Günler önce evi toplamayı teklif ettim. Sanki ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturdu, ben de her şeyi olduğu gibi bıraktım. Bazı insanlar, yaptığınız iyi şeyleri kötü şeylermiş gibi hissetmenize neden olabiliyor. Bunu aklımda tutarak, Clio'nun yatak odasındaki perdeleri açmanın daha iyi olacağını düşündüm. Son zamanlardaki davranışları bana birden fazla yönden genç kızlığını hatırlatıyor. Tek yapmak istediği uyumak gibi görünüyor ama uyuyamıyor, bu yüzden birkaç gündür bebeğe ben bakıyorum. Artık ben de tükendim. Clio'nun sonunda tek torunuma bakmam için bana güvenmesinin tek nedeni

Çünkü çaresizdi. Ve kocasının işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemediği için.

Anne-kız ilişkimiz pek iyi değil.

Hayatı boyunca kendi çocuğuma kızdığım ve büyüdüğü kadından nefret ettiğim zamanlar oldu. Kızım kendi çocuklarına sahip olduğunda bunun bizi birbirimize daha da yakınlaştıracaklarını düşünmüştüm ve öyle de oldu, ama sadece zorunluluktan. Clio benden sadece son çare olarak yardım istedi, çünkü başka kimsesi yok. Kendi adıma, iyi bir büyükanne olmak istedim. Sanırım bunun bir anne olarak başarısızlıklarımı telafi edebileceğini umuyordum.

Ancak çocuklar zor iş, bebekler ise imkansız ve talepkar yaratıklar. İlk kendi bebeklerime bakmaktan keyif almamıştım. Uğur Böceği ile farklı olacağını, farklı *hissedeceğimi* düşünmüştüm ama çocuk ağlamayı *hiç* bırakmadı. Şu ana kadar.

Tabii ki bebek toplum içinde neredeyse her zaman mükemmel bir şekilde davranır. Bu Clio ile hemfikir olduğumuz bir . Sanki küçük Uğur Böceği altı aylıkken tüm öfke nöbetlerini kapalı kapılar ardına saklayacak kadar sinsi. Bu yüzden bugün onu süpermarkete götürdüm.

Clio'nun ihtiyacı olan mama, bebek bezi, kahve gibi şeyleri biliyordum ve bebeği eve getirecektim. Buraya. Çünkü Clio bebekten açıkça *nefret* etse de, çok uzun süre yokluğunda onu özleyiyor. Çocuğa bakmaya dayanamadığında bile onun her zaman yanında olduğunu bilmek istiyor.

Clio bebek doğduğunda yardımımı istemedi ve o zamandan beri ilgisiz ve fikirlerime nankörlük ediyor. Elimden geleni yaptım ama *beni dinlemedi*. Her zaman kitapta ya da internette okuduğu

internetin kendi annesinin tavsiyelerinden daha geçerli olduğunu söyledi. O davrandı

Sanki tüm deneyim ve bilgilerim güncel değilmiş gibi. Sadece altmış yaşındayım, henüz emekli bile olmadım ve o benimle sanki yaşlı ya da bunamış, bakım evine ait biriymişim gibi konuşuyor. Tanrı korusun, bir gün onlardan birine düşerim. Clio her zaman en iyisini bildiğini düşünür, ama onun ve değerli pembe evinin şu anki haline bakın. Bebek sahibi olmak kolay, ama ona bakmak o kadar kolay değil. *Yardıma* ihtiyacı var. Profesyonel yardıma. Mesleği göz önüne alındığında işaretleri fark edebileceğini düşünürdüm. Ama doktora gitmiyor. Bu konuda kimseyle konuşmuyor. Ve ne kadar yardım etmeye çalışsam da kızım bana güvenmiyor.

Görünüşe göre yapmamakta haklıymış.

Polisin sonsuza kadar dışarıda beklemeyeceğini ve Clio'ya olanları anlatmam gerektiğini biliyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bazen kızım ortadan kaybolursa işlerin nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Torunumu kendi yöntemlerimle büyütebilseydim. O benim ikinci şansım olurdu ve bu sefer her şeyi doğru yapardım. Clio ve Jude küçükken hep çok meşguldüm, iki yakamı bir araya getirmek için saatlerce çalışıyordum. Olabileceğim gibi bir anne olmak için ne zamanım ne de enerjim vardı. Eminim tüm çocuklar Farklı ebeveynlere sahip olsalardı hayatlarının nasıl olabileceğini hayal ederler. Farklı çocuklarım olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Ya da hiç olmasaydı. Şu anda bile kızımı uyurken izlerken akla hayale gelmeyecek şeyler düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama o hiç doğmamış olsaydı hayatım gerçekten çok farklı olurdu.

Kızımın kaybolmasını diledim ve şimdi biri bebeği aldı.

Bir anne kızına çocuğunu kaybettiğini nasıl söyler?

"Clio." Adını kapı aralığından sessizce söylüyorum. Sanki beni duymazsa ona gerçeği söylemek zorunda kalmayacakmışım gibi. Ama uyanıyor ve sanki hiç sahip olmadığım bir annelik içgüdüğü ona bir şeylerin ters gittiğini haber veriyor.

"Bebek nerede?" Clio soruyor, saçları dağınık, gözleri çoktan çıldırmış. Bebek doğduğundan beri çok dağınık. Kocasının bugünlerde iş için bu kadar sık kaçması beni şaşırtmıyor, sanki nasıl biri haline geldiğini göremiyor. Ama ben görebiliyorum. Bana dönüştü ve kızım için istediğim şey bu değildi. Bir bebekle her gün evde yalnız olmak zarar verdi. Üç gün ve üç gündür çocuğa bakan kişi ben olmama rağmen gözlerinin altında hala koyu halkalar var.

Geceleri. Kıyafetleri kirli, haftalardır makyaj yapmamış, sanki bir süredir yıkanmamış kokuyor. Sarhoş görünüyor ama değil. Gerçek yorgunluk böyle bir şey işte.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum ama seçeneklerin hiçbiri bana uygun gelmiyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Clio yataktan kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. "Ne için üzgünsün? Bebek nerede?"

"I . . ."

Zaten kırılmışken ona bebeğinin öldüğünü nasıl söyleyebilirim?

Sadece söyle.

"Gitti," diye kaçırdım. "Biri bebeği almış. Çok üzgünüm."

Clio bana bakıyor, sonra beni itiyor ve evi aramaya başlıyor. Sanki çocuk kayıp bir anahtarmış gibi, eğer sadece

yeterince uzun ve zor görünüyor. Karanlık odalara doğru kızımı takip ediyorum. "Lütfen, bekleyin. O burada değil. Süpermarketteydik. Sadece bir dakikalığına arkamı döndüm." *Belki iki dakika.* "Ve sonra gitti."

Clio duruyor, dönüyor ve sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. Gözyaşları çoktan yüzünden aşağı akmaya başlamıştı. Hırkamın koluna sıkıştırılmış bir mendil buluyorum ve çocukken yaptığım gibi gözyaşlarını çalışıyorum ama o bir adım geri atıyor.

"Polis. Aramamız gerek-"

"Zaten biliyorlar," diyorum ona. "Dışarıdalar. Seninle konuşmak istiyorlar."

Başını sallıyor. Sonra aceleyle banyoya gider ve orada şiddetli bir şekilde hastalanır.

İşi bitene kadar yıkanmamış saçlarını yüzünden uzak tutuyorum. Sonra sifonu çekiyorum ve ona mendili tekrar uzatıyorum. Başını sallayarak reddediyor ve ağzını silmek için elinin tersini kullanıyor. Şimdi bile yardımımı istemiyor. Dizlerinin üzerine çöktü, ben de onu yukarı çekmek için elimi uzatıyorum ama görmezden geliyor. Beni görmezden geliyor. Tıpkı yıllardır yaptığı gibi.

"Bu gerçek mi?" Clio soruyor. Ve birden otuz dört yaşındaki kızım yeniden küçük kızım oluveriyor, bana bakan, bana ihtiyacı olan kızım. Başımı salladım ve hıçkırmaya başladı. Gözlerini kapattı, koltuğun üzerinde bir top gibi kıvrıldı.

ve yaralı bir hayvan gibi feryat ediyor. Ben de ağlıyorum, çünkü ondan geriye kalanları kırdığımı görebiliyorum. Zaman yine uzuyor. O Çok uzun zamandır böyle ağlıyor, çok uzun zamandır. Onun dayanılmaz acısının sesi ruhumu .

"Evet, bu gerçek. Çok zgnm" diyorum, çünkü gerçekten zgnm. Ona çalışıyorum ama o beni itiyor. Küçük kızım yine gitmiş, yerine büyüdüğü kadın gelmişti.

"Onları içeri gönderin," diyor gözlerini silerek.

"Polis mi?"

"Evet, tabii ki. O zaman ık dışarı."

"Clio, ben-"

"Defol. Defol. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Edith

Edith kızının evindeki boş odada uyanık yatmaktadır. Uğur Böceği kaçırıldığında üç gün üç gece burada kaldığını ve sonra yıllarca geri davet edilmediğini hatırlıyor. En son burada çok kısa bir süre yaşamış.

Clio onu bir eve tıkmadan bir yıl önce.

Pembe eve hoş geldiniz. Ve o ve kızı birbirleriyle çok uzun süre birlikte olmak konusunda hiç iyi olmamışlardır.

Clio sabah ilk iş karakola gideceklerine söz vermiştir ama Edith ona inanmaz. Clio sadece sözünü için söz veriyor görünmektedir. Dickens mızızlanarak onun düşüncelerini böler; yerde uyumaktan hoşlanmamaktadır.

"Sus. İkimizin de başını belaya sokacaksın," diye fısıldıyor Edith. "Sadece sessiz kalacağına söz verirsen yukarı gelebilirsin." Dickens kuyruğunu sallayarak yatağa atlıyor ve üç kez döndükten sonra memnun bir iç çekişle Edith'in yanındaki yastığa oturuyor. "Yapmam gereken bir şey var eski dostum," diye fısıldıyor köpeği okşayarak. "Bundan hoşlanmayacaksın ama bu konu üzerinde uzun uzun düşündüm ve yapılacak en doğru şey bu. Yapılacak *tek* şey bu."

On dakika sonra, Dickens baş aşağı yatıp rüya görürken ve evin geri kalanı sessizken Edith kalktı, giyindi ve sürünerek dışarı çıktı.

kapıyı yavaşça arkasından kapatarak odaya giriyor. Koridorun sonunda, bir zamanlar çocuk odası olan bir odaya açılan başka bir kapı daha vardır. Kapısı açıktı ve Edith içeriye bakmaktan kendini alamıyordu. Ay ışığı odaya doluyor ve

tüm ahşap rafları ve ayakkabı kutularını görüyor. Kızının egzersiz için tasarlanmış ayakkabılara olan takıntısını zaman Garip -özellikle de Clio'nun okuldan beri spor salonuna adım atmadığı düşünülürse- -diğer insanların terinden çok korkuyor- ama bu çılgınlık. Kutulardan biri açık ve pahalı görünümlü halının üzerinde yerinde durmuyor. Görünüşe göre bu kutunun içinde antrenör yok, sadece gazete makaleleri var. Bazıları hâlâ katlanmamış halde yerde duruyor.

Kızı, duygularını kutularda saklayarak bir ömür geçirmiştir.

Edith, kızının bunca yıldır sakladığı gazete kupürlerinden birini eline alır. Yaşlandıkça sararmış ama sayfanın üstündeki tarihi hatırlatmaya ihtiyacı yok. Edith o gün ne yediğini hatırlayamaz.

ama yirmi yıl önceki Anneler Günü'ne dair her şeyi hatırlayabiliyor. Kısmen düşecekmiş gibi hissettiği için yere oturur ve okumaya başlar.

Kayıp Bebeğin Annesinin Yüreği Yandı

Polis, Batı Londra, Notting Hill'deki Tesco süpermarketinden çalınan altı aylık bebeği umutsuzca aramaya devam ediyor. Eleanor Kennedy Pazartesi sabahı bebek arabasından alındı.

", gerçekten korkunçtu. Kadın 'Bebek nerede?' diye bağırmaya başladı.

Tekrar ve tekrar. Yardıma koştum, birçok insan koştı. Süpermarketin kapıları hemen kilitlendi ama çocuğu alan her kimse çoktan kaçmış olmalıydı. Benim de iki çocuğum var. O ailenin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi bir görgü tanığı.

Bebeğin Notting Hill'de yaşayan 34 yaşındaki annesi Clio Kennedy, polisin düzenlediği basın toplantısında kısa bir konuşma yaptı.

konferansına katıldı. Sıkıntı içinde olduğu her halinden belli olan kadının tek söylediği şeydu: "Lütfen onu geri getirin. Lütfen."

Eleanor bebeğin kaçırıldığı an güvenlik kameralarına yansıdı. Kaçıran kişinin çocuğu pusetinden aldığı ve süpermarketten ayrıldığı görülmesine rağmen, görüntüler saldırganın kimliğini belirleyecek kadar net değildi.

"Kaçıran kişinin yaşı ya da cinsiyeti konusunda bir tahminde bulunamıyoruz. Şu ana kadar elimizdeki görüntülerden emin olmak mümkün değil" dedi. O gün şüpheli bir şey fark etmiş olabilecek halk üyelerine öne çıkmaları için çağrıda bulunuyorlar.

Edith bir ay sonraki tarihli bir sonraki gazete haberini alır.

Kayıp Bebek Eleanor'dan Hala Haber Yok

Polis, aradan bir ay geçmesine rağmen Eleanor bebek bulunana kadar aramayı bırakmayacaklarını söyledi kaçırıldı. Çocuğun ailesi, kızlarına kavuşmalarını sağlayacak herhangi bir bilgi için 10.000 Sterlin ödül teklif etti. Kaçırılan çocuğun yeni görüntüleri burnundaki ayırt edici çiller serbest bırakıldı.

Edith kutudan başka bir makale çıkarır. Zaman geçtikçe hikâyeler hep kısalıyordu.

Bebek Eleanor nerede?

Altı aylık Eleanor bebeğin kaçırılmasının üzerinden bir yıl geçti ve polis Eleanor bulunana kadar dosyayı kapatmayacaklarını söylüyor. Özel bir görev gücü ve binlerce polis saatine rağmen, kayıp çocuğa ne olduğunun gizemini çözmeye yaklaşamadılar.

Sonuncusunda Clio, kocası ve kız bebeklerinin resmi var. Çocuğun babası gibi kıvrırcık sarı saçları, annesi gibi iri yeşil gözleri ve burnunda çilleri var. Edith'in ona Uğur Böceği demesinin nedeni çilleriydi. Patience'a da aynı ismi vermesinin sebebi.

Bir çocuğunuzu kaybettiğinizde onu sonsuza dek her yerde görürsünüz.

Edith daha önce olduğundan daha da emindir.

Polis şimdi, bu sabaha kadar bekleyemez. Yapması gereken imkânsız bir seçim var, ancak bunu düzeltebilirse belki de yıllar önce bozulan şeyi düzeltmeye yardımcı olur ve tarih tekerrür etmeye devam etmez.

Sabır

"İyi misin?" diye sorar

Liberty. "Hayır."

"Olacaksın, söz veriyorum. Gece önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?" El fenerini yakıyor ve bir çocuk gibi çenesinin altında tutuyor.

"Işıklar söndü sanıyordum?"

"Evet, öyle. Ama makyajımı çıkarmalıyım -çıkarmazsam cildim için kötü olur, değil mi- ve uyumadan önce yorganın altında bir süre kitap okumayı severim. Gevşememe yardımcı oluyor. Kötü bir şey yapmadığım sürece gardiyanlar aldırıyor."

Bir insanın bir hücreye kapatıldığında ne gibi kötü şeyler yapabileceğini merak ediyorum.

Liberty'nin bir yüz mendiliyle cildini temizlemeden önce kıvrıkcık sarı saçlarını geriye doğru bağlamasını izliyorum.

"Burnunda benim gibi çiller var," diyorum.

"Evet, biz çil ikiziyiz. Ama ben benimkileri renkli nemlendiriciyle gizlemeyi seviyorum. Yorgun olmalısın; biraz dinlenmeye çalışmalısın, buradaki ilk gece her zaman en zordur. Uyuyamazsan beni uyandır. Ben Bedfordshire'a gidiyorum."

Elinde bir romanla yorganının altında kaybolur. El fenerinin loş ışığı olmasa görünmezdi, ara sıra çıkan sayfa çevirme sesleri dışında sessizdi. Kısa bir süre sonra ışık sönüyor ve hücre yine zifiri karanlık oluyor.

Bir insan hapisanede nasıl uyuyabilir anlamıyorum. Sürekli sesler var, bazılarını tanımlayabiliyorum, bazıları ise gizemini koruyor. Hepsinden korkuyorum ve şu anda hissettiğim gibi bir dehşeti daha önce hiç yaşamamıştım. Karanlıktan, göremediğim şeylerden korkuyorum. Sanırım olan biten her şey sonunda kafama dank ediyor. Liberty hoş bir dikkat dağıtıcıydı ve onu uyandırmak istiyorum, o olmadan burası çok gürültülü. Düşüncelerimin zihnimin içinde çarpışması gibi korkum da vücudumu sarıyor, ta ki doğru düzgün düşünemeyene kadar. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum, hatta buraya nasıl geldiğimi bile anlayamıyorum.

Son yirmi dört saat içinde köpeğimi, tek arkadaşımı, işimi, evimi ve şimdi de özgürlüğümü kaybettim. Anlamak çok zor. İşlerin nasıl bu kadar gittiğini. Kırk sekiz saat önce iyiydim. O zamanlar bilmiyordum ama hayatım aslında gayet iyiydi. Güvendeydim, başımı sokacak bir evim vardı, paylaşma sadakasını kabul etmek yerine karnımı doyurabiliyordum başkasının yemeği. Belki de insanlar hayatları kötüye gidene kadar iyi bir hayatları olduğunu bilmiyorlar.

Kulaklarımın yorumlayamadığı başka bir ses duyuyorum. Metal metale çarpıyor. Kilitte bir anahtar olabilir mi? Gözlerim hücre kapısına yöneliyor ama orada hiçbir şey yok, sadece karanlık var. Gözlerimi kapatıp tekrar uyumaya çalışıyorum ama olmuyor. Saklanıyorum

Daha mutlu zamanların anıları içinde, kendimi şimdiki zamandan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Yakında doğum günüm olacak ve hala burada olup olmayacağımı merak ediyorum.

Annem doğum günlerini çok severdi. Dar tekneyi kağıt zincirler ve balonlarla süsler ve çok fazla hediye alırdı. Hayatımın her yılı için bana bir hediye verirdi, bu yüzden geçen yıl güzel kağıtlara sarılmış ve kurdelelerle bağlanmış on sekiz paket vardı. Yıllarını almış olmalı ve her bir hediye için çok fazla düşünmüş olmalı - bazıları büyük, bazıları küçük, hepsi mükemmel. Kimse beni annem gibi tanıyamaz. Her hediyenin üzerinde açılma sırasını gösteren bir numara vardı ama ufak bir değişiklik. Ben dört yaşındayken dört hediye vardı ama bir, iki, üç ve beş olarak etiketlenmişlerdi. Dört numaralı hediye yoktu, çünkü annem bunun kötü şans getireceğinden endişeleniyordu.

"Deli olduğumu düşünebilirsiniz..." derdi sık sık ve itiraf etmeliyim ki ben de Bazen de öyle. "Ama tüm Çin benimle aynı fikirde. Dört rakamı kötü şanstır. Ölüm anlamına gelir. Bu yüzden Çin asansörlerinde asla dördüncü kat seçeneği yoktur."

Ben hiç Çin'e gitmedim, annem de gitmedi ama o rakamları çok ciddiye alır.

On sekiz hediyeimin paketini açtığımda, kâğıdı yırtmamaya dikkat ediyordum ama içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Kitaplar, giysiler, yeni bir kağıt kesme bıçağı, güzel bir çift küpe vardı ama en çok istediğim şey orada değildi.

"Söz vermiştin," dedim. İki kişilik ailemizde sözler sözleşme gibiydi.

Annem başını salladı ve üzgün görünüyordu. Yüzünü hala gözümün önüne getirebiliyorum ve neden bilmiyormuş gibi davranmadığı için minnettar hissettiğimi hatırlıyorum. On sekiz yaşına geldiğimde bana doğum belgemi göstereceğine söz vermişti, babam hakkındaki gerçeği öğrenmek için zaten yıllardır bekliyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Yapamam."

Hissettiğim öfke her şeyi tüketmişti. Çünkü bana doğum belgemi göstermeye hiç niyeti yoktu ve bana açıkça yalan söylemişti. Sonra ne konuştuğumuzu kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Sanırım annem de , çünkü bu birbirimizle son konuşmamızdı.

"Babamın *kim* olduğu umurumda değil. Onunla tanışmak istediğimi bile sanmıyorum - belli ki beni etrafta dolaşacak ya da ilgi gösterecek kadar önemsememiş. Sadece adını bilmek istiyorum. Nereden geldiğimi bilmek. Bunu nasıl anlayamazsın? Bana doğum belgemi göstereceğine *söz vermiştin*."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi annem, gözlerinde yaşlarla bana bakarak. "Yapamam işte."

"*Yapmayacağım* demek istiyorsun."

"Lütfen, bugünü mahvetmeyelim. Doğum gününü kutlasak ve bunu yarın konuşsak olmaz mı?"

"Hayır, çünkü bu konuda hiç konuşmak istemiyorsun. Bir soy araştırmasına katıldım. veritabanı online. Orada *bizimle* ilgili şey bulamadım. Sanki biz yokmuşuz gibi-"

"Ne yaptın?"

"Sonra kütüphaneye gittim ve pasaport için doğum belgemin bir kopyasını almak üzere yardım istedim. Kütüphaneci beni bir bilgisayarın başına oturttu ve nasıl yapılacağını gösterdi. Ve tahmin edin ne oldu, ben orada da yokmuşum. Birleşik Krallık'ta benim yaşında Nellie Fletcher adında birinin doğum belgesi yok. Kimim ben?"

I? Sen benim annem misin ki?" O sırada çok ağlıyordu. Tüm o korkunç

Günlerdir düşündüğüm şeyler ağzımdan döküldü ve onları durduramadım. "Birbirimize falan yok. Ya da benzer düşünmüyoruz. Hiçbir ortak noktamız yok."

"Evet, öyle," diye fısıldadı. "Gözlerimiz aynı yeşil, herkes öyle söylüyor." Sesi yenilmiş gibiydi ve volta atmaya, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Dar teknede adımlarını saydığını ve kendini sakın tutmaya çalıştığını biliyordum. Parmakları sanki kendi ellerini tutması gerekiyormuş gibi bileklerini kavıyor ve büküyordu.

"Gerçekten kimim ben?" Cevaptan korkarak sordum. "Ben küçükken neden sürekli farklı yerlere taşındık? Artık çocuk değilim, bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Açıklayabilirim.."

"Devam et o zaman."

"Lütfen sabırlı olmaya çalışın."

"*Hep sabırlı* oldum. Benim adım bu olmalı: *Sabır*." "Bildiğiniz gibi anne olduğumda çok gençtim. Sadece

On sekiz, şu an seninle aynı yaşta-"

"Nerede doğdum? Hangi hastanede?" Sözünü kestim ve annem cevap vermeyince aylardır zihnimi dolduran korku yeniden su yüzüne çıktı. "Sen gerçekten benim annem misin? Daha önce cevap vermemiştin."

"Elbette *ben* senin annemim. Burada yemeklerini pişiren, yatağını hazırlayan ya da doğum gününde sana hediye alan başka birini görmüyorum-" "Eğer bu gerçekten benim doğum günümse." Annemin yüzündeki ifade bana kendimi

Hasta. Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım. "Aman Tanrım. Bu benim gerçek doğum günüm bile değil, değil mi? Neler oluyor? Anlamıyorum!"

"Lütfen sakın olun."

"Beni sen mi doğurdun?"

Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Her yeri titriyordu. "Lütfen sadece-"

"Yaptım. Sen. Verdin. Doğurdun. Doğurdun. Beni mi?" Bağırđım.

Cevap vermeden önce uzun bir süre birbirimize baktık. "Hayır."

Bacaklarımdan hissettim. "Ben kimim?" Fısıldadım.

"Sen benim kızımsın," dedi, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

"Ama ben değilim, değil mi? Kimim ben?"

Ama annem cevap vermedi. Sadece ağladı ve sonra odasına gitti.

Ben de kendiminkine gittim ve sırt çantama birkaç şey koydum. Sonra siyah ve altın rengi Japon çay tenekesini ve içindeki parayı oradan aldım. mutfakta sakladığı yere götürdüm. Annem tenekeyi aldığımı duyarsa hiçbir şey söylemedi, odasından çıkmadı. Tekneden ayrıldığımı duysa bile beni durdurmaya çalışmadı. Tren istasyonuna doğru yürürken ağladım, içten içe peşimden gelmesini umdum ama bunu da yapmadı.

O zamandan beri onu ne gördüm ne de konuştum.

Haftada en az bir kez arıyor ve mesaj atıyordu ama ben hiç cevap vermiyordum.

Bana gerçek ailem hakkındaki gerçeği söyleyene kadar onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Onu özlemekten hiç vazgeçmedim, ama şimdi ona ihtiyacım var. Annem olmasa bile, onun tekrar annem olmasına ihtiyacım var. Benim annem yok.

Başka biri.

Karanlığa göz kırpıyorum, kasvetli hapishane hücresinin etrafına bakıyorum ve gölgelerden başka bir şey görmüyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, umutsuzca uykunun beni bulmasını bekliyorum ama olmuyor. Onun yerine gözyaşları geliyor. Annemi düşünüyorum, sonra Edith'i düşünüyorum, sonra Edith'in kızını düşünüyorum. Clio Kennedy sanat galerisinin üst katındaki tavan arasında hiç karşılaşmamışız gibi davrandı ama benim kim olduğumu biliyordu. Sonra bana sessiz kalmamı söyleyen bir mesaj gönderdi, ben de öyle yaptım. Polise Clio'dan bahsetmedim çünkü onun sözüne karşı benim sözüm ve bana asla inanmayacaklar. Neden inansınlar ki? Benim bir yalancı olduğumu zaten biliyorlar ve gerçek adımlı söylemeyi reddettiğimdedektif çok sinirlendi.

Yapamayacağımı anlamıyor gibiydi, çünkü ne olduğunu bilmiyorum.

Edith

Edith, kızının Notting Hill'deki evinden son kez ayrılmaya hazırlanırken ağlamaktadır. Yapmak zorunda olduğu şey yüzünden değil, geride bırakmak zorunda şey yüzünden. Ayrılmadan önce kendine bir fincan çay ve biraz kızarmış ekmek yaptı - kızının vegan ekmeği ve "bitki bazlı" tereyağının tadı *neredeyse* gerçek gibiydi - ve kimse aç karnına bir şey itiraf etmemeli. Kimseyi uyandırmamak için ön kapıyı olabildiğince sessizce kapatmaya çalışır. Edith gece otobüsünde ağlamaya devam eder ve ancak Covent Garden'daki polis karakolunun girişine doğru yürüyor. Kısmen karanlıkta basamaklara konsantre olmak için, ama çoğunlukla en iyisi Kanun görevlileriyle konuşmadan önce kendini toparla; bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti. Merdivenlerden aşağı baktığında hala terliklerini giyiyor. Şimdi kesinlikle onun çılgın yaşlı bir kadın olduğunu düşünecekler. Belki de öyledir. Belki de hayat onu bu hale getirmiştir.

"Dedektif Chapman'ı görmek istiyorum," diyor masanın arkasında kambur duran adama.

"Vay canına, bu akşam çok popüler," diyor saatini kontrol ederken.

"Neredeyse gece yarısı olduğunun farkında mısın?"

"Gerçekler için her zaman zaman vardır," diye yanıtlar Edith. "Bu oldukça acil bir mesele."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Mesleğiniz göz önüne alındığında sizin de aynı fikirde olacağınızı umuyorum. Ortada ciddi bir adalet ihlali var."

Kadının elindeki pembe deri bavula başını sallıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Edith omuz silkiyor. "Hapishane, sanırım."

Masanın üzerinden bakıyor ve kızın terliklerine gözlerini dikeyor. "Gecenin bu saatinde tek başına dışarıda olman gerektiğinden emin misin?"

"Doğru işi yaptığına emin misin? Ne dediğimi duydun mu genç adam?"

"Neden bütün deliller *benim* vardiyalarımı ziyaret ediyor?" diye mırıldanıyor. "Ne dedin sen?"

Masasının üzerindeki bilgisayara döndü. "Neden adınızla başlamıyoruz dedim?"

"Edith Elliot. Ölen kadının adı da oldukça sefil olmasına rağmen Joy."

"Ölümün insan üzerinde böyle bir etkisi olabilir. Burada çalışmak gibi." "Masum kızın adı Patience."

"Bu gece benim de buna ihtiyacım var."

Edith polis memurunun yazmayı bıraktığını fark eder. Adam, Edith'in alışık olduğu bir acıma ifadesiyle ona bakmaktadır. Sanki yaşlı olmak ve çaresiz olmak aynı şeymiş gibi. Ama bu sefer sessiz kalmayacaktır. Doğru olanı yapacaktır. İnsanlar onu hep küçümsedi ve abarttı. Bazen onun yararına, ama çoğu zaman da zararına.

Onun gerçekten neler yapabileceğini bilen tek kişi kendisidir.

Ve yıllar öncesinden korkmuş bir genç kız.

Edith'in zihni dolaşmaya başlar ve bir an için nerede olduğunu unuttur.

Memur nazikçe "Arayabileceğim biri mi?" diye sorar ve Edith kendini toplarlar

onun transından.

"Evet. Dedektif Chapman. Ya da açıkçası senden daha az bez kulaklı biri."

"Şimdi, beni dinle-"

"Hayır, sen dinle, seni aptal küçük adam. Windsor Bakım Evi'nde bir cinayet işlendi ve siz beceriksiz aptallar masum bir insanı tutukladınız."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Peki masum olduklarını nereden biliyorsunuz?" diye sorar.

"Kimin ne yaptığını biliyorum çünkü oradaydım."

Frankie

Frankie karakola giren yaşlı kadını tanımıştır - o yüzü asla unutmayacaktır - ama burada ne yaptığını ya da bulmacanın parçalarının nasıl bir araya geldiğini anlamamaktadır. Dün bakımevinde Edith Elliot'la konuşmaya, onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemeye çalıştı - bunun son şansı olacağını düşünüyordu - ama korkunç bakımevi müdürü planlarını mahvetti.

"Sen de kimsin?" Joy koridorda onun yolunu keserek sordu.

"Anneler Günü için buradayım. Birini ziyaret etmek için," diye yanıtladı Frankie.

"O halde tüm ziyaretçilerin ziyaretçi defterini imzalaması gerektiğini biliyorsunuzdur," dedi Joy ve bir kalemle birlikte defteri ona uzattı. Frankie tereddüt etti, sonra geri vermeden önce bazı ayrıntıları karaladı. Joy'un boncuk gibi gözleri sayfayı tararken yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Kadın sırttı ve bu onun asık suratını daha da az çekici hale getirdi.

"Clio Kennedy mi?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Frankie.

"Siz Clio Kennedy değilsiniz. Ben bu bakım evinin müdürüyüm ve az önce ofisimde on üç numaralı odanın kızı Clio Kennedy ile konuşuyordum. Onun *tek* kızı. Ayrıca sakinlerden biri tuhaf bir kadının etrafta dolaşıp tuhaf sorular sorduğunu söyledi. Sanırım o sizsiniz. Peki gerçekte kimsin?" Frankie cevap vermedi. "Windsor Bakım Evi'nde güvenliği çok ciddiye alırız." Joy'un gözleri kısıldı. "Eğer bu bir teftişse, bize en azından

Kırk sekiz saat önceden haber ver. *Aksi* takdirde dışarı çıkın yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım."

Frankie, insanların kendisiyle sanki ayakkabılarının üzerindeki bir bok parçasıymış gibi konuşmasından bıkmıştı. İçinde bir şeyler koptu.

Ayrılmadan önce "Neden ölüp gitmiyorsun?" dedi.

Kısa bir süre sonra Frankie geri döndüğünde kadın .

Frankie asansörün çağrı düğmesine birkaç kez bastıktan asansör nihayet dördüncü kattan aşağı inmeye başladı. Sonunda asansör geldiğinde Joy'un cansız bedeni, boynunda sıra dışı bir işaretle asansörün içinde yığılıp kalmıştı. Çinlilerin dördüncü katları olmamasına şaşmamalı, dört rakamı *gerçekten* de ölüm demek. Frankie kimse görmeden ve Edith'le yüzleşme fırsatı bulamadan asansörün kapılarını kapatıp kaçtı.

İntikam tatlı ve soğuk yenen bir yemektir derler ama o intikamını sıcakken almayı ve anın tadını çıkarmayı tercih eder. Frankie, Edith, Clio ve Jude'un hak ettiklerini almaları için çok uzun süre bekledi. Ve şimdi *Bütün aile* bir şekilde kızının kayboluşuna karışmış gibi görünmektedir. Frankie pembe evdeki kadını küçümsemekle hata etmiştir ve daha fazla zaman kaybettiği için kendisine kızgındır. Şüpheden yararlanmak nadiren kimseye gerçek bir fayda sağlar. Kötü bir seçim yaptı, işin gerçeği bu. Ancak doğru ve yanlış arasında seçim yapmak her zaman bazı insanların düşündüğü kadar siyah ve beyaz değildir.

Frankie, Notting Hill'e giden yolda geçtiği arabaları sayıyor ve bu sinirlerini kontrol altında tutmasına yardımcı oluyor. Saatin geç olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı sayıda araba vardır. Kapalı metro istasyonunun yakınında öpüşen genç bir çift ve dükkan kapılarındaki karton kutuların altında uyuyan çok sayıda evsiz görür.

Bazı hayatlar mutlu bir şekilde devam ederken diğerlerinin çöküşü onu hep büyülemiştir. Şans mı? Kader mi? Kader mi? Gerçekten sadece doğru zamanda doğru yerde doğru kişi olmakla mı ilgili? Sık sık kendini yanlış yerde yanlış kişi gibi hissediyor, belki de bu yüzden işler nadiren onun için yolunda gidiyor gibi görünüyor. Bir çeşit kendini gerçekleştiren kehanet. Öğrendiği bir şey varsa o da mutluluk anlarının her zaman kutlanması gerektiğidir. Neşe sadece ödünç alınabilir ve hayat ne kadar hızlı verirse o kadar hızlı geri alınabilir; en iyisi iyi zamanları kötüye dönmeden önce takdir etmek.

Sokağın sonuna, pembe evden olabildiğince uzağa park ediyor. binayı hala görebileceği bir yere. Sonra Frankie oturup eve ve yıllar boyunca biriktirdiği tüm nefret dolu düşünceleri bir araya getirir

orada yaşıyan kadın hakkında. Silah olarak kullanabileceğı bir şey olup görmek için minibüsün etrafına bakar. Tam dışarı çıkmak üzereyken, Frankie karşıdan karşıya geçen bir şey görür. İlk başta köpek olduğunu düşünür ama değildir. Bu bir tilki. Beyaz uçlu kuyruğı olan siyah bir tilki. Frankie daha önce hiç siyah tilki görmemiştir ama onlar hakkında bir şeyler okumuştur ve bir tane görmenin bir uyarı olarak kabul edildiğini bilmektedir. Bu onun için bir çeşit kötü şans.

çok ciddiye alıyor.

Sonra başka bir şey görür.

Pembe evin kapısı hafif aralık.

Frankie binaya bakar ve üst kattaki bir odada el feneri ışığına benzeyen bir şey dışında tüm evin karanlıkta olduğunu görür. Perdelerin arkasında hareket eden birinin gölgeli şeklini fark eder. Pembe evdeki kadın yalnız yaşamaktadır. Frankie bunu ve kadınla ilgili diğer pek çok şeyi bilmektedir. Frankie pembe evdeki kadın hakkında, Clio'nun kendisi hakkında bildiğinden çok daha fazlasını biliyor. Minibüsten iner, caddeyi mümkün olduğunca sessizce geçer, sonra durur açık ön kapının dışında ve dinliyor.

Frankie siyah tilkiyi gördüğü için üzölmekte haklıydı. Bu bir uyarıydı.

Evin içinde bir şeyin parçalanma sesini duyar. Bunu tiz bir çığlık takip eder.

Clio

Clio gece yarısı dışarıdan gelen bir araç sesiyle uyanır. Yaşadığı تنها küçük mahalle normalde sessizdir ama yıllardır uyurken kulak tıkacı takmaktadır. Kızı kaybolduğundan beri. Onlar olmadan geceleri ağlayan bir bebeğin sesini hayal edip duruyordu. Belki önceki günün stresi onu geriyor, belki de sadece annesiyle aynı çatı altında uyuyamıyor, ama kulak tıkaçları bu gece işlerini yapmıyor. Hayat çok gürültülü.

Bir şey onu pencereye doğru çeker ve duyduğu sesin hayal ürünü olmadığını görür. Yolun sonunda bir çift far parlamaktadır. Clio bir şeyin hareket ettiğini görünce perdenin arkasına saklanır. karavana benzeyen bir şeyin yanında. Ama bu bir insan değil, bir tilki. Beyaz kuyruklu siyah bir tilki. Tilki sokak boyunca sürünerek ilerlerken ve tam kapısının önünde dururken şaşkın şaşkın bakıyor. Sokak lambasının aydınlattığı ona doğru bakıyor gibi görünüyor.

Rüya mı görüyor?

O sırada başka bir şey duyar. Alt kattan bir ses. Kara tilki de sesi duymuş gibi görünüyor ve ortak bahçeye girmeden önce sokağın karşısına dalıp kapının siyah parmaklıkları arasından sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor. Clio sesi tekrar duyar.

Buradan gelen sesin ne olduğunu gelen boğuk ayak sesleri gibi bir şey-tanımlayamayınca araştırmak için yatak odasından çıkar.

Ev tamamen karanlıktır, bu yüzden sahanlığın ışığını açmak için duvardaki düğmeye dokunur. Hiçbir şey olmayınca tekrar düğmeye basıyor ama ışıklar çalışmıyor. Koridordaki şifonyerin üzerindeki metal masa lambasını açmayı dener ama o da çalışmaz. Clio elektrik kesintisi olup olmadığını merak eder ama sonra alt kattan başka bir ses duyar ve hayal gücü başka olasılıklar sunar. Kötü ihtimaller. Clio'nun her zaman mantıklı bir zihni olmuştur ve korkusu kısa sürede geçer. Aşağıda her zamanki gibi başının belası olan annesi vardır.

Edith muhtemelen gecenin bir yarısı tehlikeli tost makinesiyle kızarmış ekmek yapmaya çalışmış ve attırmıştır. Bu ilk kez olmazdı; bu eski evin kabloları Clio'nun sinirleri kadar kırılıyordu. Telefonundaki feneri kullanıyor, sonra yavaşça, sessizce merdivenlere doğru bir adım daha atıyor. Başka yabancı sesler duymak için zorluyor ama tek duyabildiği kendi kalp atışları. Annesinin yatak odasının kapısını yavaşça iterek açar ve yatakta uyuyan birinin şeklini görür. Yani alt kattaki Edith *değildir*.

Clio'nun korkusu geri gelir. Güvenlik riski olduğunu bilmesine rağmen anahtarı sık sık evin arka tarafındaki mutfak kapısında bırakıyor. Bırakmadığında anahtarı hep kaybediyor gibi görünüyor ve şimdi hatırlayamıyor

Dün gece çekmeceye koymuş ya da koymamış olsun. O sırada aşağıdan bir şeyin çarpma sesini duyar ve korkusu öfkeye dönüşür. Bir elinde el feneri, diğerinde şifonyerdeki metal lamba -elde edebileceği en iyi derme çatma silah- merdivenlerden aceleyle iner. Merdivenlerin her biri sadakatsizdir, davetsiz misafiri içeri almak için yüksek sesle gıcırdaırlar. geldiğini biliyor ama Clio'nun umurunda değil. Öfkesi korkusuna ağır basıyor ve onu cesur kılıyor-birileri *onun* evine girmeye nasıl cüret eder-çok geçmeden girmemiş olmayı dileycekler.

Zemin kata ulaştığında ön kapının açık olduğunu görür. Clio asla bırakmazdı; yatmadan önce her zaman zinciri takardı.

Başka bir ses duyar, artık tam olarak tespit edebilecek kadar yakındır. Danışma odasında biri var.

Odaya doğru sürünürken elleri titriyor. Cesaret ve korkudan oluşan bir tahterevalli onu önce odaya doğru yönlendiriyor, sonra da odadan uzaklaştırıyor. Öfke ikisine de üstün geliyor.

Kapıdan içeri dalar ve hayal gücünün ona oyun oynamadığını görür.

Orada biri var. Sandalyesinde oturuyor.

Kim olduğunu gören Clio hiç tereddüt etmez. Çılgılık atar ve onlara doğru koşar.

Edith

Edith dedektifin pembe saçları ve delinmiş kulaklarıyla çok genç görüldüğünü düşünür.

"Dedektif olduğuna emin misin?" diye sorar.

"Bunu çok duyuyorum," diye yanıtlıyor genç kadın. Edith'in karşısındaki sandalyeye oturur ve gülünç büyüklükteki paket kahvesinden bir yudum alır.

Edith'e istediği gibi "uygun bir çay" yaptı. "Ben gerçekten de DCI Charlotte Chapman'ım ve görüldüğümde daha yaşıyım. Kremalı krema yoktu, bunun için üzgünüm."

"Burası Uğur Böceği'nin olduğu oda mı?" Edith beyaz duvarlara bakarak soruyor ve odanın ne kadar neşeli görüneceğini düşünüyor. Üzerlerinde sanat eserleri var.

"Patience Liddell'ı kastediyorsanız, evet." "O masum."

"Ben de öyle duydum. Çavuş beni arayıp uyandırdığında bundan oldukça emin olduğunuzu söyledi. Israrınız üzerine gecenin bir yarısı işe geldiğime göre, açıklığa kavuşturmanıza yardımcı olabileceğim birkaç şey olabileceğini umuyorum."

"Memnuniyetle," diye yanıtlıyor Edith.

"Bakım evi müdürünün öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?"

"Bunu bir sır olarak mı saklamaya çalışıyordunuz? Kadın asansörde ölü bulundu, boynunda da sıra dışı bir işaret vardı. Böyle haberler hızlı yayılır."

"Bakım evini neden terk ettiniz?"

"Hiç birinde kaldın mı? Eğer bilseydiniz, neden ayrıldığımı bilirdiniz."

"Peki, neden bakım evi müdürüyle aynı gün ayrıldınız?"

"Öldü mü?"

"Tesadüflere inanır mısınız?" "Hayır."

"Çok akıllıca. Bir gün iyi bir dedektif olacaksın."

"Ben bir dedektifim-"

"Ama iyi bir tane değil. Henüz değil. Bunu söylediğim için benden nefret edeceksiniz ama sadece deneyimin insana öğretebileceği bazı şeyler vardır.

Ben sadece bir

ama insanları nasıl izleyeceğimi ve hepimizin giydiği kılıkların altında gerçekte kim olduklarını nasıl göreceğimi öğrendim. Kızım bu davada kendisi de dahil olmak üzere üç şüpheli olduğunu düşündüğünüzü söyledi."

"Bu doğru."

"Bu saçmalık ve palavra. Ama muhtemelen deneyim ve sağduyu eksikliğinden kaynaklanıyor. Hepimiz hata yaparız, bu şekilde öğreniriz. Ne kadar yanlış yaptığınızı fark ettiğinizde kendinize çok yüklenmeyin."

"Teşekkürler, öyle olmamaya çalışacağım. Düne kadar aylardır görmediğin ya da konuşmadığın kızından mı bahsediyorsun? Senin kayıp olduğunu sanıyordu. Yeniden bir araya gelmişsiniz gibi görünüyor."

"Çoğu zaman birbirimizi aylarca görmezden geliyoruz."

Dedektif başını sallar ve kahve fincanından bir yudum daha alır. "Anne ve kız ilişkileri karmaşık olabilir-"

"karmaşık olan ne var anlamıyorum. Sadece birbirimizden

hoşlanmıyoruz." "Anlıyorum, aptal ben. Peki kızınız neden bakım evindeydi?"

dün?"

Edith omuz silkiyor. "Anneler Günü'ydü. Suçluluk ve öfkenin bir karışımı olduğundan şüpheleniyorum. Bu onun için her zaman zor olmuştur."

"Anneler Günü mü?"

"Ben de öyle dedim. Kulakların ağır mı işitiyor?"

DCI Chapman dudaklarından yüksek sesle hava üflemeden önce yanaklarını şişiriyor. Başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Edith onun tırnaklarının farklı renklere boyanmış olduğunu fark eder. Dedektif, "Anneler Günü kızınız için neden zor bir gün?" diye sorar.

"Bu çok daha iyi bir soru, sizin için henüz umut var. Anneler Günü, tüm bu olayların birbirine bağlanma şeklidir. Çünkü o zaman diğeri

bebeği aldı." "Ne
bebeği?"

"Sonra da bebeği yapmadığı bir şey için tutukladınız. Pembe saçlı olup burada çalışmana gerçekten izin var mı? Benim zamanımda bu tür saçmalıklara izin vermezlerdi." Dedektif dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Sizin neslinizin sorunu ..." Edith devam eder. "Bence pek çok sorundan biri de dinleme sanatını unutmuş olmanız. Bütün gün ekranlarınıza bakarak gözlerinizi nasıl kullanacağınızı biliyorsunuz ama kulaklarınızı kullanmıyorsunuz. Bu benim hatamdı."

"Neydi?"

"Hepsi."

DCI Chapman parmaklarını dikleştiriyor. İşaret parmakları hariç diğer parmaklarını birbirine bağlar, böylece elleri bir silah gibi görünür. "Bana bakım evindeki cinayetin sizin suçunuz olduğunu mu ?"

"Hayır! Ama diğer her şey öyleydi. Bebek alındıktan birkaç ay sonra Clio'nun kocası, ikisi de dindar olmamasına rağmen, yerel kilisede bir ayin düzenlemeyi önerdi. Hayatına devam edebilmek için bir tür kapanışa ihtiyaçları olduğunu söyledi - Clio'nun yapabileceği gibi - ve kısa bir süre sonra kızımı terk etti. Sanırım bu onun hayatına devam etmesine yardımcı oldu.

Uzaklara taşındı ve yeni hayata başladı. O gün kilisede hepimiz küçük, boş beyaz bir tabutun gömülüştünü izledik ama bebek ölmemişti."

Dedektif sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi ona bakar. "Bayan Elliot, sanırım sizi Windsor'a geri götürsek daha iyi olacak.

."

"Fiddlesticks. Oraya geri dönmeyeceğim!" Edith o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi yere devrilir. "Ben bir eve ait değilim!"

"O zaman kızınızı aramamız gerekecek."

"Çok . Dış perisini de arayabilirsin. Seninle konuşmak gerçekten de tuğla bir duvarla konuşmak gibi ama daha az ilginç. Söylesene, akıcı bir dilin var mı yoksa sadece anlamsız mı konuşuyorsun? Burnunun dibinde olanı neden göremiyorsun? Joy Bonetta'yı öldürmek isteyen bir sürü insan vardı. En bariz çözüm nadiren doğru olandır."

"Tüm saygımla, katılmıyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama ne düşündüğünüz umurumda bile değil. Sizin gibi beceriksiz ahmaklar yüzünden insanlar cinayetten paçayı sıyrıyor. Bakım evinde May adında bir arkadaşım vardı ve öldürüldü ve kimse bu konuda hiçbir şey yapmadı."

Dedektif öne doğru eğilir. "Devam et."

"May kuşkusuz piknik için birkaç sandviç eksikti. Bazen kafası karışır ve insanlara corgisini aradığını söylerdi ama çok güzel bir zekâsı vardı. Cluedo ya da iskambil oyunlarında yenilmezdi ve biz arkadaşık."

"Etkileyici şeyler, ama bunun bununla ne ilgisi var?"

"Sözümü kesmezsen anlatacağım. May de senin gibi *bir* dedektifti, ama daha yaşlı, daha bilge ve daha iyiydi. ev sakinlerinin akrabalarıyla anlaşmalar yaparak onları ortadan kaldırıyor. Ya faturalar çok yüksek geldiğinde ya da acilen mirasa ihtiyaçları olduğunda. Bir düzen olduğunu ve bir sonraki ziyaretinde torununa bundan bahsedeceğini söyledi, ancak birkaç gün sonra May öldü. Bildiklerini kimseye anlatma şansı olmadı. Belki de Joy'u öldüren her kimse bunu yapmak için iyi bir nedeni vardı."

DCI Chapman uzun süre ona bakar. "May'in torununun kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar. Edith başını sallar. "May'in soyadını biliyor musun?"

"Hayır, hiç duyduğumu sanmıyorum. Herkes ona May Teyze derdi."

Dedektif Chapman kahvesinden bir yudum daha almaya çalışır ama kocaman fincan boştur. "İlginç bir teori ama kanıt yok-"

"Ama ya kanıt *varsa*? Ya Joy bu olaydan sorumluydu?"

bakım evindeki sakinlerin erken ölümleri ve sonunda istediğini elde etti Hak mı? Adaletin iyi insanları kötülerden koruması gerekmez mi?"

"Lütfen . Kendini bu şekilde endişelendirmemelisin-" "Ne olduğunu gördüm ve Uğur Böceği Joy'u öldürmedi!"

"O zaman kimin yaptığını söyle."

Frankie

Frankie tereddüt etmeyi bırakır ve pembe evin içine adım atar. Birinin çığlık attığını hayal etmemişti, ses gerçekti ve dün bulunduğu konsültasyon odasından geliyordu. Kâğıt kesiğini aldığı odadan. Frankie birinin başının dertte olduğunu bildiği halde çekip giderse nasıl bir insan olurdu? Nefret ettiği biri bile olsa.

Pembe evdeki kadın kapalı kapının arkasından "Burada olmamalısın!" diye bağırır ve Frankie ona yardım etmek zorunda hisseder. Koridor tamamen karanlıktır, bu yüzden yolunu bulması gerekmektedir.

"Bir silahım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum," diyor Frankie, karanlık odaya dalarak.

Clio arkasını döner ve telefonundaki feneri Frankie'nin yüzüne tutar.

Frankie manzarayı seyrederek arkasına bakar.

Turkuaz koltukta oturan bir köpek var. Clio diğer elinde metal bir lamba tutuyor ve Frankie'nin elinde tuttuğu şeye bakıyor.

"Beni cilalayarak öldürmeyi mi planlıyorsun?" Clio hâlâ Bay Sheen'in kutusuna bakarak soruyor. "Evet, işte bu kadar. Bardağı taşıran son damla. Artık hiç kimsenin hiçbir şey hakkında saçmalamasına tahammül edemiyorum. Polisi arayacağım."

"Hayır! Lütfen yapma," diyor Frankie, cilayı bırakıyor ve Clio'nun onu vurmasından korkuyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Kapınız açıldı, çığlık attığınızı duydum ve-"

"Ve ne? Kendini içeri davet ettireceğini mi ? Gecenin yarısı, burada ne işin var? Eğer biraz çalmak için geldiyse

Evde daha fazla sanat eseri yok. Daha önce de takip eğilimi geliştiren danışanlarım oldu, ama nadiren *tamamlanmamış* bir seanstan sonra. Siz *kimsiniz?*" Clio soruyor. "Çünkü dün söylediğin hiçbir şeye inanmadım. Gecenin bir yarısı neden evimi izliyorsun ve sen kimsin? Gerçekten mi?"

Frankie nefes alamıyormuş gibi hissediyor.

Dört duvar, üç pencere, iki sandalye, pembe evde bir kadın.

Önce Clio'ya, sonra da turkuaz sandalyede oturan köpeğe bakıyor. Başını bir yana eğip arkasına bakıyor. Evin önünden on sekiz adım vardı. Bu odanın ön kapısı. Şimdi dönüp kaçsa iki dakikadan kısa sürede minibüste olabilirdi. Ama Frankie gecenin bir yarısı kızını bulmak için buraya geldi, başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Frankie.

"O zaman bir randevu alın. Ya da daha iyisi, başka bir terapist bulun." "Sen olmalısın."

"Neden? Neden ben olmak zorundayım?"

"Çünkü sana bir şey söylemek zorundayım."

"Her ne ise, bilmek istemiyorum."

"Bence biliyorsun ve bilmesen bile yine de sana söylemem gerekiyor." "O zaman ne söylemek istiyorsan söyle ve evimden defol." Frankie Clio'ya bakar, sonra gözlerini kapatır ve saymaya başlar.

Pembe evde dört duvar, üç pencere, iki sandalye, bir köpek, bir kadın.

"Bebeğini aldım."

Clio

Clio gözlerini Frankie'ye diker. "Az önce ne dedin sen?"

"Bebeğini yirmi yıl önce bir süpermarketten çaldım," diye fısıldıyor kadın, sonra yere bakıyor. Gözlerini Clio'nun el fenerinden koruduğu için karanlık odada yüzünü tam görmek zor.

Clio şimdi kadının adını hatırlayabilmeyi diliyor ama onu sadece Dosya 999 olarak hatırlayabiliyor. Alışkanlık ve kendini koruma güdüsüyle otomatik pilotu devreye girer. Clio, bir müşterisi şok edici bir şey söylediğinde her zaman yaptığı şeyi yapar: bir sonraki adımda ne söyleyeceklerini görmek için bekler. Bu, anlattıkları şeylerin gerçek mi, hayal ürünü mü yoksa ilgi çekme umuduyla anlatılan yeniden kurgulanmış hikayeler mi olduğunu belirlemesine yardımcı olur.

"Buraya özür dilemeye gelmedim," diyor Dosya 999 yeni bir meydan okuma havasıyla. "Onu kaçırdığım için üzgün değilim ve asla da olmayacağım."

"Şimdi gerçekten polisi arıyorum."

Kadın telefonu Clio'nun elinden kapar. "Hayır, . Dün yapmamız gerektiği gibi oturup konuşacağız. Konuşmamız gerektiği gibi.

..yıllar önce olduğu gibi." Clio odadan çıkmaya çalışır ama kadın yolunu keser. "On dakika. Hepsi bu kadar sürecek. Sonra, hâlâ gitmemi istiyorsan, gideceğim. Sana söz veriyorum."

Clio durumu değerlendirir ve Dosya 999'u arar. Daha ne yapacağına karar veremeden elektrikler tekrar gelir. Işık geri gelir ve

Güven. Clio zor bir hesabı çözmeye çalışır gibi bir süre kadını inceliyor ve artık onu net bir şekilde gördüğünü düşünüyor.

"Belli ki beni araştırmışsınız. Muhtemelen bazı eski gazete makalelerini okudunuz ve umurumda olmayan nedenlerden dolayı buraya gelip kayıp çocuğum hakkında bir şeyler biliyormuş gibi davrandınız. Uzun zaman oldu ama kaçırıldıktan sonra *yıllarca* kaç kişinin onun kayboluşuyla ilgili bir şeyler bildiğini iddia ettiği hakkında bir fikriniz var mı? Bir ödül umarak. Ya da sadece ilgi çekmeyi. Hayatımın yılları senin gibi rahatsız, hayalperest yalancılar tarafından mahvedildi."

"Yalan söylemiyorum. Neden bana inanmıyorsun?"

"Ne istiyorsun, para mı? Çünkü şehrin lüks bir semtindeki bu evde yaşadığım için param olduğunu düşünüyorsanız, büyük bir yanılğı içindesiniz."

"Yardıma ihtiyacım var, yoksa burada olmazdım."

"Bir konuda hemfikiriz. Yardıma ihtiyacın var."

"Size pembe bir tulum giydiğini söyleyebilirim. O gün ona annenizin baktığını ve onu süpermarkete götürdüğünü söyleyebilirim. Bebeği bebek arabasından alıp onunla birlikte marketten çıktığımda saatin onu on geçtiğini söyleyebilirim."

"Bunların hepsini gazetelerden okuyabilirdiniz. Eğer doğruyu söylüyorsanız, küçük kızımız bizden çalındıktan altı ay sonra kocamın beni terk ettiğini biliyor musunuz? Böyle biriyle birlikte olmaya dayanamadı. Benim gibi kırılmıştı ve beni düzeltmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Haklıydı da. Olanlar yüzünden çocuğumu, kocamı ve kendimi kaybettim. Her şeyimi kaybettim. Okumadığınız bir şey var."

"Özür dilerim."

"Lütfen gidin."

"Sana benziyor, senin küçük kızına. Gözleriniz aynı." "Çık dışarı."

"Neden bana onun nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Clio tereddüt eder. "Kimden ya da neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Dosya 999 çantasının içindeki bir şeyi karıştırıyor. Clio, bir kutu ciladan daha tehlikeli bir silaha sahip olabileceğinden korkarak bir adım geri çekilir.

"Bu sizin kızınız," diyor kadın, bir fotoğrafı kaldırarak.

Clio resme bakar. "O benim kızım değil. O Patience."

"Sabır mı?"

"Ona güvenilemeyeceğini *biliyordum*. İkiniz ne kadar da ayrıntılı bir düzen kurmuşsunuz. Annemi kandırmış olabilir ama Beni aptal yerine koyuyorsun. Şimdi planın ne? Şantaj mı? İyi şanslar" Telefonu çalmaya başlar ve ona bakar. "Ne kadar kullanışlı, polis beni arıyor." Clio dedektifin sesini duyar duymaz telefonu açtığına pişman olur.

"Gecenin bir yarısı olduğu için cevap vermeni beklemiyordum." DCI Chapman diyor ki. "Uykusuzluktan mı? Kayıp annen için mi endişeleniyorsun?"

"Onu buldum-"

"Ve sonra onu tekrar kaybetmiş gibi görünüyor. Buraya, Covent Garden'daki polis karakoluna geldi."

"Ne? Emin misin?"

"Tabii bir ikizi yoksa."

"Özür dilerim. Tam bir baş belası. En kısa zamanda gelip onu alacağım. -"

"Yapamazsın. Bu yüzden arıyorum. Bakım evi müdürünü kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi ..." Clio'nun düşünceleri bulutlar gibi çarpışarak kafasının içinde şiddetli bir fırtına yaratır. Sadece son birkaç kelimeyi duydu.

Dedektif diyor ki. ". . . Ve şu anda orada." "Pardon, annem şimdi nerede?" Clio soruyor.

"Hastane. Dediğim gibi, kendini aşırı derecede kaptırdı ve çok üzgündü. Sağlık görevlileri kalp krizi geçirdiğini düşündüklerini söylediler, onu ambulansa bindirdiklerinde bilinci yerinde değildi. Eğer onu görmek istiyorsanız, hemen gitmenizi öneririm."

Frankie

Clio, karavanın yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini onuncu kez kontrol ederken, "Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim bilmiyorum," diyor. Frankie de pembe evdeki kadının kendisini bırakma teklifini kabul etmesine aynı derecede şaşıyor.

Omuz silkiyor. "Gecenin bu saatinde taksi bulmak zor."

"Hastaneye giden yolu biliyorum. Eğer beni bir arka sokağa ya da karanlık bir ara sokağa götürmeyi planlıyorsan-"

"Seni incitmeye çalışmıyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor Frankie.

"Neden?"

"Çünkü annen hastanede."

Bir süre sessizlik içinde araba kullanırlar. Bu çok rahatsız edici ama Frankie söyleyecek uygun bir şey bulamıyor.

"Kırmızı spor ayakkabılarını beğendim," diye ağzından kaçırıyor sonunda. "Ne?"

"Eğitmenleriniz, bence gerçekten çok havalılar."

Clio ona bakıyor. "Bu şartlar altında ne kadar tuhaf bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

"Yapmayın. Eğer herhangi bir taksi şirketi daha önce bir araç gönderebilmiş olsaydı, bunlar yaşanmazdı."

"Bir değil," diyor Frankie.

"Belki de sessizce seyahat edebiliriz?"

"Belki de araba kullanmayı öğrenmelisin."

Frankie radyoyu açıyor. Bir kez daha, işler hayal ettiği gibi gitmemektedir. Bunca yıl kötü bir şey yapan iyi bir insan olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi kendinden şüphe etmeye başlıyor. Kötü insanlar ne olduklarını bilirler mi? Belki de tüm kötüler kendi hikâyelerinin kahramanlarıdır.

Clio radyoya uzanır ve kapatır. "Bana ondan bahset." "Kim?"

"Kızınız."

Frankie tereddüt eder, en çok sevdiği kişiyi en çok nefret ettiği kişiyle paylaşmak isteyip istemediğinden emin değildir.

"O senin de kızın," diyor Frankie, önündeki yola bakarak. "Lütfen yine başlama."

Frankie gülümser. "*Benim* kızım mükemmeldir. Zeki, nazik, komik ... ve çok güzel. İçeride ve dışarıda. Yakında doğum günü olacak, neredeyse on dokuz yaşında-"

"Araştırmanızı kadar iyi yapmamışsınız. Kızım Eylül ayında doğdu ve-"

"Ondan biraz daha büyük, evet. Onu aldığımda gerçek doğum gününü bilmiyordum, nasıl bilebilirdim ki? Ben de bir tane uydurdum. Ve o bir çocukmuş gibi davranmak istedim.

biraz daha gençleştirin ve on sekiz yaşına girmesini geciktirin çünkü ... şey, çocukluk çok hızlı geçiyor, sizce de öyle değil mi?"

"Bence annem bu kızın, yani kızınızın, kayıp torunu olduğuna gerçekten inanıyordu. Yaptığı şeyi bu yüzden yaptı. Sizin yaptığınız tam bir dolandırıcılık."

"Kızım kimseyi dolandırmaz. Senin varlığından bile haberi yok." Clio gülüyor. "Oh, evet biliyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Frankie sorar ama Clio onu duymazdan gelir ve radyoyu tekrar açar.

Bir dakika sonra Frankie tekrar kapatır. "Bana neden inanmadığınızı anlamıyorum?"

"Çünkü yalan söylediğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Öncelikle, küçük kızımın tıpkı babası gibi sarı bukleleri vardı. Bunu gazetelerden öğrenmediğinize şaşırdım."

"Onu aldığımda saçları sarıydı ama küçük bir çocukken koyulaştı. Sarışın bebeklerin büyüyünce koyu renk saçlı olduğunu hiç duymadınız mı?"

saç?"

"Lütfen. Dur. Konuşmayı."

"Sadece yapmaya çalıştığım şeye neden inanmadığınızı anlamak istiyorum-

" "Çünkü benim kızım *öldü*," diyor Clio kesin bir ifadeyle. "Hissediyorum.

I

biliyorum. İşte," diyor elini kalbinin üzerinde tutarak. "Hastane

bir sonraki sola. Beni A ve E'de bırakırsanız oradan yolumu bulabilirim."

Frankie ana girişin dışında kenara çekene kadar son birkaç dakika boyunca sessizce araba kullanırlar. "Beklememi ister misin?" diye sorar.

"Ne için?" diyor pembe evdeki kadın.

"Yalnız olduğun için kendimi kötü hissediyorum ama belki de olmasını tercih ediyorsundur. Bunu al lütfen," diyor Frankie. Uzanıp torpido gözünü açıyor ve bir zarf çıkarıyor.

Clio sanki içinde zehir varmış gibi bakıyor. "Nedir bu?" diye sorar.

"Kanıt."

Clio

Clio bir saatten fazla süredir hastanede. Üzgün görünen insanlarla dolu büyük bir bekleme odasına yönlendirildi ve o zamandan beri kimse onunla konuşmadı. Kardeşini beş kez aramış ama Jude cevap vermemiş. Yani anneleriyle yine tek başına uğraşıyor. Bir sürü sandalye olmasına rağmen oturmuyor. Kirli görünüyorlar ve üzerlerinde oturan insanlar da pek çekici görünmüyor. Clio hiçbir zaman

Kir. Ya da insanlar. Her akşam, günün son müşterisi ayrıldıktan sonra danışma odasını dezenfekte ediyor. Onların sorunları ona kirli hissettiriyor. Hastaneler gibi. Ölüm ve çaresizlik kokusu nefes almasını zorlaştırıyor.

Neler olup bittiğini bilmemeye bir dakika daha dayanamayınca volta atmaya bırakır ve masanın arkasındaki hemşireye yaklaşır.

"Ben Edith Elliot'ın kızıyım," dedi ve hemşirenin yüzünün nasıl anında yumuşar. Gözleri Clio'nun ne istediği ne de ihtiyaç duyduğu sempatiyle doluyor. "Anneniz hakkında konuşmak için bir doktor gelecek. yapabilirim."

Clio neler olup bittiğini bilmemeye, kontrolün kendisinde olmamasına katlanamıyor. Sempatik hemşireden nefret ediyor, onu beklettikleri için doktorlardan nefret ediyor ve sonsuz kalp kırıklığına neden olduğu için annesinden nefret ediyor. Nefret ediyor

herkesten ve her şeyden nefret ediyor ve bunların sona ermesini istiyor. En da böyle hissettiği ve olduğu için kendinden nefret ediyor. İçimizdeki haritalar

Mutluluğa ve mutsuzluğa yol açan zihinlerin hepsi kendi kendini yaratır. Planlanmış hayatlarla doğmayız, kendi kaderimizin haritacılarıyız. Çocuklar sadece dünya -ya da anneleri- onlara nefret etmeyi öğretene kadar sevmeyi bilirler.

Uzun gibi gelen ama belki de sadece birkaç dakika süren bir sürenin ardından, diğer insanlar etrafından gelip geçerken, nihayet kapıda bir doktor belirir. Çok genç, çok zayıf ve çok uzun boyludur - sanki hayat onu uzatmış gibidir - ve kadın bunun beklediği doktor olmadığını umar.

"Clio Kennedy?" diye soruyor, sanki adı bir gibi. Sanki kendisi de dahil kimsenin nasıl çözeceğini tam olarak bilmediği bir bulmacaymış gibi. Clio hemen cevap vermez. Şu anda kendini çok yalnız hissediyor ama burada yanında olması için arayabileceği tek bir kişi bile aklına gelmiyor. Keder, tıpkı suçluluk duygusu gibi sadece size aittir; paylaşabileceğiniz bir şey değildir. Clio kendisi gibi hissetmiyor. Herhangi bir şey *hissetmek* için mücadele ediyor. Ama uzun boylu, zayıf doktor ikinci kez adını söylediğinde bir adım öne çıkıyor ve sonunda uygun bir isimle anılan bekleme odasından çıkıyor.

Doktor yorgun görünüyor. Sanki daha özel bir yere gidemeyecek kadar meşgulmüş gibi onunla koridorda konuşuyor. Bunu teslim edecek zamanı yok. haberleri daha hassas bir şekilde iletiyor. Clio bunun için minnettar. O da bu işin gereğinden fazla uzamasını istemiyor.

Konuşmasının sonunda "Gerçekten çok üzgünüm" der ve kadın bu sözleri yabancılara ne kadar sık söylediğini merak ediyor. Her vardiyada mı? Her saat başı mı? "Annenizin notlarını okudum. Daha önceki bir krizden sonra kalp ilacı reçete edilmiş. Hapları alıyor muydu?"

Clio onun ses tonundan ya da ona bakış şeklinden hoşlanmıyor. "gerektiğini biliyordu ama ... Bilmiyorum."

"Bazen hastalar bunları bilerek almazlar. Kendinize çok yüklenmemeye çalışın. Bu senin hatan değil." Clio şimdiye kadar böyle olduğunu düşünmemişti. "Onu görmek istiyor musun?" diye soruyor Clio cevap vermeyince. Clio'nun sözleri takılıp kalınca başını sallıyor ve bu onun anlaması ve yolu göstermesi için yeterli oluyor. Hastanenin böyle anlar için ayırdığı sessiz odaya ulaştıklarında doktor, "Onun için elimizden gelen her şeyi yaptık," diyor. İnsanlar gelen her şeyi yaptıklarını söylediklerinde, her zaman gibi geliyor. Ve sanki hepsi onu yeterince şey yapmamakla suçluyormuş gibi geliyor: bakım evi personeli, polis, doktor.

Son bir kez daha kötü kız rolüne seçildi.

Çok uzun boylu ve zayıf doktor eğilerek kapıyı açar ve Clio'nun görmeyi tercih etmeyeceği bir manzara ortaya çıkar. Artık burada olduğuna göre içeri girmek istemiyor. Bundan daha yakın olmak istemiyor ama ayakları onu ileriye taşıyor. Clio annesinin yüzünü gördüğünde ağlıyor. Böyle hissedeceğini düşünmemiştir, bir şey hissedip hissetmeyeceğinden emin değildir.

Beklenti ve gerçeklik nadiren mükemmel bir uyum sağlar.

Edith'in cildinde grimsi bir renk var ve gözleri kapalı. Burnundan çıkan tüpler ve bazı kısımlarını bir aksesuara bağlayan kablolar .

Makine. Clio ağlamayı kesmek ister - duygularından utanır

-Ama yapamıyor. Doktor ona acıyan bir bakış atar ve bazı samimiyetsiz teselli sözleri sunar. Kadının rahatlama gözyaşlarını üzüntü gözyaşları . Aslında bunlar rahatlama ve pişmanlık gözyaşlarıdır.

Doktor, "Sizi onunla yalnız bırakayım," der ve odadan başlar. Clio neredeyse kalması için ona yalvarıyor.

"Ne kadar zamanı var?" diye soruyor.

"Çok uzun değil. Tam olarak söylemek zor. Tahmin etmem gerekirse, birkaç saat." Taze Clio'nun gözlerinden izinsiz yaşlar döküldü. "Bilinci yerinde değil ama annen seni hâlâ duyabilir. O yüzden söylemek istediğin bir şey varsa, çok geç olmayabilir" diyor ve Clio bununla ne demek istediğini merak ediyor. Belki de herkesin bir ebeveyne hâlâ söyleyebilecekken söylemek istediği bir şey vardır.

Clio doktora teşekkür eder, gitmesini bekler ve sonra gözyaşlarını siler. Dışarıda güneş doğmaya başlıyor. Yeni bir gün. Muhtemelen annesinin son günü. Clio telefonunu çıkarır ve Jude'u tekrar arar, her cevapsız çalmada hayal kırıklığı artmaktadır. Bu sefer bir mesaj bırakır. Onu bir daha aramayacaktır. Edith yatakta yatarken çok yaşlı görünüyordu. Çok küçük, çok kırılğan, çok çaresiz. Eskiden olduğu o güçlü, önsezili kadının sadece bir gölgesi.

Clio yatağa dokunmadan olabildiğince yakın duruyor. Sonra eğiliyor, annesinin kulağına fısıldayacak kadar yaklaşıyor ve hala onu duyabileceğini umuyor.

"Polise ne söyledin, seni aptal ihtiyar?"

Sabır

Gözlerimi açıyorum ve hızla doğruluyorum, nerede olduğumu hatırlamadan önce yabancı çevreye bakıyorum.

"Gün . İyi misin?" diye soruyor Liberty yatağından. "Hapishanedeki ilk geceni atlattığın için tebrikler!" Parlak ışığa alışmak için gözlerimi kırpttırıyorum ve hücreye bakıyorum. Bir şey yaşıyordum ve başka bir kâbusun içinde uyanmış gibi görünüyorlar. "Her sabah yedide ışıkları açıyorlar. Güneş doğmuş gibi yapmayı seviyorum," diyor Liberty, doğrulup gerinerek. Sarı buklelerinin bir tarafı uyuduğu için biraz düzleşmiş ve burnundaki çiller dün geceye göre daha da belirginleşmiş. "Hadi, oyalanacak zaman yok. Kalkmalı, yıkanmalı ve giyinmeliyim. Kahvaltı birazdan gelir. Ben sonra kütüphaneye gideceğim, sen de bir tek başına idare etmek zorundasın."

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"Kendi başının çaresine bakman gerektiğini söyledim-" "Hayır. Diğer kısmı. Kütüphaneye mi gidiyorsun?" "Evet."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Kütüphaneye mi? Tek başına olmaz. Sisteme girene kadar hücrenden çıkmama izin vermeyecekler. Eğer kitap okumak için bu kadar çaresizsen, rafımdan bir tane ödünç alabilirsin-"

"Annem kütüphanede çalışıyor ve onu görmem gerekiyor," diye kaçırdım. Liberty'nin yüzündeki ifadeden bunu yapmamam gerektiği anlaşılıyor.

Başını sallıyor ve bukleleri de onunla birlikte sallanıyor. "Kütüphaneci Frankie senin annen mi?" Başımı sallıyorum ve Liberty'nin yüzünde bir kaş çatma izi kalıyor.

"Şey, bu işlere bir çomak soktu. Eğer buradaki insanlar annenin çalışanlardan biri olduğunu öğrenirse, onun ve senin için işlerin ne kadar tatsız bir hal alabileceğini biliyor musun?"

"Ben ... bunu . Onu gerçekten görmem gerekiyor ve sana güveniyorum."

Liberty'nin gülümsemesi kayboldu ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Güzel olabilirsin ama aynı zamanda oldukça aptalsın," diyor, artık çok yakın durarak. "Bu yerde hayatta kalmakla ilgili sana öğrettiğim ilk kural neydi?"

Bir adım daha geri atmaya çalışıyorum ama duvara dayanmış durumdayım. Konuşmaya çalıştığımda sesim fısıltıyla çıkıyor.

"Asla *kimseye* güvenme."

Clio

Clio kahve aramak için annesinin başucundan ayrılır. Uyanık kalmasına ve bunu atlatmasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardır. Henüz erken ama güneş doğduğundan beri hastane canlandı. Clio, tüm hastalara bakmaktan kendini alamıyor.

Yanından geçtiği insanların neden burada olduklarını merak ediyor. Pek çoğunun yüzü endişe, korku ve acıyla boyanmış. Ama bazıları iyimserlik ve hatta neşe belirtileri gösteriyor. Gözlerinde umut olanları kıskandığını hissediyor, bu öyle bir şey ki sahip olmak için değerli bir şey.

Clio zemin katta küçük bir kafe bulur ve bir sade kahve ile bir vegan KitKat alır. Annesi ona kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu öğretmiştir, bu yüzden sağlıklı kahvaltı yapmayı hep reddetmiştir. Çantasında Frankie'nin ona verdiği küçük zarfı görür ve açmaya karar verir.

İçinde uğur böceği şeklinde gümüş bir yüzük bulur. Yüzüğü parmağına geçirir, tam oturur ve Clio düşüyormuş gibi hisseder. Merdivenler ve koridorlar labirentinden aceleyle Edith'in odasına geri döner ve kapıyı açıp annesinin artık yalnız olmadığını gördüğünde şok olur.

"Mesajlarımı aldın demek?" Clio hızla içeri girerek sorar. "Öyle görünüyor," diyor Jude. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayatta."

"Şşşt," diyor Clio, kapıyı kapatarak. "Doktor hâlâ duyabileceğini söyledi."

"Umurumda değil."

"Daha doğru bir söz olamazdı."

"Doktor ne kadar dedi?" diye soruyor.

"Çok uzun değil."

"Güzel, yapacak işlerim var. Her şey en iyisi için, göreceksin. Kız aradan çıktı, annemin vasiyetinde yaptığı değişiklikler geri alınmak zorunda. Sen ipoteğini ödeyebileceksin, ben de galeriyi tutabileceğim.

Herkes kazanır!" Jude diyor ki.

"Nasıl böyle

konuşabiliyorsun?"

"Ağzımı açıyorum ve kelimeler ." "Tanrı aşkına."

"Delikanlıdan bahsetmişken, sanırım sevgili annem sonunda yaratıcısıyla tanışacak."

"Artık Tanrı'ya inanmıyordu." "Ne?"

"bozuk olduğunu söyledi. Kendi annen hakkında nasıl *hiçbir şey* bilmiyorsun?"

"Bizi kiliseye gitmeye zorladığını ve masaya yemek koyacak parası olmadığı zamanlarda bile Pazar ayininde sepete her zaman para koyduğunu biliyorum."

"Bazen bütün bunları bizi iyi bir okula sokmak için mi yaptığını merak ediyorum-" "Saçma. İşe gitmediği nadir zamanlarda günah çıkarmaya koşuyor, tahta kutuya saklanıp rahibe günahlarını ve sırlarını anlatmak için yanıp ."

"Bunu hatırlamıyorum," diyor Clio.

"Onaylanmayı reddettiğin zamanı ve onun sana ne kadar kızdığını hatırlıyor musun?"

Clio o zaman olanları unutmadı. Bir ailede büyümek çok zor. inanmanız gereken şeylere inanmadığınızda dini bir ev. Clio da inanamıyordu. İlk Kutsal Komünyon'unun güzel bir gün olması gerekiyordu ama sekiz yaşındaki Clio kendini sahtekar gibi hissediyordu. Annesini mutlu etmek ve Tanrı'ya inanmak istiyordu ama her ikisi de çok zordu. Ergenlik çağına geldiğinde, annesinin kurallarından da Tanrı'nınkilerden de bıkmıştı. İkisi de ona mantıklı gelmiyordu ve o zamandan beri böyle hissediyordu. Gökyüzünün kuralları yoktur, okyanusun da yoktur. Kurallar uydurmak insana özgüdür ve sorgulamadan onlara uymak da hayal kırıklığı yaratır. Annesine, bir çocuk olmak istemediğini söylediğinde On üç yaşındayken Katolik olması pek iyi gitmemiş.

"Benim hiçbir şeyim yokken onun sana çikolata şekerleme alıp okul beslenme çantana koymaya başladığını hatırlıyor musun?" Clio soruyor.

Jude, "Birimize nazik davranarak diğerimizi cezalandırmak oldukça standarttı," diyor.

"Ve giydiklerim delik deşik olmasına rağmen bana yeni okul ayakkabısı alacak parası olmadığını söylediği zaman..."

"Sonra bana yepyeni bir çift spor ayakkabı aldı. Pahalı olanlardan. Neydi onlar?"

"Nike Air," diye yanıtlıyor Clio hemen. Onları çok iyi hatırlıyor. "Noel için onları istemiştin. O da laf olsun diye sana çift almıştı. Ne ihtiyacın vardı ne de istiyordun."

Bazen bir şeyleri sırf başkaları sahip olduğu için isteriz. Ve Clio ergenlik çağına geldiğinde daha önce hiç istemediği türlü şeyi istemeye başladı: öğretmenler, özgürlük, erkekler. Annesi, kendisiyle aynı şeylere inanmadığı için onu acımasızca cezalandırdı ve Annesinin istememesi gerektiğini düşündüğü şeyleri.

"Yine de her kadar da kötü değildi, değil mi?" Clio daha mutlu zamanları hatırlayarak şöyle diyor.

Sadece üçünün ev yapımı kostümlerle katıldığı Cadılar Bayramı partileri, deniz kenarına yapılan bir gezi, Edith'in gururla dolup taşıdığı bir ebeveyn gecesi, hepsinin rosto yemeğinin pişirilmesine yardım ettiği en güzel Noel ve Edith

Clio'ya gümüş kağıda sarılı özel bir saat verdi. Clio onu haftalar önce bir dükkânın vitrininde görmüştü ve Edith hatırlayıp para biriktirerek ona almak için geri dönmüştü. Anneleri bazen onları severdi. Belki de yeterince değil.

Jude düşüncelerinden sıyrılmak istercesine başını sallıyor. "Hayır, her şey kötü değildi ama her şey iyi de değildi. Affetmeyeceğim ya da bana yaptıklarını unut." Bundan daha fazlasını söylemesine gerek yok. Jude annelerine eşcinsel olduğunu söylediğinde annesi ona bir yabancı gibi davranmış. "Ve ben de onun sana yaptıklarını unutmadım," diyor.

Clio küçüldüğünü hisseder. "Artık hepsi geçmişte kaldı."

"Nasıl yani, şu anda hala hayatını mahvederken? Sadece on bir yaşındaydım ama evden kaçtığın zamanı hatırlıyorum. Ve nedenini de hatırlıyorum. Bazen keşke hiç geri dönmeseydin diyorum."

"Teşekkürler."

"Çünkü bence on altı yaşındayken seni bebekten kurtulmaya zorlamasaydı hayatın çok farklı olurdu."

Clio bu konuda konuşmak istemiyor. Konuşamaz. Yapmayacak. Her şeyi saklıyor. İkinci çocuğunun anıları ayakkabı kutularında, ancak ilk çocuğunun anıları kafasının içinde çok daha büyük bir kutuda kilitli. Hiç açmadığı bir kutuda. O gün süpermarkette ilk çocuğundan kurtulduğu için ikinci çocuğunun kendisinden çalınıp çalınmadığını hep merak etmiştir. Ama *çok* gençti. Hamile kalmak için çok genç, doğurmak için de çok gençti. En azından annesinin tekrar tekrar söylediği buydu. Edith onu ikna etti. Bebeği doğurmamak yapılacak en doğru şeydi ama Clio bir ömür boyu bu kararından pişmanlık duydu.

Çok dindar annesinin birdenbire kürtajdan yana olması komik.

Kapı çalınır ve Clio onları bölen kişiye minnettar .

Ta ki kim olduğunu görene kadar.

"Tak, tak, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Muhtemelen siz hastanede vakit geçirmeye çalışırken benim bu şekilde ortaya çıkmam son derece uygunsuz görünüyor.

biraz kaliteli zaman geçirin ve vedalaşın," diyor dedektif. Elinde siyah-beyaz sevimli bir ayı taşıyor.

"Sen kimsin?" Jude, yabancılar için ayırdığı orta sınıf ses tonuyla sorar.

"DCI Charlotte Chapman."

Jude bir kaşını kaldırır. "Duyduğuma göre annemizi öldürmüşsünüz."

Dedektif, "Duyduğuma göre istediğin buymuş," diye cevap verir ve her şey durur.

Kendini tehdit altında hisseden bir balon balığı gibi olduğundan daha büyük görünmeye çalışarak biraz daha uzun duruyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Sanırım beni duydun. Annenin ölmesini istedin."

" ne cüret. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu iş bittiğinde resmi bir şikayette bulunacağım."

"Şikayetleri topluyorum, resmi ya da gayri resmi, hepsi hoş karşılanıyor. Ve eğer bir hata yaptığımda ilk özür dileyen ben olacağım. Hata yaparak öğreniriz, sizce de öyle değil mi?"

Jude dedektife deli olabilirmiş gibi bakar. "Annemiz *Ölüyorum*. Biraz saygı gösterip bizi yalnız bırakabilir misiniz?"

Dedektif onu görmezden gelir ve odanın içine doğru ilerler. "Normalde işimde oldukça becerikliyimdir," der, pembe bir saç telini arkasına sıkıştırarak

delinmiş kulak. "İtiraf etmeliyim ki bu davanın nispeten basit olacağını düşünmüştüm. Üç şüpheli, iki cinayet ve bir kurban vardı ve başından beri kimin kim olduğunu bildiğimden emindim."

"Neden bahsettiğini biliyor musun?" Jude Clio'ya sorar ama Clio olduğu yerde donup kalmıştır ve konuşmaya korkmaktadır. Şüpheli olduğunu biliyordu. Ve nedenini de biliyor.

"Sondan başlayalım, çünkü son çoğu zaman başlangıçtır." Dedektif şöyle diyor. "İkinci cinayet kurbanı, Windsor Bakım Evi'nin müdürü Joy Bonetta'ydı, kimse tarafından sevilmiyordu ve boynunda sıra dışı bir tabelayla asansörde ölü bulundu. Üç şüphelimiz vardı: kısa süre önce işten çıkarılan ve kendisine Patience diyen bir çalışan; orada olmak bariz bir nedeni olmayan ve Clio gibi davranarak ziyaretçi defterini imzalayan Frankie adında bir kadın; ve ..." -Clio'ya dönüyor-" gerçek Clio Kennedy. Üçü de Şüpheliler ölmeden kısa bir süre önce Joy Bonetta ile tartışırken görülmüş ya da duyulmuş ve üçü de bu konuda yalan söylemiştir. Ben büyük bir mantık hayranıyım ve mantıken onlardan biri olmalıydı. Ancak bazen, günümüzde işleri yoluna koymak için geçmişe bakmamız gerekir. Bir numaralı kurban birkaç ay önce May Chapman'dı. O da Windsor Bakım Evi'nde kalıyordu ve benim büyükannemdi."

"May Chapman mı dediniz?" Clio sorar. Şimdiye kadar bu ismin bir tesadüf olduğunu düşünüyordu.

Jude onu görmezden gelir. "Bunların neyle ilgisi olduğunu anlamıyorum-"

Dedektif gülümseyerek, "Başkalarını dinlerken kendi sesinizi dinlerken öğreneceğinizden daha fazlasını öğreneceksiniz," diyor. "Hepimiz birbirimize bağlıyız. Bu, hayat için olduğu kadar bu dava için de geçerli. Herkes tarafından May Teyze olarak bilinen büyükannem inanılmaz derecede nazik ve zeki bir kadındı.

Hiçbirimiz onu bir eve yerleştirmek istemedik, ancak demans hastalığından muzdaripti ve sonlara doğru başka seçeneğimiz yoktu. May daha gençken dedektif-"

"Umarım senden daha iyi biriydi," diyor Jude.

"Evet, çok daha iyi. Ancak çözemediği bir dava vardı ve hayatının geri kalanında peşini bırakmadı. Yirmi yıl önce Anneler Günü'nde bir süpermarketten kaçırılan altı aylık bir bebekle ilgili bir dava. Bu bir şey çağırıştırıyor mu?"

Jude ilk defa sessiz. Clio da öyle. Hasta olacağını düşünüyor.

"Büyükannem bakım evinde öldürüldü. Bundan emindim, hatta ağzının içinde birinin yüzüne yastık tuttuğunu gösteren pamuk lifleri bile buldular. Ama elimde ne bir kanıt, ne gerçek bir delil, ne de bir sebep vardı.

Bunların hepsi benim iş alanımda bir nebze önemli olma eğilimindedir. Ama sonra ikinci bir cinayet işlendi - bakım evi müdürü Joy - ve bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladı. Ne yazık ki parçalar hemen yerine oturmadı ve itiraf etmeliyim ki bu dava beni bir süre sinirlendirdi. Üç şüpheli, iki cinayet ve bir kurban konusunda haklıydım."

"İki cinayet varsa neden sadece bir kurban var?" Jude soruyor.

"Çünkü içlerinden birinin bunu hak ettiğini düşünüyorum. Bu konuda yanılmadım ama bazı annelerin çocukları için neler yapabilecekleri konusunda yanıldım."

"Anlamıyorum," diyor Clio.

"Yapacaksın. Annen de eskiden dedektifi, doğru mu?" DCI Chapman Edith'e bakarak sorar.

"Bir *mağaza* dedektifi," diyor Jude.

"Tüm bunları çözme konusunda benden daha iyi bir iş çıkardı." Dedektif kapıyı açar ve iki polis memurunu yanlarına davet eder. "Jude Kennedy, seni cinayet komplosu kurmaktan tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak, sorgulanırken daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey kanıt olarak gösterilebilir."

"Kardeşimin bakım evi müdürünü öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" Clio öyle diyor.

DCI Chapman, Jude'a bir çift kelepçe takarak, "Hayır," diye cevap verir.

"Ama annen sağ olsun, kimin yaptığını biliyorum."

Son

Anneler Günü, yirmi yıl önce

"Bunun çok zor olduğunu biliyoruz," diyor DCI May Chapman Clio'ya. "Neler hissettiğinizi tahmin bile edemiyorum ama size bazı sorular sormam gerekiyor. Bir çocuk kaybolduğunda ilk yirmi dört saat gerçekten çok önemlidir."

"O *kayıp* değil. Onu *yanlış yere koymadım*. Bir süpermarketten çalındı," diye yanıtlıyor Clio.

Pembe evi polis ve adli tıp kıyafetleri giyen insanlarla doludur ve her şey kötü bir rüya gibidir, sanki en kötü kabusunun içinde yaşıyormuş gibi hisseder. Yabancılar sessizce evin içinde geziniyor, her odayı istila ediyor, her dolabı ve çekmeceyi açıyor, değerli eşyalarına dokunuyor.

Ona bakmak. Onu yargılamak. Şüphesiz hepsi aynı şeyi düşünüyor: *Kötü anne*. Haksız değiller. Clio da kendini böyle düşünüyor.

Kendi kötü annesi hâlâ burada. Belki de kalıtsaldır. Belki de DNA'sında annelik geni eksiktir. Clio Edith'ten gitmesini istemesine rağmen, sanki bu insanlar Clio'nun evinde misafirmiş gibi herkese çay ve kahve yapmaya devam ediyor. Ama misafir değiller, hoş karşılanmıyorlar ve dışarıda bebeğini arıyor olmaları gerekiyor, burada ona aynı soruları tekrar tekrar soruyor olmaları değil.

Dördü şu anda salonda oturuyor. Clio, Edith, erkek polis memuru ve kadın dedektif. May Chapman yaşlı, altmışlı yaşların başında.

Belki de gri saçlı ve gri gözlüdür. Kulağa nazik geliyor ama Clio ona güvenmiyor. Clio hiçbirine güvenmiyor.

"Yani anneniz bebeğe bakmaya yardımcı olmak için birkaç gündür sizinle birlikte mi kalıyordu? Bu doğru mu?" diye soruyor dedektif.

"Bunu zaten biliyorsun," diyor Edith, nadiren konuştuğu kızı adına konuşarak.

Dedektif ona döner. "Belki de Dedektif Tusk'a bebeğin odasını tekrar gösterebilirsiniz, Bayan Elliot?" Edith memurla birlikte odadan çıkar ve Clio memurun soyadının Tusk olduğunu ve bir deniz aygırına benzediğini fark etmekten kendini alamaz.

Onlar gittikten sonra Clio, "Ondan kurtulmak için daha iyi bir iş çıkardın," diyor.

"Sen ve annen musunuz?"

"Sadece normal anne-kız işleri," diye yanıtlıyor Clio.

"Ama o burada bebeğe yardım ediyordu?"

"Kocam iş için uzakta ve gerçekten başka kimsem yok. Kendimi iyi hissetmiyorum." Dedektif onun daha fazlasını söylemesini bekler ve bu Clio'nun aşına olduğu bir numaradır; bunu müşterileri üzerinde her zaman kullanır. Garip bir sessizliği doldurmak için çaresizlik içinde insanların ağzından çıkan kelimeler şaşırtıcıdır. İçinden bir ses Clio'ya doğum sonrası depresyonundan bahsetmemesini söylüyor. Herkes bunun ne olduğunu anlamıyor, bazen bunun yerine *kötü anne* lafını duyuyorlar.

"Bebeğin anın kamera kayıtları elimizde. Size bazı görüntüler gösterebilir miyim?" diye sorar dedektif. Clio, görmek istemediğini zaten bildiği bir şey rağmen başını sallar. "Bu anneniz, süpermarketin girişinde bebek arabasını itiyor. Senin

bebek, Eleanor, açıkça görülebiliyor." Clio resme bakar ve ağlamaya başlar.

"Sıradaki, olayın gerçekleştiği koridor." Clio annesini

arkası dönük, çekimin biraz dışında başka bir kadınla konuşuyor. Bebek arabası kameraya dönüktür ve bebek hâlâ pembe tulumuyla görünmektedir.

"Bu

bir dakika sonra." Dedektif ona neredeyse aynı olan başka bir görüntü gösterir. Ama bu sefer araba boştur.

"O dakika boyunca neler olduğuna dair hiç görüntü yok mu?" Clio

soruyor. "Evet, ama onu kimin kaçırdığını tespit edemediler. Orta

büyüklerde bir kişi

sırtları kameraya dönük, kapüşonlu bir boy." Tereddüt ediyor. "Size ya da bebeğe zarar vermek için bir nedeni olduğunu düşündüğünüz biri var mı?"

"Ona zarar vermek için mi? Kim bir bebeğe zarar vermek ister ki?"

"Üzmüş olabileceğiniz biri var mı? Kini olan biri?" Clio başını sallar.

"Hayır." Ve ilk başta kendinden çok emin görünüyor.

"Düşünebildiğim kadarıyla hayır." Kadının bakışları onu küçük ve savunmasız hissettirir. Dedektifin kafasının içini görebileceğinden endişeleniyor. "Tartışıyor gibi görüldüğüm tek kişi annem."

"Onun üzmüş olabileceği birilerini düşünebiliyor musunuz?" diye sorar dedektif. "Ne kadar var? Bakın, kaba görünmek istemem ama Dışarıda onu mu arıyorsun? Bir şey mi yapıyorsunuz?"

"Ve kocanızın-"

"İş için uzakta. Gideli iki hafta oldu." "Nereye?"

"İskoçya. Edinburgh, sanırım. Son zamanlarda çok uzakta. Hatırlayamıyorum. Otelin adını bilmiyorum ama size numarasını verebilirim. Şu anda dönüş yolunda. Belli ki."

Dedektif defterine başka bir şey daha karalıyor ve Clio bunun "*Kayalarda Evlilik*" yazdığını hayal ediyor.

DCI May Chapman yukarı bakar. Yüzünü kibarlığa benzer bir şekle sokuyor, sonra da kibar olmayan bir şey söylüyor. "Üzücü gerçek şu ki çocuk kaçırma, çocuk istismarı ve çocuk cinayeti vakalarının çoğunda fail çocuğun tanıdığı biri oluyor. Sıradaki soru için özür dilerim ama bu sabah on ile on iki arasında neredeydiniz?"

Clio ona bakıyor. "Kendi bebeğimi çaldığımı mı düşünüyorsun?" "Ben sadece sorulması gereken soruları soruyorum."

Frankie

Kimseyeye güvenemezsin, Frankie bunu biliyor. *İnsanlar* eninde sonunda sizi hayal kırıklığına uğratacaktır, hayat ona bu dersi gençken vermiştir. Hastanenin otoparkında bekliyor çünkü çok yorgun ve birkaç saat sonra mesaisi başlayana kadar gidecek başka bir yeri yok. Frankie bir süre uyuklamış olmalı çünkü gece dönmüş; güzel bir gün doğumu şehrin üzerinde uzanıyor. Tam çıkmak üzereyken DCI Charlotte Chapman'ın ana girişe doğru yürüdüğünü görür. Dedektifin neden buraya geldiğini merak eder. Frankie bunu öğrenmek hastaneye gider.

Adımlarını saymaya başlar ve bu ona kendi annesini düşündürür.

Frankie'nin bir şeyleri saymaya ihtiyaç duymasının nedeni o, tıpkı Frankie'nin *insanlara* güvenmemeyi öğrenmesinin nedeni olduğu gibi.

Rosamund Fletcher bir

Kendi aklını ve evlat edinme sürecini nasıl manipüle edeceğini bilen zorlu bir karakter. Bakım sistemi o zamanlar çocukların kime emanet edildiği konusunda bu kadar dikkatli değildi. Annesi olan kadın

Bazen bir canavar. Misafirperver olmayan bir kalbi vardı, kaç kez davet edilmiş olursa olsun aşkın yaşamayı reddettiği bir kalp.

Rosamund Frankie'yi kendi sessiz yöntemiyle seviyordu. Yüksek sesle konuşulmayan ya da kamuya açık *ya da* özel olarak sergilenmeyen, ancak bir kişinin yapmadığı şeylerle gösterilen bir sevgi çeşidi. Kızını sevdiğinde ona bağırıp çağırmazdı. Kızını sevdiğinde ona . Bazen annesi sadece yalnız kalmak isterdi.

Frankie büyüdükçe daha iyi anlıyordu. Annesi yalnızlığı arzulamakla , ona ihtiyaç duyuyordu.

"Sen kaç ve saklan, yüze kadar say, ben gelip seni bulacağım."

Frankie küçükken annesi hep böyle derdi ama bu genellikle bir yalandı. Bazen Frankie kimsenin gelmediğini fark etmeden önce iki yüze kadar sayardı. Annesi çoğu zaman onu bulmaya hiç çalışmazdı.

En kötüsü, Frankie yedi yaşındayken, annesinin onu dar teknenin güvertesinin altındaki dolap deliğine kaçıp saklanırken görmüş olması gerektiğini biliyordu. Çünkü Frankie annesinin sürünerek dolaba yaklaştığını ve onu içeri kilitlediğini duymuştu. O güne kadar karanlıktan korkmamıştı. Ve o geceye kadar. Ve ertesi gün. Saklandığı yer nemliydi. Frankie'nin asla unutamayacağı bir küf kokusu vardı ve o kadar küçüktü ki, kendisi hala küçük olmasına rağmen içinde zar zor dönebiliyordu. Frankie neredeyse iki gün boyunca, yiyecek ve içecek hiçbir şey olmadan, küçücük karanlık bir delikte kapana kısılmıştı.

anahtar deliğinden dışarı bakıyordu. Tek yapabildiği saymaktı.

Annesi asla açıklama yapmadı, onu kilitlediği için asla özür dilemedi. Ona nereye gittiğini ya da geri dönmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç söylemedi. Karanlıkta gözleri kapalı bir şekilde dakikalar ve saatler geçtikçe el ve ayak parmaklarını saymak Frankie'nin kendini güvende hissetmesini sağlayan tek şeydi. Rosamund sonunda onu dışarı çıkardığında, annesinin gözlerinin altındaki koyu halkaları ve boynundaki, kollarındaki ve bacaklarındaki morlukları gördü.

Frankie onun nerede olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu.

Bazen annesinin gece geç saatlerde dar tekneye ziyaretçileri oluyordu. Ziyaretler genellikle buzdolabı boşaldığında ya da benzinleri bittiğinde gerçekleşiyordu. Rosamund'un yatak odası teknenin diğer ucundaydı ama Frankie ziyaretçileri ve çıkardıkları sesleri hâlâ duyabiliyordu. Kulaklarını kapatır ve ziyaretçiler kadar sayardı. Yeterince beklerseniz fırtınalar her zaman geçer; insanlar da öyle. Saymak, Frankie'nin hiçbir zaman anlamlandıramadığı bir dünyayı anlamlandırmasına yardımcı oluyor.

Rosamund öldüğünde, haber şok etkisi yaratmıştı. Frankie'nin evlatlık olduğunu öğrenmesinin üzerinden çok geçmemişti ki bu zaten gergin olan ilişkilerini daha da zora sokmuştu. Frankie'ye annesinin yalnızlık arzusuyla birlikte dar tekne de miras kalmıştı. İkisinin de kendisi için iyi olup olmadığından emin değildi ama *Kara Koyun* gerçekten evi olan tek yerd. Bir süre sonra kendi kızı dünyaya geldiğinde

bunu mutlu bir hale getirmek için bir şans gibi hissetti. Çok iyi bildiği nehirlerde yaşamanın özgürlüğünü özlemişti, bu nehirlerde gezinerek büyümüştü. Tekne ona sadece yaşayacak bir yer değil, saklanacak bir yer de sunuyordu.

Frankie hastanenin hemen içinde küçük bir kafe görür ve kendine bir kahve almaya karar verir. Bir süre oturur -diğer insanların gelip izler, konuşmalarını dinler- ve ilk kahvesi bittiğinde kendine tarçınlı bir tane daha alır. Kafede oyalanmaya karar vermiştir çünkü iki üniformalı polis memuru hastaneye girmiştir ve bundan sonra olacakları kaçırmak istememektedir.

On dakika sonra, merakı ve sabrı ödüllendirilir.

Jude Kennedy binadan kelepçeli olarak çıkarılıyor. Frankie şimdi neler olduğunu bilmek . Kendini ağlatacak hüznü bir şey düşünür - annesinin ona öğrettiği ve yıllar boyunca sık sık işine yarayan bir numara - sonra resepsiyona doğru yürür.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor arkasında oturan kadın.

"Edith Elliot'ı arıyorum. Buraya bir ambulansla getirildi ..." Kadın onun gözyaşlarını görür, ekranı kontrol eder ve Frankie'ye nerede olduğunu söyler.

Edith kaçırıldı. Frankie o yöne doğru giderken dikkatlidir. İhtiyacı olan son şey, dedektifin onu bakım evinde olduğu gibi burada da yakalamasıdır.

Frankie'nin geçen gün Edith'e söylemek istediği şeyler vardı ama ölü bakım evi müdürü yüzünden fırsat bulamadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Belki de söylemek istediği her şeyi şimdi söyleyebilir. O

İşaretleri takip ederek bir koridordan diğerine geçiyor, sonra da merdivenleri kullanarak koğuşa doğru ilerliyor. Birkaç koridor ve doksan dokuz adım sonra, telefonu alışılmadık bir ses çıkardığında neredeyse oraya varmıştır. Cevapsız bir aramanın sesi.

Frankie arayanın kızı olduğunu düşünür -başka kim olabilir ki- ve telesekreterini ararken elleri titrer. Ama bu onun küçük kızı değildir.

"Bayan Fletcher, ben Liberty. Sizi gerçekten aramamam gerektiğini biliyorum ama mümkün olduğunca çabuk söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Kızınızın nerede olduğunu biliyorum. öyle."

Clio

İki üniformalı memur kardeşini annesinin hastane odasından çıkarırken Clio, "Anlamıyorum," diyor. "Kimi öldürmek için komplo kurmuş olabilir?" diye soruyor DCI Chapman'a.

Dedektif, "Annen," diye yanıtlar. "Jude annemi öldürmeye mi çalıştı?"

"Elle tutulur bir şey değil. Joy Bonetta bunu yapmayı teklif etti, karşılığında İşi bitirdiğinde mirasının bir kısmını istedi ve Jude evet dedi. Son derece suçlayıcı ve çok da şifreli olmayan bir dizi mesajlaştılar. Ancak Bonetta işi tamamlayamadı -her şeye rağmen dürüst olmayan, beceriksiz ve güvenilmez bir karakterdi- ve onun yerine biri *onu* öldürdü.

Artık şüpheli olmadığınızı bilmek sizi memnun edecektir. Annen bize neler olduğunu anlattı."

"Öyle mi?" Clio diyor ki.

"Evet. Bu arada ayakkabıların güzelmiş." Clio kırmızı spor ayakkabılarına bakıyor. Bu, ayakkabısının bugün aldığı ikinci hoş olmayan iltifat. "Ve bir de ayı var." Dedektif yanında taşıdığı siyah-beyaz ayıyı havaya kaldırıyor.

"Sanırım bu annenize gönderdiğiniz bir hediyeydi?" Clio doğru kelimeleri bulamayınca başını sallar. "Bana bunu neden seksen yaşındaki bir kadın için oyuncak ayı kılığına girmiş pahalı bir casus kamera satın alır mısınız?"

Clio hastane yatağında hareketsiz ve küçük bir şekilde yatan Edith'e bakar.

"Onun için endişeleniyordum. Artık ziyaret etmeme izin vermiyordu ve Windsor Bakım Evi'ni hiç sevmemiştim. Başından beri orası hakkında kötü hislerim vardı. Kardeşim orayı seçti, çok fazla seçeneğimiz olduğundan değil, gerçekten ihtiyacımız olduğunda annem için yatılı bakım bulmak neredeyse imkansızdı. Ne zaman ziyarete gelsem, personel çok dağınık, ilgisiz ve beceriksiz görünüyordu. Bakım evinde tanıştığım hiç kimse gerçekten *umursuyor* gibi görünmüyordu ve birçok sakin ölüyordu. İnsanların ölmek için gittikleri bir yer olduğunu biliyorum, ancak bir bakım evi için ulusal ortalamadan çok daha fazla ölüm yaşanıyor gibi görünüyordu. o büyüklükte bir ev. Kimsenin haberi olmadan anneme göz kulak olmak istedim. Güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Madem onun için bu kadar endişeleniyordunuz ve para sıkıntınız vardı, neden sizinle birlikte yaşamadığınızı sorabilir miyim?"

Clio omuz silkiyor. "Hayatınızı mahveden biriyle yaşamak ister miydiniz?"

DCI Chapman kırmızı spor ayakkabılarına bakar ve sonra tekrar Clio'ya döner. "Anneniz dün gece karakola geldikten sonra, bakım evindeki yatak odalarını bir kez daha aradık. Özellikle de onunkini. İşte o zaman bu sevimli ayıyı bulduk ve içindeki kameranın görüntülerini keşfettik.

Bunu gören tek kişi benim. Görüntüler Edith'in hikayesinin çoğunu doğruluyor. Joy Bonetta'nın annenizin odasına girdiğini ve yüzüne bir yastık tuttuğunu gösteriyor, tıpkı birkaç ay önce May Teyze'ye yaptığından emin olduğum gibi. Ne yazık ki kamera bir köpek tarafından devrilmiş gibi görünüyor ve görüntülerin geri kalanını yorumlamak daha zor." Clio hiçbir şey söylemiyor. "Her iki da, bundan sonra ne gösterip göstermediği artık daha az önemli."

"Neden?"

"Çünkü annen Joy'u öldürdüğünü itiraf etti."

Sabır

Liberty'ye onuncu kez "yapmadım," diyorum.

"Ne yaptığın ya da yapmadığın benim için önemli değil," diyor Liberty. "Hapishane kütüphanesine gitmene yardım edemem - buranın kurallarla *ilgili* kuralları var - tek yapabileceğim Bayan Fletcher'a bir mesaj iletmek. Eğer gerçekten annen ise ne yapacağına o karar verebilir."

"Ya senin yerine geçip, senmişim gibi davransaydım?"

"Cezaevi görevlilerinin elinde kimin nereye ne zaman gideceğine dair onaylanmış listeler var."

Bak, Patience, isminin vermeye başlaman gerekecek çünkü bu uzun bir oyun. Burada bir dakikadan fazla kalabilirsin, bu yüzden hızlı düşünmeyi ve akıllı oynamayı öğrenmelisin. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Pek sayılmaz.

Başımı salladım.

"Çok fazla şeye inanmam ama olması gerekenin olacağına inanırım," diyor Liberty. "Eğer Bayan Fletcher gerçekten annen ise, eminim ki sana yardım etmek için bir plan yap. Anneler böyle yapar, değil mi? Bizi severler, korurlar ve en iyileri çocukları için her şeyi yapar." Liberty kaşlarını çatıyor. "Yüzünün bu kadar üzgün ve çirkin görünmesine neden olan kafandaki düşünceleri paylaşmak ister misin?"

"Ben aslında onun çocuğu değilim," diyorum sessizce.

"Bayan Fletcher'ın annen olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Sanırım evlat edinilmiş olabilirim."

Liberty bana bakıyor. "Seni seviyor muydu?"

"Evet."

"Seni korudu mu?" "Evet."

"Senin için her şeyi yapacağını düşünüyor musun?" Başımı salladım. "Sanki Benim için harika bir annesin. Bir çocuğun annesi olmak için onu doğurmak zorunda değilsiniz. Gerçek annelerini tanıyan ve keşke tanımasaydım *diyen* pek çok insan tanıyorum. Belki de bunu düşünmelisin. Herkes Sevilecek kadar şanslı olmak, piyangoyu kazanmak gibidir. Hayatta o şanslı numaraları tutturursanız bileti nereden aldığınızın bir önemi kalmaz."

Clio

DCI Chapman, "Bu sende kalabilir, artık ihtiyacımız yok," diyerek casus kamera ayısını Clio'ya verir. Hastane odasından çıkar, kapıyı arkasından kapatır, böylece Clio tekrar annesiyle yalnız kalır. Oturması gerektiğini hissederek Edith'in yatağının yanına döner. Oturur oturmaz Edith'in gözleri açılır ve Clio sandalyeden geri sıçrar.

"Yüce Tanrım!"

"Ona inanmadığını sanıyordum," diyor Edith kısık ve boğuk bir sesle.

"Dedektif kesinlikle gitti mi?"

Clio kapıya doğru koşar. "Ben doktoru çağırayım."

"Hayır, başka doktor yok. Sadece bir süre benimle otur." Clio tereddüt eder. "Gerçekten yapmam gerektiğini düşünüyorum-" "Lütfen. Konuşmamızı istiyorum. Çok geç olmadan."

Clio *artık çok geç* olduğunu düşünüyor ama yine de annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturuyor. Eğer konuşacaklarsa, o zaman Clio'nun bilmek istiyor.

"Neden polise bakım evi müdürünü öldürdüğünü söyledin?" diye soruyor.

"Ölüyorum, Clio. Kalan zamanımı onun hakkında konuşarak harcamak istemiyorum."

"Özür dilerim."

"Öldüğüme mi, yoksa bu soruyu sorduğum için üzgün olduğuma mı? Ölüm bir gizem, değil mi? Hepimiz doğduğumuz andan itibaren ölüyoruz, sadece ne zaman öleceğimiz bir soru. Dünyada her saniye iki kişinin öldüğünü biliyor muydunuz?

Her dakika yüzden fazla insan ölüyor. Her saat altı binden fazla, her gün yüz elli bin, her ay beş milyon, her yıl altmış milyon ölüm. Ve bunlar sadece insanlar. Bu çok fazla ölüm ve ölmek demek."

"Ölmüyorsun."

"Sanırım ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz," diyor Edith. "Diğer pek çok şey gibi bunu da tek başına atlatmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama sen güçlüsün.

Sen tanıdığım en güçlü, en cesur insansın, Clio. Bunun için ve diğer pek çok şey için seninle gurur duyuyorum. Bunu çok sık söylemediğimi biliyorum, söylemem gerekirken bile, ama seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

Clio annesinin hangi ilaçları kullandığını merak ediyor çünkü sesi hiç de kendisi gibi gelmiyor.

"Madem beni seviyorsun, o zaman neden vasiyetini değiştirdin?"

Clio soruyor. "Böylece onu bulacaktın."

"Kim?"

"Uğur Böceği. Senin kızın."

". O benim kızım değil, o sadece bir . İkisi de öyle." "Ne demek *ikisi* de?"

Edith'in bağlı olduğu makine biraz daha hızlı biplermeye başlar.

"Önemli değil," diyor Clio. "Sakin ol anne. Belki sadece dinlen-" "O senin kızın."

Eğer annesi bu konu hakkında tekrar konuşmakta ısrar edecekse, Clio'nun bilmek istediği bir şey vardır. "Bunu hatırlıyor musun?" diye sorarak Edith'e Frankie'nin ona verdiği gümüş uğur böceği yüzüğünü gösterir.

"Tabii ki. Kızınız doğduğunda bunlardan üç tane yaptırmıştım. Bir tane senin için, bir tane benim için ve bir tane de onun için, o takacak yaşa gelene kadar küçük bir zincire taktım. Seninkileri sakladığımı bilmiyordum."

"Ben görmedim. Ama bugün iki tane gördüm."

"İki tane mi? Nerede?"

"Bunu bana daha önce bir kadın verdi. Orijinaline çok benziyor."

"Sanırım bu orijinal. Onları özel olarak yaptırdım, sadece üç tane vardı. Çok üzgünüm Clio. Çok fazla pişmanlığım var ve-"

"Ve ben listenin başındayım. Biliyorum, defterine yazmıştın ve ben de bulmuştum, hatırladın mı?"

Edith başını sallar. "En büyük pişmanlığım *sen* değilsin, seninle ilgili. Defterimdeki o satırın anlamı buydu. Hayatımdaki en büyük pişmanlığım sana daha iyi bir anne olamamış olmam. Keşke seni hak ettiğin şekilde sevmeyi ve benim yüzümden bozulan şeyleri düzeltmeyi bilseydim. En büyük pişmanlığım *seni* hayal kırıklığına uğratmak." Clio ne diyeceğini bilemez ama Edith elini uzattığında onu tutar. "Aynı şeyi yapma Benim gibi hatalar yapın ve nasıl mutlu olunacağını öğrenmek için geç kalmayın. Bizi hayatta tutan ve olabileceğimiz kişi olmamızı engelleyen kim değil, kim olduğumuzu düşündüğümüzdür."

Makine tekrar bip sesi çıkarır. Clio makineye bakar ama Edith sadece ona bakar. Clio ayağa kalkmaya başlar. "Gerçekten bir doktor bulmam gerektiğini düşünüyorum-"

"Ölüyorum, Clio. Artık hiçbir doktorun benim için yapabileceği bir şey yok ve son anlarımı bir yabancıyla geçirmek istemiyorum. Seninle ilgili neredeyse her şeyi yanlış anladım, en azından iyi bir şey söylememe izin ver. Hoşça kal."

Clio ağlamaya başlar, kendini yeniden küçük bir kız gibi hissetmektedir. "Anne, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet var. Burada," diyor Edith, elini kalbinin üzerine koyarak. Tıpkı çocukken yaptığı gibi Clio'nun gözyaşlarını siliyor, sonra bir kez daha kızının elini tutuyor.

"Hepimiz milyonlarca yıl önceki patlamaların sonucu olan yıldızlardan oluştuk. Sen, ben, tanıştığımız herkes, hepimiz yıldız tozu ve hikayeleriz. Bunu hatırlamaya çalışın," diyor Edith. Gözlerini kapatır ve hareketsiz kalır. Clio'nun elini tutuşu gevşer. Makine farklı bir ses çıkarıyor ve bir doktor aceleyle odaya giriyor.

Her şey bittiğinde ve doktor annesinin öldüğünü doğruladığında, Clio beklemediği bir duygu dalgası hisseder. Bu duygu dalgası onu sarar ve nefes alamayacakmış gibi hissedene kadar onu sürükler. Clio uzaklaşmaya başlar, sonra koşar.

Frankie

Frankie sesli mesajı iki kez dinler. Doğru anladığından emin olduğunda - Liberty'nin kızının nerede olduğunu bildiğinden - hastaneden çıkıp karavana koşar. Batı Londra'dan hapishaneye yolculuk sabah trafiğinde olması gerekenden daha uzun sürer; çok fazla *insan* tarafından çok fazla araba kullanılmaktadır. Frankie kırmızı ışığın yeşile dönmesi için geçen saniyeleri sayar. Yeterince hızlı değişmediğinde, rahatsızlığını dile getiren araba kornalarının kakofonisine aldırmandan yine de geçer.

Sonunda hapishane otoparkına girer ve en sevdiği yerin boş olduğunu görür. Bu iyiye işarettir. Henüz erkendir, otopark boştur, bu yüzden ön koltukta hapishane üniformasını giyer. Frankie bir zamanlar, dar tekne kendisine miras kalmadan önce bu minibüste yaşıyordu. St. Ives'da kitapçılık yaparken bu minibüs onun eviydi. İçinde yapmadığı pek bir şey yok: seyahat etmek, yemek, içmek, uyumak, bir süpermarketten çaldığı kız bebeğe bakmak. Böyle bir minibüste neredeyse her şeyi yapabilirsiniz.

Frankie üniformasının kemerinin artık daha sıkı bir çentikle gerektiğini fark eder; kilo vermiştir. Aynaya bakar ve gözlerinin altındaki gölgelerin de eskisinden bir ton daha koyu olduğunu görür.

Frankie makyaj yapmıyor; maskesi bir deri bir kemik. Ama bugün kendisi gibi görünmüyor ya da hissetmiyor.

Soğuk sabah güneşine doğru tırmanıyor ve karavanı kilitlemek üzereyken yan kapı aniden kayarak açılıyor ve birisini ortaya çıkarıyor

arkasına çömelmiş. Frankie arabayı sürerken, soyunurken ve kırmızı ışıkların yeşile dönmesi için geçen saniyeleri sayarken bir saatten uzun bir süredir orada saklanıyor olması gereken biri.

"Merhaba," diyor Clio.

Clio

"Demek burada çalışıyorsun, öyle mi?" Clio, arkasındaki heybetli hapishane duvarlarına bakmadan önce Frankie' üniformasını inceleyerek soruyor. Frankie konuşmuyor -şok geçiriyor gibi görünüyor- bu yüzden Clio devam ediyor. "Hastaneden çıktığımda minibüsünü gördüm. Gözden kaçırmak zor. Kapıların açık olmasını beklemiyordum ama açık olunca bir göz atmaya karar verdim.

İçeride. Muhtemelen şimdiye kadar en spontane şey ama *kendimi* pek iyi hissetmiyorum. Az önce annemin ölümünü izledim."

"Edith öldü mü?"

"Annemi nereden tanıyorsun?" Frankie cevap vermez. "Boş . Minibüse geri döndüğünü duydum ve panikledim. Sonra saklandım ve şimdi buradayız, bir hapishanenin dışında. Bu da uygun görünüyor çünkü bebeğimi çaldığına inanıyorum."

"Lütfen polisi aramayın."

"Bana gösterdiğin fotoğraftaki kız gerçekten benim kızım mı?"

"Evet," diye fısıldar Frankie.

Clio sanki yüzünde ipuçları gibi ona bakıyor. "Eğer bu doğruysa
_"

"Öyle."

"O zaman *neden*? Onu neden kaçırdınız? Çünkü bu, olayın gerçekleştiği günden beri kendime defalarca sorduğum bir soru."

Frankie cevap vermeden önce çok dikkatli düşünür. "Çünkü tüm çocuklar sevmeyi hak eder."

"Kızımı sevmediğimi mi sanıyorsun?"

Frankie yere bakar. "Yapmadığını biliyorum."

Clio onun tekrar göz teması kurmasını bekliyor ama o kurmuyor. "Bunu bana neden verdin?" Clio gümüş uğur böceği yüzüğünü tutarak soruyor.

"Sana söylemiştim. Kanıt. Onu aldığım gün bebeğin arabasına bağlı küçük bir zincirin üzerindeydi. Eğer onu görürsen, sana söylediğimi anlarsın diye düşündüm.

gerçeği. Yüzükten gazetelerde hiç bahsedilmediğinden oldukça eminim."

Frankie diyor ki. "Üzgünüm ama gitmek zorundayım. Tek önemsedığım o ve içeriden biri onun nerede olduğunu biliyor."

Frankie gitmek için döndüğünde Clio "Bekle," diyor. "Evimden kağıt kızının yaptığını düşündüğün için mi çaldın?" Frankie başını sallar. "Ama neden yerine artık tedavülde bile olmayan eski bir on poundluk banknot bıraktın?"

"Çünkü annen bana o kadar ödedi." "Ne?"

Frankie saati kontrol eder. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Clio, Frankie'nin kolundaki Mickey Mouse saatine bakıyor. "Nereden aldın bunu?"

Frankie kolunu aşağı çekerek hem saati hem *de Shh* dövmesini gizliyor. "Kal, git, istersen polisi ara. Artık seni umursamıyorum." Uzaklaşmaya başlar.

"Lütfen, bekle."

"Bekleyemem."

"O zaman ben ," diyor Clio. "Sen geri gelene kadar burada bekleyeceğim."

Frankie omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Frankie

Frankie hızlı adımlarla yürüyor, Liberty ile bir an önce konuşması ve kızı hakkında ne bilip bilmediğini öğrenmesi gerekiyor. Pembe evdeki kadınla yaptığı konuşma bir kez daha plana göre gitmemiştir. Anahtarları minibüste unuttuğunu fark eder ama endişelenmesi gerektiğinden şüphelenir. Frankie, Clio'nun bir karavan çalacağını sanmıyor; kadın sürekli taksiye biniyor, muhtemelen araba bile kullanamıyor. Ana hapishane girişine ulaşmasına kaç adım kaldığını fısıldar.

Yirmi. On dokuz. On sekiz. On yedi.

Frankie ana kapıdan içeri girdiğinde aşırı sıcak hava ona çarpıyor. O da Masadaki görevliye sessizce selam veriyor ve gülümsemeye, *normal davranmaya* çalışıyor ama bu kolay değil. İki gün üst üste tarayıcıyı çalıştırmayı göze alamayacağı için çantasını ve telefonunu bıraktığı dolabına on iki kısa adımda ulaşıyor. Frankie resepsiyona gidip imza attıktan sonra çift kapıdan geçerek tarama ve arama odasına giriyor. Bugün kimse onu durdurmuyor. Avluya açılan kapıya geldiğinde, Frankie üniformasının kemerine takılı setteki en büyük anahtara uzanıyor. O Kapının kilidini açar ve dışarı çıkarken serin havayı içine çekerek derin bir nefes alır.

Avluda elli sekiz basamak var, sonra kendini hapishane B bloğuna sokarken yine büyük anahtar. kapıyı kilitliyor. Merdivenin dibinde beş basamak var.

taş merdiven, sonra kırk basamak yukarı. Zirveye ulaştığında biraz nefes nefese kalmıştır.

On. Dokuz. Sekiz. Yedi.

Kütüphane kapısına giden son adımları sayıyor, hazırlık için kemerindeki en küçük anahtara uzanıyor. Sonra kendini içeri bırakıyor, titreyen parmakları anahtarı kilide sokmakta zorlanıyor. İçeri girer girmez kapıyı arkasından sıkıca kapatır. Tüm bu eşyaların görüntüsü ve kokusu Raflardaki kitaplar onu anında sakinleştiriyor.

Uzakta bir çan çalıyor, tıpkı eskiden çan çaldığında Frankie okuldaydı. Mickey Mouse saatini kontrol eder ve tam zamanında geldiğini görür. Daha önce kütüphanenin kapısı çalınmıştır. masasına bile ulaşamaz. Frankie geldiğı yoldan geri döner, kapıyı açar ve bugün görevli olan gardiyanlardan biri tarafından karşılanır. Kısa boylu, tıknaz kadın tanıdık gelmiyor, yani yeni olmalı.

"Kütüphane gönüllülerinizi teslim ediyorum," diyor hışımla ve Frankie'ye üzerinde bir liste olan bir pano uzatıyor. Frankie ona teşekkür ediyor ve kâğıtta yazılı isimlere bakarak listeyi alıyor. Mahkûmları er işaretliyor, Liberty'nin adını görünce rahatlıyor. Frankie'nin onunla yalnız konuşması gerekiyor.

"Hepiniz ne biliyorsunuz," diyor diğer mahkûmlara. "Rafları , posterleri asın ve sandalyeleri düzenleyin ki bugünkü yazar ziyaretine hazır olalım. Liberty, biraz konuşabilir miyiz?"

Liberty onu ofise kadar takip eder ama kapı sıkıca kapanana kadar ikisi de konuşmaz.

Frankie, "Mesajınızı aldım," diyor.

"Bunun için üzgünüm Bayan Fletcher. Ne yapacağımı bilemedim." "Kızımın nerede olduğunu bildiğinizi söylemiştiniz."

Liberty başını sallar. "Evet. O burada."

Frankie yanlış duyup duymadığını merak ederek kıza bakar. "Kızımın telefonunu hapishaneye kadar takip mi ettiniz?"

Liberty başını sallıyor ve sarı bukleleri de onunla birlikte sallanıyor. "Sonunda numarayı takip etmeye gerek kalmadı. Kızınız en son benim cep telefonumu paylaştı.

Gece."

Frankie bilgiyi sindirmek için bir saniye bekledikten sonra doğruca kapıya . "Ona gitmeliyim-"

"Hayır, hanımefendi. de bu. O buradaydı, ama şimdi değil." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Onu serbest
bıraktılar." "Ne? Ne
zaman?" "Az önce."

Sabır

Beni serbest bırakacaklarını söylediklerinde ilk başta onlara inanmamıştım. Meğer bir hapishaneden çıkmak da en az oraya varmak kadar karmaşıkmiş. Çoğunu anlamadığım ama gardiyan öyle dediği için imzaladığım bir sürü form ve bir sürü "güvenlik kontrolü" vardı ama sonunda hapishane bloğundan ana binaya götürüldüm. Benim Kıyafetlerim ve eşyalarım bana geri verildi, Edith'in gümüş uğur böceği yüzüğü de buna dahildi ve hemen parmağıma taktım.

Hapishaneden çıkarılmak her şeyin en garip kısmıydı. Ben Özgürlüğümün benden çalınmasının üstesinden gelebileceğimden ya da özgürlüğü bir daha hafife alabileceğimden emin değilim. Her şey eskisinden daha özel görünüyor; gökyüzüne bakmak ve kuşların sesini duymak bile. Çoğu insanın ne kadar şanslı olduğunun farkına varmadan her gün tadını çıkardığı şeyler. Umuyorum ki bu kabus sonunda sona erecek.

Dış kapıya ulaştığımızda iyimserliğim korkuya dönüşüyor. Ya bu bir hataysa ve beni gerçekten serbest bırakmayacaklarsa? Bıraksalar bile, artık yaşayacak bir yerim yok ve bir işim de yok. Uğruna çok çalıştığım her şeyi, önemli olan her şeyi ve herkesi kaybettim. Ama sonra gardiyan kapıyı açıyor ve annemin mavi beyaz karavanını hapishane otoparkında görüyorum.

O burada.

Korkum neşeye dönüşüyor ve her şey bir anda değişiyor. İyi olacağım. Annem beni eve götürecek, güvende olacağım ve bu iş bitecek. Yürüyorum, sonra minibüse doğru koşuyorum. Her şeyden çok

onun yüzünü tekrar görmek istiyorum. Neredeyse bir yıldır konuşmuyoruz, gerçek annem olmadığını itiraf beri. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Dünyada güvendiğim tek insan o. Ve ona *anne* diyeceğim tek isim, çünkü beni doğurup doğurmadığına bakmaksızın o kim ve ne ise o.

Sürücü koltuğunda onun silüetini görüyorum ve sevgi ve mutlulukla dolup taşıyorum.

Pencereye vuruyorum ve kafam karışıyor.

Çünkü o benim annem değil, Edith'in kızı. Ona güvenmem için bana yalvarıp sonra da polisin beni tutuklamasına izin veren kadın. İki adım geri atıyorum, neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Bekle," diyor minibüsün kapısını açıp bana doğru koşarak. "Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek *bir şeyim* yok."

"Sana söyleyecek çok şeyim var. Ama önce, sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Ne için?" diye sordum. "Hepsi için."

Frankie

Frankie bir dakikadan kısa bir süre içinde kütüphaneden çıkar, merdivenlerden iner ve avluyu geçer. Ana binaya girdiğinde doğruca güvenlik ofisine yönelir.

"Az önce bir mahkûm mu çıktı?" diye soruyor, hâlâ biraz nefes nefese.

"Gerçekten de öyle. Dün giriş yaptılar, bugün çıkış yaptılar," diye yanıtlıyor Robjant adındaki yaşlı memur. Uzun beyaz saçları, Harry Potter gözlükleri ve kendini tekrarlama alışkanlığı var. "Polisler suçlamaları düşürdü," diye ekliyor yaşlı adam.

"*Kahretsin*," diyor Frankie.

"Her şey yolunda mı? Ana kapıdan geçmemiş olabilirler. Henüz?" Masasının üzerindeki telefona uzanır. "Kulübeyi arayabilirim, onu tutmalarını sağlayabilirim-"

"Hayır, değil. Ben çalışırım," diye yanıtlıyor Frankie, zaten o yöne doğru ilerliyor.

"kütüphane kitabını iade etmeyi mi unuttu?" Robjant bağırır.

Geri dönüyor, yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Evet, bu doğru. Buradaki herkes hırsız, kitapsever olanlar bile."

Dış kapıya giden otuz iki adım her zamankinden daha uzun sürüyor gibi. Frankie normal bir tempoda yürüyor, koşma dürtüsüne direnmiyor, şüpheli görünebilecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınmak için çaresizce çabalıyor. Dış kapıya dokunma mesafesine geldiğinde kalp atışlarının kulaklarında güm güm attığını duyabiliyor.

Görevli memurun kapıyı açmasını beklerken sabırsızlığını gizlemeye çalışıyor.

kapıdan. Sonunda geçmesine izin verdiğinde, neredeyse bir yıldır ilk kez kızını görmeyi umarak etrafına bakınır. Onu kollarına almak ve asla bırakmamak için yanıp tutuşuyor.

Ama Frankie kızını görmüyor. Otopark boş.

Ve karavanı da gitmiş.

Clio

Clio daha önce hiç minibüs kullanmamış. Bir arabası bile yok ve yıllardır otomatik olmayan bir şey kullanmadı. Şanzımanı öğütüyor birden fazla.

"Annemin minibüsü neden sende?" diye soruyor yanında oturan kız tekrar. "Yolda açıklayacağını söylemiştin."

"Sana söyledim ya, annen seni eve götürmemi istedi," diye yalan söylüyor Clio. "Ama annemi nereden tanıyorsun ve neden beni almadı? kendisi mi?"

"Karışık bir durum."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi," diyor Clio. "Bana güvenmediğini biliyorum ama lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Yardıma ihtiyacım yok ve sana bir daha asla güvenmeyeceğim."

Clio kızın yüzünü incelemek zorunda kalmak yerine önündeki yola konsantre olur. Ona bakmak, onunla konuşmak, onun hakkında her şeyi istiyor. Kaçırdığı her şeyi.

"Aynı yüzük sende de var," diyor kız. Clio şöyle bir bakar ve kendi parmağındakinin aynısı olan gümüş bir uğur böceği yüzüğü taktığını görür.

Clio kırmızı ışıktadır. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Annemin olduğu yer olmadığı sürece ilgilenmiyorum," diye yanıtlıyor kız. "Bir anlaşma yapmıştık. Sessiz kalmamı söyledin ve ben de kaldım. Ayrıca Edith'i evden senin de-

"buradayım, değil mi? Ve de hapisten çıktın, değil mi? Sana parayı getireceğim."

"Sende kalsın. Ben istemiyorum."

"Aptal olma. Sana ödeme yapacağımı söyledim ve yapacağım. Yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum."

"Ha! Bu bir şaka mı?" diyor kız, yolcu penceresinden dışarı bakarak. "Sana yalan söylemek istemiyorum. Sıfırlama düğmesine basabilir miyiz? Tekrar başlayalım mı?" Clio diyor.

"Eve bıraktığın için teşekkür ederim ama bundan sonra seni bir daha görmek istemiyorum."

Bu sözler Clio'yu çok daha fazla yaralıyor. Bundan sonra sessizlik içinde yol alırlar, bu yüzden kız nihayet konuştuğunda Clio sıçrar.

Kız, "Bir sonraki çıkıştan çık," diyor ve ana yoldan sapıp dar köy yollarından oluşan sonsuz gibi görünen bir ağa giriyorlar. Şehirden milyonlarca kilometre uzakta gibi hissettiriyor. Kız camı indiriyor ve temiz havanın tadı güzel geliyor. Eski kiliselerin ve şirin barların yanından geçerek şirin köylere doğru ilerlerler. Sıra sıra küçük teraslı eski evler vardır ve Clio Bazı bacalardan duman yükseliyor. Güzel bahçeleri ve yemyeşil çimen tarlalarını, eski bir taş köprüyü, bir nehri fark eder.

"Bu nehir ne?" Clio soruyor.

"Thames."

"Thames Nehri'ne benzemiyor."

"Nehirler de insanlar gibidir. Değişirler, gereken yere giderler. Bazen kendileri gibi görünmezler ama yine de oldukları kişidirler." "Bunu sana kim söyledi? Annen mi?"

Kız ona ters ters bakar. "Evet."

"Onu , değil mi? Anneni."

Kız hiç tereddüt etmeden, "O tanıdığım en iyi insan," diyor.

Clio bir süre bu sözler üzerinde düşünür ve onlarla ne yapacağını merak eder. Aynı anda hem kıskanç, hem minnettar, hem mutlu hem de üzgün hissediyor.

"Buraya kadar," diyor kız aniden. Clio onu eve götüreceğini söyledi - en azından bunu yapabileceğini hissetti ve sadece biraz yalnız zaman geçirmek istiyordu

Ama Clio'nun görebildiği tek şey bir taşra yolu ve nehirdir. Yine de kenara çeker. "Bana bir şey söylemen gerektiğini söylemiştin," der kız, kapıya doğru uzanmaya başlamıştır bile.

Clio motoru kapatır. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?" Kız başını sallar ve Clio onun kapıyı açıp kaçacağından korkar. "Burası iyi. Önce size bir soru sorabilir miyim?"

"Bir."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçek adın ne? Patience olmadığını biliyorum."

Kız tereddüt eder. "Nellie."

Clio ışıldar, ağlamamak için kendini zor tutar. "Nellie! Eleanor'un kısaltması. Çok güzel bir isim."

Kız gerçekten bebek Eleanor. Bu isim gerçek olamayacak kadar büyük bir tesadüf. Gözleri, gülümsemesi, kaşlarını çatması, Clio aniden hepsini tanıyor. Ona dokunmayı çok istiyor ama da biliyor. Sonunda küçük kızını bulmuştur ve kalbi yeniden kırılmaktadır.

"Bir soru daha," diyor Clio ama Nellie kapının koluna uzanıyor. "Son soru, söz veriyorum. Mutlu bir çocukluk geçirdiniz mi?"

Nellie cevap vermeden önce çok uzun süre düşünmedi. "En mutlusu."

Clio başını sallar, gülümser, elinin tersiyle bir damla gözyaşını siler.

"Bu iyi. Doğru, söz sözdür. Size söylemem gereken bir şey var ve bu kolay değil ama bilmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum. Annem, Edith, bugün öldü. Çok huzurluydu. Hiç acı çekmedi. Ama öldü."

Clio ne bekleyeceğinden emin değildi ama Nellie'nin yüzünde tam bir yıkım ifadesi vardı.

"Edith'e yardım etmek istediğini söylediğinde sana güvenmiştim," diyor Nellie. "Bakım evinin dışında daha güvende olacağını söylediniz ve ben de size inandım. Ne yaptıysam senin yüzünden yaptım. Şimdi öldü mü? Annen haklıydı, sen korkunç bir kızsın."

Clio göğsünden bıçaklanmış gibi hisseder.

Nellie çantasını alır ve arkasına bakmadan minibüsten kaçar. Clio birkaç basamaktan aşağıya inmeden önce yolun karşısına geçmesini izliyor.

Ve sonra o gitti.

Clio küçük kızını kaybetti, sonra onu bilmeden buldu. Şimdi kızını bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyor.

Frankie

Frankie kızını her yerde aradı. Onu hapishaneden alması için bir taksi çağırdı ve önce Notting Hill'deki pembe eve gitti ama Nellie orada değildi. Clio da yoktu, Frankie'nin karavanı da. Daha sonra Covent Garden'daki çatı katına gitti ama orası da çıkmaz sokaktı. Frankie eve taksiyle döndü çünkü gidecek başka bir yer bulamamıştı.

Frankie her şeyini kaybetti. Her bir anlamı vardı. Şimdi işini de kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyor - bugün hiçbir açıklama yapmadan ve mahkumları gözetimsiz bırakarak çekip gitti - sonra umursamadığını fark eder. Onun için önemli olduğunu düşündüğü şeyler, değildir. Önemli olduğunu düşündüğü şeyler . Ve tüm en kötü yanı, başına gelen her kötü şeyin kendi suçuymuş gibi hissetmesidir.

Kara Koyun'un demirlediği yere kadar rıhtım boyunca yürür, sonra Frankie güverteye çıkar, kapıyı açar ve arkasından kilitler. Kadın kızının yatak odasının kapısına bakıyor. Her seferinde kontrol etti. Bir yıldan uzun bir süre eve geldi ama anlamsız görünüyor. Tüm umudu durumda ama yine de bir şey onu bunu yapmaya zorluyor. Belki de sadece rutin ihtiyacı, tıpkı bir şeyleri sayma ihtiyacı gibi.

Kızının yatak odasının kapısına kadar dört adım.

Biraz açık. Frankie kapattığını sanıyordu.

Üç adım.

Frankie onun bir şeyler görüyor olması gerektiğinden emindir.

İki.

Ya da rüya görmek.

Bir.

Çünkü Nellie yatakta oturuyor.

"Merhaba anne," diyor.

Frankie ona bir hayaletmiş gibi bakıyor. Nellie'nin saçları eskisinden daha uzundur ve daha yaşlı, daha zayıf ve yorgun görünmektedir. Ama bu gerçekten onun küçük kızı. Frankie koşarak yanına gider, ona sarılır, bunun bir rüya olmadığını anlamak için onu hissetmeye ihtiyaç duyar. Ama kızı gerçektir, güvendedir ve evindedir.

"İyi misin?" Frankie, Nellie'nin yüzünü ellerinin arasına almış, her santiminde hasar olup olmadığını inceliyor. İkisi de ağlıyor.

"Evet."

"Emin misiniz? Çok geç olana kadar hapishanede olduğunu bilmiyordum. Öğrendiğimde seni çoktan serbest bırakmışlardı ve gitmiştin."

"Dışarıda beni beklediğini sanıyordum. Ama Clio Kennedy adında bir kadın senin minibüsündeydi. Beni eve bıraktı, seni tanıdığını söyledi-"

Frankie hasta hissediyor. "Başka ne dedi?"

Nellie ona bakar. "Onu nereden tanıyorsun anne?"

Nellie'nin ona böyle seslendiğini duymak kalbini sızlatır.

Frankie kızının elini tutuyor, onu korkuyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"O da öyle dedi."

"Söylememesine şaşırdım."

"Ne yapmadığına?" Nellie sordu.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok-"

"O zaman zor yoldan söyle. Artık birbirimizden sır saklamamızı istemiyorum. Öz annem olup olmaman umurumda değil, seni seviyorum. Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

"Seni ben doğurmamış olabilirim ama sen benim kızımsın. Gerçek bu."

"Ben her zaman senin kızın olacağım."

Frankie'nin gözleri yine yaşlarla dolar. "Ve ben her zaman senin annen olacağım. Bebekliğinden beri sana baktım ve seni sevdim. Ama haklısın, ben

Öz annen değilsin ve gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Her ne kadar öğrendiğinde bundan ya da benden hoşlanmayacak olsan da."

Yatağın üzerinde yan yana otururlar, tıpkı

Nellie küçüktü ve Frankie ona yatmadan önce masal okurdu. Frankie şimdi ona başka bir hikaye anlatıyor. Bir süpermarket, bir mağaza dedektifi ve pembe bir evde yaşayan bir kadın hakkında. Eleanor adında çalınmış bir bebek hakkında bir hikaye. Büyüyüp Nellie adında bir kız olan ve gerçek annesi olmayan bir kadınla dar bir teknede yaşayan bir bebek.

Çok fazla şey .

Nellie döner ve dizlerini göğsüne çekerek uzaklaşır.

Frankie, az önce kendisine söylenenlerin muazzamlığını kavramanın inanılmaz derecede zor olduğunu biliyor. Kızını izler, bir tepki bekler, anlayıp anlamadığını kontrol eder. Nellie nihayet konuşmak için ağzını açtığında, Frankie onun söyleyeceklerinden dehşete düşer. Küçük kızını tekrar kaybetmeye dayanamaz. Kızının sözleri garip ve çarpık geliyor, ama Nellie onay için ona bakıyor.

"Doğru," diyor Frankie. "Ben senin kız kardeşinim."

Clio

Clio minibüsü pembe evin dışındaki sokağın sonuna park eder. Evinin içinde hiçbir şey eskisi gibi değildir. Küçük kızı ölmemiştir ama artık onun küçük kızı da değildir. Bir zamanlar dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği çocuğu artık tamamen yabancısıdır. Clio bitkin, uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun. Bu yüzden üst kata çıkar ve sahanlık boyunca yatak odasına doğru yürür. Dün gece annesinin uyuduğu odanın önünde durur ve hatırladıkları onu şoke eder. Kızı hayattadır ama annesi ölmüştür.

Clio kendi evine izinsiz girmiş gibi hissediyor boş yatak odasının içinde. Daha önce gördüğü uyuyan birinin şekli, çarşafların altında öyle görünmesi için yapılmış yastıklardan ibaretti. Annesinin eşyaları -kıyafetleri, muhallebi kremleri, nemlendirici kapları- hâlâ oradadır ve oda Edith'in parfümü kokmaktadır. Clio şifonyerin üzerinde kendisine yazılmış bir mektup bulur. Okumak istemez ama kendini de durduramaz.

Sevgili Clio,

Bu konuşmayı yüz yüze yapamayacağımızdan korkuyorum. Bu benim hatam, diğer pek çok şey gibi, bunu da yıllardır erteliyorum. Sana söylemem gereken bir şey var, söylemem gereken bir şey.

uzun zaman önce. Umarım kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsin.

On altı yaşında hamile kaldığında sana bebeği doğurmamanı söylediğimde hatalıydım. Ve sen beni görmezden gelip yine de karar verdiğinde, seni desteklememekle hata ettim. Sen bu kadar genç yaşta anne olmakla mücadele ederken, tıpkı benim sana yaptığım gibi. yardım etmek için daha fazlasını yapabilirdim. Bebeği evlatlık vermenin yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüm, çünkü benden daha iyi bir hayatın olsun istedim. Özgür olmanı istedim. Çocuklar çok ağır bir yükür, bunun doğru olduğunu biliyor olmalısın, ama şimdi görüyorum ki bu senin taşımak istediğın bir yükür.

Yıllar sonra tekrar hamile kaldığınızda, bu kez evli, bir evi ve kocası olan biri olarak, bu ikinci bir şans gibi geldi. Sadece senin için değıl, benim için de. Bunun bizi birbirimize yakınlaştıracakđını düşünmüştüm. Ama olmadı, İlk seferinde olduğı gibi, mücadele ettiniz. Umarım bunu söylememin sakıncası yoktur. Onu geri çevirdiğimde gerçekten doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

Bebek Eleanor'a yardım etmek için birkaç günlüğüne seninle kaldığım zamandı. Yardım etmem için bana güvendiğın ilk ve ne yazık ki tek zamandı. Sen üst kattaydın, sonunda uyumuştun, o da öyle. Kapının çalındığını duyduğumda çok sinirlenmişim, kimsenin seni ya da bebeğı uyandırmasını istemiyordum. Kapıyı açtığında orada duran görünce bir şey sattığını düşündüm. Söylediğı her şeyi hala hatırlıyorum.

"Clio Kennedy'i arıyorum." "Ben onun annesiyim, nasıl yardımcı olabilirim?"

Konuşmadan önce birkaç saniye bana baktı. "Ben onun kızıyım."

Yüzüm ne yaptı bilmiyorum ama doğruyu söylediğini hemen anladım. Zihnim hesap yaptı ve onun doğru yaşta olduğunu doğruladı, seni seninkini vermeye ikna ettiğimde bebek olabilirdi. Senin o yaştaki haline benziyordu, çok güzel, tatlı bir genç kızdı, umut dolu kocaman yeşil gözleri vardı. Onu içeri davet etmedim, kapıyı bile tam olarak açmadım, o da kapının eşiğinde annesinin on sekizinci yaş gününde evlatlık olduğunu nasıl açıkladığını anlatıp durdu. Belli ki bu onun için bir şok olmuştu ve -gerçek annesinin kim olduğunu bilmek istiyordu- sizi takip etmişti.

Aşağı. Seni bulmak için çok uğraşmıştı.

Yirmi yıl önce evlat edinme evraklarında "temas yok" kutusunu işaretlemişti. Tek bildiği adının Clio olduğuydu. Ama sonra *Evening Standard*'daki Kennedy's Gallery'de senin bir resmini gördü - Jude'un sıcak beyaz şaraplı sergilerinden *biri* - ve senin annesi olduğundan o kadar emindi ki ertesi gün galeriyi ziyaret etti. Kardeşinle tanıştı ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştı. Ona şu anda on sekiz yaşında olan bir bebeğiniz olup olmadığını sordu ve Jude ona her zaman doğal gelen şeyi yaptı - yalan söyledi - ama bildiğiniz gibi, bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadı. Seni bulmak için onu kullandı ama ben kapını açtığımda onun yerine beni buldu.

Ona bunun iyi bir zaman olmadığını söyledim ve kapıyı yüzüne .

Bunu okurken hissettiğiniz acıyı tahmin edebiliyorum, ama eğer yapabilirseniz kendinizi o anda benim yerime koyun. Sen *depresif*. Bugünlerde bebek hüznü için kullanılan süslü terimleri hatırlamıyorum, ama sende büyük bir şekilde vardı. Kendine ya da bebeğe zarar vereceğinden endişeleniyordum. Daha fazla stres ya da duygusal üzüntüyle başa çıkabileceğini düşünmüyordum.

Kapıyı tekrar çaldı. Cevap vermeyince posta kutusundan bağırmaya başladı, kim olduğunu bilmek için senin kim olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi. Ona gitmesini söyledim ama kapıyı çalmaya devam etti ve bu sefer bebeği uyandırdı. Eleanor bebeği kucağıma alarak kapıyı ikinci kez açtım. Kıza ihtiyacım vardı.

hoş karşılanmadığını biliyordum. Seni korumaya çalışıyordum.

"Bu benim torunum," dedim. "Clio'nun yeni bir bebeği oldu ve artık düzgün bir aile oldular. İstenmeyen bir hamilelik geçirdiği için ona minnettar olmalısın. Elbette hataların olabileceğini anlayacak yaştasın. Sen onun için sadece bir hataydın. Burada senin için hiçbir şey yok." Kız sanki ona vurmuşum gibi baktı.

"Hadi , evlat edinilmenin bir nedeni olduğunu biliyor olmalısın. Kızım seni kazara vermedi. Gerçekten neden buradasın?

Ne istiyorsun, para mı?"

Kız başını salladı ama ben yine de çantamı çıkardım ve bebeği kalçamda dengeledim. Eleanor tekrar ulumaya başladı ve uyanıp aşağıya gelmenden korktum.

"Üzgünüm, sadece bu var." eski bir on poundluk banknot verdim ve almasını istedim.

Çılgılık atan çocuğa kaşlarını çatarak, "Bebek ağlıyor," dedi.

"Biliyorum, sağır değilim. O bunu çok yapar. Doğduğunda de yaptın."

"Bu mi?" diye sordu, hâlâ istenmeyen bir satıcı gibi kapının eşiğinde geziniyordu.

"Neden ne?" Tersledim.

O da ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. "Annem beni neden verdi?"

"İstediğiniz daha fazla paraysa, hiç param yokKızım iyi değil. Onu ve torunumu korumak zorundayım. Neden gitmiyorsun?"

Bazı iletişim bilgileri ve belki ileride daha uygun bir zaman olursa, o zaman sizinle temasa geçeriz."

"Bebek hâlâ ağlıyor," dedi, sanki bu benim suçummuş gibi, oysa aslında onun suçuydu.

"Evet, öyle. Seni ortadan kaldırmak ve onu da yanında götürmek ne kadara mal olacak?"

demek istemedim. Tabii ki istemedim. Ben de yorgundum.

Tek kelime etmeden çekip gitti. Ama takip ettiğini biliyorum. Ertesi gün, Anneler Günü'nde beni süpermarkete götürdü. Kızınız bebeğinizi çaldı. Çocuğu aldığını biliyordum ama onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Kızın adını bile bilmiyordum.

Birkaç ay önce beni bakım evinde görmeye geldi. Bunca yıl sonra beni yine buldu. Ama bu sefer annesini değil, kızını arıyordu. Ona yardım edebilirdim ama etmedim -size yaşattığı onca acıdan sonra neden edeyim ki- ama şimdi sanırım edebilirim yine yanıldım. Bu yüzden işleri yoluna koymak zorundayım.

Şimdi karakola gidiyorum. Hepinizi korumak için aklıma tek şey bu. Hayatım kötü bir anneydim, bu seferlik iyi olmama izin verin. Joy Bonetta'yı ben öldürmedim -keşke öldürseydim- ama dedektif sizden biri olduğunu düşünüyor. Uğur Böceği'nin suçu üstlenmesine izin veremem, o yüzden ben yaptım diyeceğim. Suçlu olmadığım bir günahı itiraf ederek işlediklerimin kefareтини ödemiş olurum. Ayrıca, fazla zamanım kaldığını sanmıyorum. İnsanlar

her zaman bir yarın olacağını varsayar. Yarının varlığı

Mezarlıklar ve sağduyu, bir gün bu konuda yanılacaklarını dikte etmelidir. Senin, benim ve bizim hikâyemizi yeniden yazmak için neredeyse her şeyimi verirdim. Hikâyenizin sonunu değiştirmek için hâlâ vaktiniz var. Sevmek ve sevilmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın ve tarihin tekerrür etmesine izin vermeyin.

Senin
annen. X

Clio mektubu okumayı bitirdiğinde ağlamaktadır. İlk bebeğinin evlat edinilmek üzere kendisinden alındığı günü hatırlıyor. Onu Mickey Mouse saatini son dakikada beşiğe koymuş, on altı yaşında verecek çok az şeyi olmasına rağmen çocuğa *bir şeyler* vermek istemişti. Frankie'nin birkaç saat önce taktığını gördüğü saatin aynısı.

Clio odasına gider ve çantasını boşaltır. Dedektifin ona verdiği siyah-beyaz oyuncak ayı yatağın üzerine düşer. Onun kaydettiği görüntüleri görmek isteyip istemediğini bilemez ama yine de kendini izlemeye zorlar. Hepsi kasette vardır: Joy annesinin odasına giriyor, Edith'in yüzüne bir yastık tutuyor. Kısa bir süre sonra kamera devrilir, böylece çekim açısı zemini gösterir. Bu da gösteriyor ki Odaya aceleyle başka biri giriyor, ama sadece ayaklarında ne ortaya çıkıyor: bir çift kırmızı spor ayakkabı.

Merdivenlerde bir ses duyulur ve Clio donakalır. Ama bunlar ağır ayak sesleri değildir. Kapı aralığında şimdiye kadar unuttuğu bir yüz belirir.

"Üst kata çıkmaya izin yok dedim."

Dickens uzanıyor, başı ön patilerinin arasında, iri gözleri ona bakıyor.

Clio, Edith'in öldüğünü bir şekilde bilip bilmediğini merak eder. "İyi, hadi o zaman," der yatağı okşayarak.

Onun yanına atlar ve kucağında rahat eder.

"Banyoya ihtiyacın var. Köpek gibi kokuyorsun," diyor Clio, tüylerini okşayarak. "O zaman ben seninle ne yapacağım?" Dickens ona bakıyor ve sonra yüzünü yalıyor. Clio garip bir şekilde bu arkadaşlıktan memnun. Köpek sanki olan biten her şeyi anlamış gibi ona bakıyor. "Haklısın," diyor. "Sana karşı daha nazik olmalıyım. Ne de olsa, o gün bakım evinde gerçekten neler olduğuna dair tek tanıklardan biri sensin. Sen ve bu ayı."

Sabır

Anneler Günü, iki gün önce

Joy, kollarını kavuşturmuş, Bay Henderson'ın odasının kapısından bana dik dik bakarak, "Kovuldun, belli ki ve benden referans isteme zahmetine ," dedi.

Kötü göründüğünü biliyorum. Üniformamın cebinde Bay Henderson'parası ve eşyaları vardı ama hepsini geri koyuyordum. Belli ki hırsız olmak için yaratılmamışım: Vicdanım suç işlememe izin vermiyor. Hikayeyi kendi açımdan anlatmaya çalışıyorum ama Joy beni dinlemiyor, ben de paniklemeye başlıyorum. Kimlik, banka hesabı ya da gerçek bir isim olmadan iş bulmak zor. "Lütfen, açıklayabilirim," diyorum. Yüzünde bir dur işareti var ama ben yine de devam ediyorum. "Kaybedemem bu iş."

"Ve bir hırsız işe alamam. Eşyalarını al ve çık. Anahtarlarınızı ve rozetinizi ofisimde bırakın, yıkadıktan sonra geri verebilirsiniz. Yalanlarını dinleyecek vaktim yok. Sayende yapacak daha çok işim var."

Kapıyı işaret ediyor ve ben de doğru yürüyorum. Çantam hala Edith'in odasında.
Dickens da öyle.

Onsuz gidemem ama Joy beni sahanlığa kadar takip etti. En üst kattaki çürük trabzana yaslanmış, ben merdivenlere doğru yürürken beni izliyor. Fazla seçeneğim yok ve ne yapacağıma karar verecek zamanım da yok. Doğru ve yanlış birbirinden ayırmak bazen çok zor oluyor.

"Ve bu şehirde bir bakım evinde başka bir iş bulmaya .
Herkesin Patience adında bir kızı işe almaması gerektiğini bilmesini sağlayacağım."

"Devam ," dedim ve ciddiye dim.

Merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başlıyorum - daha önce düğmeleri sıkıştırdığım için asansör yine bozulmuş. Yolun yarısına geldiğimde yukarı bakıyorum ve Joy'un hâlâ en üst katta durduğunu, bana birden fazla şekilde tepeden baktığını görüyorum. Gözden kaybolduktan sonra personel odasına gidip paltomu alıyorum, beni görece kims e olmadığı için minnettarım. Ziyaret saati sona erdi. Tanrı'nın bekleme odası sakin haline geri döndü ve geri kalan personel ve sakinleri yemek odasında gözlerden ve kulaklardan uzaktadır. Eğer biri burada kötü bir şey yapıp paçayı kurtarmak isteseydi, bunu yapmanın tam zamanı olurdu. Joy'un ofisine gidiyorum. Yaka masasına bıraktım ama anahtarlarımı sakladım. Sonra küçük para kutusunu zorla açtım ve içindekileri ceplerime doldurdum. Çalıştığım günler için bana olan borcundan daha fazla değil. Benim olarak gördüğüm şeyi aldıktan sonra ön kapıya yöneliyorum ve Joy'un hâlâ beni izliyor olabileceğini bilerek kapıyı çarparak kapatıyorum.

Gözden kaybolur kaybolmaz bakım evinin arkasından dolanıyorum ve yangın merdiveninden yukarı tırmanmaya başlıyorum. Eminim Joy evine çekilmiştir.

Şimdiye kadar alt kattaki ofisi -gerçek bir iş yapmak için nadiren terk eder- ve üst kattaki acil çıkıştan içeri girdikten sonra uzun süre kalmayı planlamıyorum. Tek yapmak istediğim Dickens'ı almak, Edith'e veda etmek ve buradan gitmek. Bu sefer temelli. Sahanlık boyunca sürünüyorum ve Edith'in yatak odasının kapısının hafifçe açık olduğunu görüyorum. Odaya girdiğimde her şey çok hızlı oluyor.

Edith yatakta yatıyor.

Joy yüzünü bir yastıkla kapatıyor.

Arkasından başka bir kadın koşarak geliyor.

Gördüğüm şey gerçek gibi görünmüyor. Gerçek . Dickens banyo kapısından daldı. Çekmeceli dolaba o kadar sert çarpar ki doldurulmuş bir ayı ve metal bir heykel yuvarlanır. Joy döner ve diğer kadını görür ve kavga etmeye başlarlar. Edith kımıldamaz, gözleri kapalıdır ve yatakta cansız görünür. Joy diğer kadını yere düşürür ve başladığı işi bitirmek için geri döner. Köpek hırlar ve kendini Joy'un üzerine atar. Kadın onu ensesinden yakalıyor, adam inliyor ve kadın onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. İçimden bir şey koptu. Joy'a doğru koştum ama o

beni de yere yatırıyor, sonra Edith'e dönüyor. Diğer kadın ayağa kalkıyor, Joy'u arkadan kavıyor ve kolunu Joy'un boynuna doluyor. Kadının onu tutup tutamayacağını bilmiyorum. Şifonyerden düşen metal nesneyi görüyorum - bronz bir büyüteç heykeli- onu kapıyorum ve Joy'un kafasına vuruyorum. Vurduğumda korkunç bir çatlama sesi geliyor.

Joy yere ve kalkamaz.

Diğer kadın şok içinde bana bakıyor ama tek kelime etmiyor.

Edith'e doğru koştum.

"Yaşıyor mu?" diye sorar kadın.

"Bilmiyorum. Sen kimsin?"

"Ben Clio, Edith'in kızıyım. O hayatta mı?"

"Evet," dedim.

"İyi. Öyle olduğunu sanmıyorum," diye yanıtlıyor Clio, hâlâ yerde yatan Joy'a bakarak. Joy'un gözleri tamamen açık. Hareket etmiyor.

Sanki hasta olacakmışım gibi hissediyorum. "Ambulans çağıralım mı?"

Edith yatakta doğruluyor, soluk soluğa manzarayı izliyor. Dickens yanına atlayıp yüzünü yalıyor ve ikisinin de iyi olması beni çok rahatlatıyor. "Ne oldu?" Edith ikimize de bakarak soruyor. Joy'u görünce "Aman Tanrım," diye ekliyor.

Clio, Joy'un yanına diz çöküp nabzını kontrol ettikten sonra başını sallar.

"İçeri girdiğimde yüzüne bir yastık tutuyordu," diyor.

Edith hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatar. "Yani onu sen mi öldürdün?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bu kız senin emeklilik heykelinle onun kafasına vurdu."

"Hayatımı kurtarmış gibi görünüyor. Arkadaşım May haklıydı. Joy'un iyi niyetli olmadığını biliyordu, bu yüzden Joy onu öldürdü. Teşekkürler Uğur Böceği."

"İkimiz de seni kurtardık, sadece ben değilim," diyorum.

Clio bana döndü. "Dur bakalım. Tek yaptığım onu dizginlemektir. onu öldüresiye dövdü."

"Eğer sen onu tutmasaydın bunu yapamazdım. Eğer öldüyse en az benim kadar sen de suçlusun."

Clio başını sallar. "Polisi aramalıyız."

"Beni hapse gönderecekler," diyorum Edith'e telaşla. "Az önce tartışmıştık ve ... Joy beni kovduktan sonra Dickens'ı almaya ve veda etmeye geliyordum."

"Seni kovdu mu Uğur Böceği?"

"Ona neden öyle diyorsun?" Clio bana bakarak Edith'e soruyor.

"Çünkü bu Uğur Böceği."

"Hayır, anne. Öyle değil."

"Kovulmayı hak ettim sayılır," diyorum.

Edith başını sallar. "Bundan şüpheliyim ama haklısın, kötü bir durumu daha da kötü gösteriyor. Peki o zaman. Polis yok."

"*Kötü* bir durum mu?" Clio diyor ki. "Anne, bu yabancı kız onun kafasına . Ben de daha önce Joy'la tartıştım. Polisi aramalıyız ve bu işi çözmelerine izin vermeliyiz."

"Geçen sefer sorunlarını çözdükleri gibi mi? Bu garip bir değil, benim için çok önemli. İkiniz de beni kurtardınız ve şimdi ikinizi de korumak zorundayım."

"Bunu kabul etmeyeceğim," diyor Clio ama sesi mesafeli. Yüzüme garip bir yoğunlukla bakıyor.

"Gazetelerde tekrar resminizin çıkmasını mı istiyorsunuz? Ve bu sefer elinizde kalan her şeyi kaybedeceksiniz: itibarınızı, müşterilerinizi Değerli Pembe Ev. Daha önce bakım evi müdürüyle tartıştığınızı kaç kişi duydu? Ne yaptığınız ya da yapmadığınız önemli değil, önemli olan insanların sizin ne yaptığınıza inandığı. Polis buna cinayet diyecek ve ikiniz de şüpheli olacaksınız," diyor Edith. "Onu odamda bulurlarsa ben de öyle olurum."

Clio volta atmaya başladı ve bana annemi hatırlattı. "Bu benim başıma geliyor . Ben *iyi* bir insanım."

"Öyle ? Gerçekten mi? Herhangi birimiz mi? Ben sadece iyilerin genç öldüğünün canlı kanıtıyım," diyor Edith. "Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir, bu yüzden iyi insanlar kötü şeyler yapmak zorunda kalır. Bunu düzeltmenin bir yolu olacak, tek yapmam gereken düşün-"

"Onu asansöre koyabiliriz," diyorum. "Tamirci gelene kadar kimse oraya bir daha bakmaz."

Clio başını sallar. "Asansör mü? Gerçekten mi?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Edith sorar. "İkimizin de bir tanığa ihtiyacı var. Patience, doğruca eve gidip birinin seni orada gördüğünden emin olabilir misin?"

Daireye geri dönersem Jude şüphesiz beni bulmak için yukarı çıkacaktır.

"Evet." "Bir saatten kısa bir süre içinde yeni bir müşteriyle randevum var." Clio.

Edith yataktan tırmanmaya başlar. "Güzel, onlar senin mazeretin olacak. Eğer sessiz kalırsak hepimiz iyi olacağız."

"Peki ya sen?" Clio diyor ki.

"Bunu henüz ama burada kalmayacağım."

Edith eşyalarını toplarken Clio ve ben Joy'un cesedini bozuk asansöre taşıyoruz. Clio'nun bana güvenmediğini söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona güvenmiyorum.

"Annemin güvende olmadığını biliyordum," diyor Clio nefesinin altından.

"Madem biliyordunuz, neden onu buraya ve neden kalmasını sağladınız?"

"Sana ödeme yapacağım," diyor soruyu duymazdan gelerek. "Anneme birkaç gün bakabilirsen, sonra onu evime getirirsen, o zamana kadar ne yapacağımı bulmuş olurum-"

"Neden şimdi onu eve götüremiyorsun?"

"Çünkü kaybolduğunu fark ettiklerinde ilk bakacakları yer olacaktır."

Haksız değil. "Tamam, ama paranı istemiyorum."

"Sana yine de ödeme yapacağım. Eğer onu güvende tutar ve bu konuda sessiz kalırsan. Beş bin pound. Kulağa adil geliyor mu?" Bu kadar para hayatımı değiştirebilir. Tavan arasını terk edip daha iyi bir yerde yaşayabilir ve sanat okuluna başvurabilirim.

"Anlaştık," diyorum elimi sıkması için ona uzatırken. "Bu arada, benim adım-"

"Bilmek istemiyorum," diye yanıtlıyor Clio. Elim de sıkıyor. Yine dikkatle bana bakıyor, sonra başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Annem kafama kötü fikirler sokmakta her zaman başarılı olmuştur. Birbirimiz hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi. Sana adresimi vereceğim, böylece

Annemi nereye getireceğimi bilmiyorum ama bunun dışında hiç tanışmamış, birbirimize yabancıymışız davranalım."

Asansörün kapısını kapatmadan önce Joy'un boynuna sıra dışı işaretini taktım.

"Bu iyi bir fikir mi?" Clio sorar.

Ben daha cevap veremediğim asansörün ışıkları yanıyor, gümbür gümbür çalışıyor ve yavaşça zemin kata doğru inmeye başlıyor.

"*Bozuk* olduğunu söylediğini sanıyordum!" Clio fısıldıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Alt katta asansörün açılış sesini duyuyorum ama başka bir şey duymayınca şaşırıyorum. Yardım çığılığı yok. Çığılık sesi yok. Sanki biri Joy'un cesedini asansörde bulmuş ve orada bırakmış gibi.

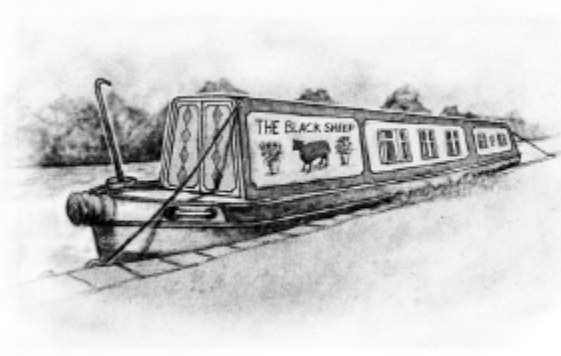
"Acele edip buradan çıkmalıyız."

Edith'in odasına geri dönmeden önce Clio, "Bekle," diyor. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Ona Edith'in bana birçok kez söylediğı bir şeyi söyledim.

"Yapamazsın ama yapabilirsin. Yabancıların sizi hayal kırıklığına uğratma olasılığı tanıdığınız insanlara göre daha düşüktür."

Başlangıç

Anneler Günü, bir yıl sonra

"Teşekkür ," diyor annem onun için hazırladığım kâğıttan kartı açtığında.

Hapishanedeki işinden ayrılalı altı ay oldu ve çok farklı görünüyor. Daha genç, daha mutlu, daha kaygısız. Daha renkli kıyafetler giymeye başladı. İşi üniforma gerektirmediği için artık kıyafet giymiyor ve bugünkü kıyafeti de özenle seçilmiş çiçekli bir elbise. Yeni röfleli saçları, yüzünü çerçeveleyen düzgün bir bob şeklinde şekillendirilmiş ve bugünlerde daha fazla gülümsüyor.

"teşekkür ederim," diyor kartı okurken. Onu yanağından öpüyorum. "Bir şey değil."

"Birazdan burada olurlar, her şeyi hazırlamayı bitirmeliyiz."

Teknemizdeki küçük mutfaktan ana kapıya kadar olan basamakları sessizce sayarken annemin dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorum. Bugün için gergin olduğunu biliyorum, ikimiz de öyleyiz. Güverteye çıkmadan önce onu takip ediyorum.

nehir kıyısında. Dar tekne tamamen değişmiş görünüyor ve bunun nedeni sadece Thames Nehri'nin bu daha sakin kesimindeki yeni çevremiz değil. Adı hâlâ *The Black Sheep* ama turkuaza boyanmış.

Hayat şimdi de farklı, çoğunlukla daha iyi.

Teknenin içi tertemiz. Annem bugün kuşlardan önce kalktı, her santimini temizledi ve düzenledi, böylece şimdi her yer Bay kokuyor.

Sheen. Ancak güneşli ve güzel bir Pazar öğleden sonrası olduğu için nehrin çimenli kıyısına bir masa kurduk ve yanımıza da birkaç kiraz kuşu ve şenlik ışıkları aldık

Hava karardığı zaman için. Masa dört kişilik hazırlandı: biz ve iki misafirimiz. Annem "en iyi tabaklarını" ve en sevdiği -uyumsuz renkli-bardakları ve güzel peçeteleri kullandı. Bir pasta standı var, yakında lezzetli pastalarla dolacak.

Nehir kenarında bir ikindi çayı için ikramlar ve masada şampanya kadehleri de var, çünkü bugün bir kutlama.

Annemin yeni bir işi var. Londra'da yeni açılan bağımsız bir kitapçının müdürü.

İçeri giriyoruz ve mutfağı son bir kez siliyor. Buzdolabının üzerinde Liberty'den bir kartpostal var. Altı ay önce çıkmış ve şu anda sırt çantasıyla Güney Amerika'yı dolaşıyor ve annem döndüğünde ona bir iş verebileceğini söyledi. Taksinin geldiğini duyduğumuzda vazoya çiçek koymakla meşguldü.

"Onlar mı?" diye soruyor.

"Buradan göremiyorum. Sakin ol. Her şey harika görünüyor."

Bir an sonra kapı çalınıyor ve birbirimize bakıyoruz. "Ben bakarım," diyorum o kıpırdamayınca.

Clio da değişmiş kadın, sanki kenarları yumuşamış gibi. Ve Dickens farklı bir köpek gibi görünüyor. Düzenli olarak tuvalete gidiyor.

Pembe evde vakit geçirmeye başladığından beri tımarhaneye gidiyor - ben gelemediğimde onalio - ve bugün siyah kadife yakası ve uyumlu papyonuyla oldukça şık görünüyor. Kapıyı açar açmaz kuyruğunu sallıyor.

"İçeri gelin, ikinizi de görmek çok güzel," diyorum.

Clio ve annem sarılmıyorlar ama selamlaştıklarında gülümsüyorlar. Hâlâ garip ama umarım hep böyle olmaz. Beğenin ya da beğenmeyin, biz bir aileyiz - alışılmadık bir aile - ve ben bu iki kadını da hayatımda istiyorum.

"Biraz şampanya getirdim," diyor Clio çantasından pahalı görünümlü şişe çıkararak. "Kutlayacak çok şeyimiz var."

Bu doğru. Yapıyoruz.

Hakkımdaki tüm suçlamalar düşürüldü. Jude Kennedy cinayet komplosundan hapse girdi. Edith'in galerinin üçte birine sahip olmasıyla birlikte Clio galerinin çoğunluk hissedarı oldu. Kardeşinin uzun süreli - muhtemelen kalıcı- yokluğunda, burayı bir kitapçıya dönüştürmeye karar verdi. Clio, Edith'ten

ve Şu ana kadar Black Sheep Books'ta işler çok iyi gidiyor. Duvarlar güzel turkuaz kitaplıklarla kaplı ve masalar kitaplarla dolu. Asma kata çıkan ahşap spiral merdivenin basamakları ilginç kitap duvar kağıtlarıyla süslenmiŐtir ve tırabzanların etrafında peri ışıkları vardır. Köşede cretsiz bir kahve makinesi bulunmaktadır,

Zemin kilimlerle kaplıdır ve puflar ve rahat koltuklar her zaman ziyaretçi kitapseverlerle doludur.

Edith'in geride bıraktıklarının geri kalanı bende kaldı ve Clio vasiyete itiraz etmedi. Sonra parayı Clio, annem ve ben arasında e böldüm. Edith'in işlerin nasıl sonuçlanacağını bilseydi bunu isteyeceğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Onun hikayesinin sonu bizimkinin başlangıcı oldu. Clio, Notting Hill'deki pembe Şehir evini sattı ve kırsalda benzer ama çok daha ucuz bir ev satın aldı. Eğitmenlerinden hiçbirini satmadı.

Clio'ya kağıttan kesilmiş bir Anneler Günü kartı veriyorum ve biraz ağlıyor: iki yetişkin kızı olmasına rağmen aldığı ilk kart bu. Annemin irkildiğini görüyorum ama bir Şey söylemiyor. DŐndklerimiz ve söylediklerimiz arasında genellikle bir boşluk vardır: hissettiklerimiz burada yaŐar. Dışarıdaki masaya oturuyoruz, Dickens'ın bile kendi sandalyesi ve soslu kemiklerle dolu bir kasesi var. Sonra Clio Őampanyayı açıyor ve ben seviniyorum, sanırım rahatlamamıza yardımcı olacak küçük bir Şeye ihtiyaımız olabilir.

Bardaklar doldurulduğunda "Kadeh kaldırmak istiyorum," diyorum. "Hayatımdaki kadınlara içiyorum. İkinize de çok minnettarım, Anneler Gününüz kutlu olsun."

"Ve sanat okuluna girdiğin için tebrikler, Nellie!" diyor Clio bana gülümseyerek.

Artık annemin bana verdiği ismi kullanıyorum. Kendim olmaktan mutluyum ve olduğum kişiyi seviyorum.

"Teşekkür ederim. Heyecanlıyım ama aynı zamanda çok korkuyorum."

Annem Őampanyasından bir yudum alarak, "EndiŐelenme," diyor. "Ya sana geleceği çoktan gördüğümü ve hayatının Şöyle olacağını söyleseydim? mutlu, sağlıklı ve başarılı olmak? O zaman gerçekten endiŐelenmeye gerek kalmazdı, değil mi? Zaten bildiğiniz bir Şey hakkında gergin olmak harika olacağının anlamı olmazdı." Masanın zerine bir uğur böceği konuyor ve biz de ona bakıyoruz. Şu anda hepimizin Edith'i düŐündüėümüzü biliyorum.

"Polis, bakım görevlisini gerçekten kimin öldürdüğünün gizemini asla çözemedi. ev yöneticisi, değil mi?" Annem yle diyor. Clio ve ben hızlı bir bakış atıyoruz ama

tek kelime etme. O gün gerçekte ne olduğunu anneme hiç anlatmadım. Annem en iyisini bilir ama bazen annemin bilmemesi en iyisidir.

Etrafıma, üç kişilik tuhaf ama mutlu aileme bakıp gülümsüyorum. Bazı aile ağaçlarının kesilmesi gerekir. Bazılarının büyümek için sadece birkaç dalının kesilmesi gerekir. Kötü bir şey yapmış iyi insanlar olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor.

kendilerini benzer bir durumda bulmuşlardır. Kendimi sık sık DCI Charlotte Chapman'ı düşünürken buluyorum ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Başlangıçta gerçeği bulmaya çok kararlıydı, ama beni bıraktı.

Edith'in itirafı üzerine annem ve Clio ondan bir daha haber alamadı.

Dedektifin  şüpheli, iki cinayet ve bir kurban hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, hepimizin uzaklaşmasına izin verdi. Belki de bazı gizemler zlmek için yaratılmamıştır. Bence Edith haklıydı. Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir, bu yüzden iyi insanlar kötü şeyler yapmak zorunda kalır.

Teşekkür

Bu romanı yazmaya başladığımda, özel hayatımın hemen köşesinde bekleyen kalp kırıklığı hakkında hiçbir fikrim . Her zaman sakladım Gerçek dünya çok gürültülü olduğunda hikayelerin içinde, ama haftalarca tek bir kelime bile yazamadım. Kendimi hiç bu kadar kırılmış ya da kaybolmuş hissetmemiştim. Jonny, Kari, Viola ve Christine'e anlatmaya çalıştığım hikâyeye geri dönmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi Jonny Geller ve Kari Stuart'a en iyi menajerler ve en sevdiğim iki insan oldukları için sonsuz teşekkürler. Çok minnettarım Onları tanıyorum. Romanlarımın tüm çevirileri için Kate Cooper, Nadia Mokdad ve Sam Loader'a teşekkür ederim. Kitaplarımı dünyada görmek asla sihirden daha az bir şey olmayacak. Hikayelerimin beyazperde uyarlamaları için Josie Freedman, Luke Speed ve Anna Weguelin'e teşekkür ederim. Curtis Brown ve CAA'da benim ve kitaplarım için çok şey yapan herkese, özellikle de Viola Hayden ve Ciara Finan'a teşekkür ederim.

Kendisi New York'ta, ben Devon'da olmama rağmen yazarken bazen kulağıma fısıldayan nazik, sabırlı ve son derece zeki editörüm Christine Kopprasch'a çok teşekkür ederim. Bu harika kadın olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Flatiron'daki muhteşem ekibin geri kalanına da teşekkür ederim - hepsi en iyiler - Bob Miller, Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Katherine Turro'ya özel teşekkürler, Marlena Bittner, Claire McLaughlin, Maxine Charles, Frances Sayers, Donna Noetzel, Rhys Davies, Sam Glatt ve Amber Cortes.

İngiltere'deki editörüm, biricik Wayne Brookes'a ve Pan Macmillan'daki muhteşem ekibin geri kalanına, Lucy Hale, Josie Turner, Becky Lushey ve Kate Bullows'a özel teşekkürler. Ve romanlarımla bu kadar iyi ilgilenen tüm yabancı yayıncılarıma teşekkür .

Bu kitabın araştırmasına yardımcı olan herkese, özellikle de bana zaman ayırıp gezdiren ve tüm sorularımı yanıtlayan cezaevi kütüphanecilerine teşekkür ederim. *Kara Koyun*'a yardımcı oldukları için Farncombe Boat House'a da teşekkürler. Uzun yıllar önce yaşlılar için bir huzurevinde bakım asistanı olarak çalıştım. Windsor Bakım Evi'ne hiç benzemediğini söylemekten memnuniyet duyuyorum, ancak bu deneyim ve o döneme ilişkin anılarım bu kitabı yazarken çok değerliydi. Sevdiklerimize bakan insanlar birer kahramandır.

Kitaplarım hakkında bu kadar nazik davranan kütüphanecilere, kitapçılara, gazetecilere ve kitap eleştirmenlerine teşekkür ederim. Ve tüm kitaplara teşekkür ederim

blogcular ve bookstagramcılar: Dünyanın dört bir yanından gelen güzel fotoğraflarınızı görmeye bayılıyorum. İlk okurum, en iyi arkadaşım ve en sevdiğim insan olan Daniel'ime teşekkür ederim. Son ve en büyük teşekkürüm okuyucularıma: Siz olmasaydınız gerçekten hala burada olamazdım. Bu hikaye Anneler Günü'nde geçiyor ve bu kitap tüm kız çocukları için.

Yazar Hakkında

Alice Feeney *Daisy Darker, Rock Paper Scissors, His & Hers, I Know Who You Are* ve *Sometimes Lie* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Romanları otuzdan fazla dile çevrildi ve büyük ekran uyarlamaları için seçildi. Alice BBC'de On beş yıl boyunca gazetecilik ve şimdi ailesiyle birlikte Devon kırsalında yaşıyor. *İyi Kötü Kız* onun altıncı romanıdır.

Alice Feeney tarafından

Bazen Yalan Söylerim
Kim Biliyorum His &
Hers
Taş Kağıt Makas
Daisy Darker

İlk basım 2023 Flatiron Books tarafından

İngiltere'de ilk basım 2023 Macmillan

tarafından

Bu elektronik baskı ilk olarak Birleşik Krallık'ta 2023 yılında Macmillan
an imprint of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey

Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,

Dublin 1, D01 YC43 Dünya

çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com ISBN

978-1-5290-9029-1

Telif Hakkı© Diggi Books Ltd. 2023

Kapak görselleri© Shutterstock

Kapak tasarımı Neil Lang, Pan Macmillan Sanat Departmanı

Alice Feeney'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler
Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma
sunamazsınız. Bu yayınlı ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi, cezai
kovuşturmayla ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Tasarım: Donna Sinisgalli Noetzel Bölüm açılış
illüstrasyonları: Rhys Davies

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.panmacmillan.com
adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni
çıkan kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olmak e-bültenlere kaydolabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.